

जन भगत कहण

(निहकलंक हरि शब्द भंडार विच्चों)

सोहँ महाराज शेर शिंघ विष्नुं भगवान दी जै
सोहँ महाराज शेर शिंघ विष्नुं भगवान दी जै

* * * *

जन भगत कहे वेरव मातलोक, प्रभ आपणा ध्यान लगाईआ। तेरी कोई ना
रकरवे ओट, भरमे भुल्ली सर्ब लोकाईआ। शास्त्र सिमरत वेद पुरानां विच्चों पढ़ के सलोक,
रसना जिहा रहे गाईआ। मन वासना मंगदे मोख, मुफ्त झोली अगे डाहीआ। तेरा नूर
तक्के ना कोई निर्मल जोत, साध सन्त अकर्ख ना कोई खुलाईआ। तूं बैठा रिहों खामोश,
गुंग मुख नाउँ धराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, निरगुण निरवैर
लै अंगढाईआ।

जन भगत कहण उठ वेरव तक्क, ताकतवर आपणी लै अंगढाईआ। चार कुण्ट नव
खण्ड सन्त दीप सभ ते पिआ शक, विष्ण ब्रह्मा शिव शंकर बैठा अकर्ख चुराईआ। गुर अवतार
पीर पैगम्बर तेरे दवारे आए नष्टु, लोकमात नाता जगत तुङ्गाईआ। जुग चौकड़ी मार्ग लिख
के आए दस्स, अकरवरां हरफां नाल समझाईआ। अन्तम सारे कर के बस, बस्ते आपणे बैठे
बधाईआ। किसे दा चले ना कोई वस, वास्ता सारे रहे पाईआ। सिख्या दे दे गए थक्क,
थकावट सभ दे उत्ते छाईआ। तेरा मिले ना नाम रस, रस्ता हक्क हकीकत विच्चों ना कोई
दरसाईआ। सति दवारा नजर ना आए हट्ट, वणजारे घर घर बह बह कूङ्डा वणज रहे कराईआ।
फिरी दरोही मनमत, गुरमत ना कोई रखवाईआ। बिन तेरे पारब्रह्म कोई ना रकरवे पत्त, सच
सहाई नजर कोई ना आईआ। नेत्र खोलू अगम्मी अकर्ख, लोचण आपणा नैण उठाईआ।
जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहरवान हो सहाईआ।

जन भगत कहण उठ प्रभ जाग, जागण वेला आईआ। सृष्ट सबाई होई काग, बुधी
काग वांग कुरलाईआ। घर घर लग्गी कूङ्डी आग, अगनी तत्त जलाईआ। अन्तर उपजे
ना किसे राग, गीत अनाद ना कोई सुणाईआ। कन्त मिले ना कोई सुहाग, नार दुहागण

दए दुहाईआ। सच सरनाई कोई ना जाए लाग, चरन कँवल ना कोई बडयाईआ। तेरे नालों बिन भगतां सभ ने कीता त्याग, नाता तोड़ बैठे मुख भवाईआ। दीपक जोत ना जगे चिराग, शमा सच ना कोई चमकाईआ। सच दवारिउँ दूर दुराडे रहे भाग, नेरन नेरा हो के नेत्र दरस कोई ना पाईआ। गुर अवतार पीर पैगम्बर होए लाजवाब, लेखा तेरी झोली रहे सुटाईआ। परम पुरख सुल्तान श्री भगवान जन भगत तेरे मुहताज, मुहब्बत तेरे नाल रखाईआ। सीस जगदीस सोहे ताज, तख्त निवासी इकको नजरी आईआ। सच स्वामी कारज कर रास, करता पुरख कुदरत तेरा रूप तेरे विच्छों तेरी धार प्रगटाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, उठ वेख आपणा घर, निरगुण आपणा फेरा पाईआ।

जन भगत कहण प्रभ हो दलेर, बल आपणा आप धराईआ। पिछला छड़ दे हेर फेर, अगे साचा राह चलाईआ। लेखा चुकके जबर जेर, हमजा हरफ ना कोई पढ़ाईआ। दूर दुराडे वेख नेरन नेर, पान्धी आपणा पन्ध मुकाईआ। कूड़ी क्रिया लहणा देणा दे नबेड़, शिरकत मिटे जगत लोकाईआ। दो जहानां वाली धुर दे शेर, शाह पातशाह आपणा हुक्म वरताईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहरवान आपणा वेस वटाईआ।

जन भगत कहण श्री भगवान, दो जहानां वाली दोजख बहिश्त तेरा राह तकाईआ। निरगुण सरगुण बण पाली, प्रितपालक हो सहाईआ। लक्ख चुरासी जीव जंत बण अयाली, मूर्ख मुग्ध पार कराईआ। सति दवारा होया खाली, साचा नाम झोली विच्च ना कोई टिकाईआ। शास्त्र सिमरत वेद पुरान माया भुल्ल करन दलाली, वणज हक्क ना कोई कराईआ। तेरा नूर नजर ना आइ जोत अकाली, अकल कलधारी तेरा भय सिर ना कोई टिकाईआ। फल दिसे ना किसे डाली, पतझड़ बैठी रूप वटाईआ। मन वासना मत होई मतवाली, मतलब आपणा अगे सभ नूं रही वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, कलिजुग वेख अगनी तत्त तपे कुठाली, सांतक सति सति ना कोई कराईआ। महाराज शेर सिंघ विष्णु भगवान, तेरा खेल बेमिसाल, मिसल आपणी अगली दे समझाईआ। (२५ चेत २०२१ बि किरपा सिंघ दे गृह)

जन भगत कहण प्रभ किरपा कर, मेहरवान दया कमाईआ। कूड़ी क्रिया सभ दी हर, हिरदे हरि हरि सच वसाईआ। अन्तर आत्म आ के वड, दूर्द्वैती पडदा लाहीआ। साचे मन्दर मुनारे खड़, घर घर विच्च कर रुशनाईआ। सुरती सुरत आपे फड़, शब्दी अकर्ख रखुलाईआ। पारब्रह्म प्रभ दे सच्चा वर, सच तेरी सरनाईआ। इक सरनाई जाईए पड़, दूजा इष्ट ना कोई मनाईआ। धुर दा अकर्वर लईए पढ़, बोध अगाध वरवाईआ। जीवदिआं जग जाईए मर, मरयां जीवण दए बदलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, दर ठांडे लए बहाईआ।

जन भगत कहण प्रभ हो मेहरवान, दीन दयाल दया कमाईआ। शब्द अगम्मा दे दान, झोली सच भराईआ। दर बेन्ती कर परवान, मेहर नजर उठाईआ। सच संदेसा सुणा कान, धुर दा राग अलाईआ। भाग लगा काया मकान, मन्दर वज्जे वधाईआ। नाम दे इक फरमाण, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सज्जण साचे लए मिलाईआ।

जन भगत कहण प्रभ तेरी सच सरोत, सुण सुण बैठे ध्यान लगाईआ। जगत लभ्यां लभ्ये ना कोई खोज, खोज खोज थकी सर्ब लोकाईआ। भेव अभेदा खोलू लोक परलोक, पङ्डा दए उठाईआ। अन्तर आत्म दस्स इक्क सलोक, अन्तश्करन दे बदलाईआ। तेरे नाल मिल के माणीए मौज, मौजूदा हो के दरस दिखाईआ। कूड़ी क्रिया मिटे हउमे रोग, ब्रह्म भेव चुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, घर मन्दर दए सुहाईआ।

जन भगत कहण प्रभ गृह मन्दर सुहा, सोभावन्त डेरा लाईआ। निरगुण निरवैर महल्ल अट्ठल कर रुशना, दीवा बाती इक्को डगमगाईआ। शब्द अनादी धुर दा राग सुणा, बाहरों करे ना कोई पढ़ाईआ। जुग जन्म दे विछड़े कर किरपा लए मिला, आवण जावण लक्ख चुरासी पन्ध रहे ना राईआ। फङ फङ बाहों साचा मार्ग दए वरवा, कूड़ी क्रिया परे हटाईआ। तूं दाता मालक बेपरवाह, मालक हो के हो सहाईआ। खालस खालसा लए बणा, चार वरन दए वडयाईआ। नेत्र रोवे नैण उछाले धरनी धरत धवल जगत मां, खुल्ही मेंढी दए दुहाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साचा मेला लए मिलाईआ।

जन भगत कहण प्रभ क्यों बैठा छुप, प्रभ आपणा आप छुपाईआ। कलिजुग अन्तम वेरव अन्धेरा घुप्प, पङ्डा सके ना कोई उठाईआ। केहड़ी कूटे रिहों लुक, आपणी नजर लए उठाईआ। गुर अवतारां पीर पैगम्बरां पैंडा रिहा मुक्क, मुकम्मल बैठे खैहड़ा छुड़ाईआ। मेहरवान हो के ठाकर तुठ, भगवन दया कमाईआ। साजण हो के घर घर पुच्छ, आपणा पन्ध मुकाईआ। खाली भण्डारे नहीं कोल कुछ, सारे देण दुहाईआ। तेरा नजर ना आए कोई साचा पुत्त, पिता पुरख अकाल ना कोई मनाईआ। सति निशानउँ सारे गए उक, चिल्ला तीर कमान कम्म किसे ना आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आ के दे साचा वर, आपणा भेव खुलाईआ।

जन भगत कहण क्यों दित्ती पिढु, करवट लै बदलाईआ। तेरा धाम प्रभू अनडिठ, बिन तेरी किरपा नजर किसे ना आईआ। तूं आदि जुगादी धुर दा पित, पतिपरमेश्वर तेरी सरनाईआ। गरीब निमाणयां नाल कर हित, हितकारी हो के वेरव वरवाईआ। ठाकर हो के वस चित, ठगोरी रहण कोई ना पाईआ। तेरा दरसन करीए सदा नित, स्वच्छ सरूपी रूप प्रगटाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगत लए उठाईआ।

जन भगत कहण प्रभ लए अंगडाई, सभ तेरा ध्यान लगाईआ। झल्ली ना जाए अन्त जुदाई, जुदा जुज ना कोई रखाईआ। आत्म परमात्म कर कुडमाई, साचा सगन मनाईआ।

साढ़े तिन्ह हत्थ मन्दर अंदर वज्जे वधाई, मिल सरकीआं राग अलाईआ। सेज सुहाणी चाई चाई, आसण सिंधासण डेरा लाईआ। निर्मल नूर जोत करीं रुशनाई, नूरो नूर डगमगाईआ। मैं सच स्वामी वेरवां चाई चाई, चाओ घनेरा देणा प्रगटाईआ। आसा मनसा हिरस हवस पूर कराई, करते तेरे हत्थ वडयाईआ। दिवस रैण अद्वे पहर घड़ी पल इक्को रंग रंगाई, धुर दा रंग इक्क चढ़ाईआ। तूं ही मालक खालक पिता माई, पिता पूत लैणे गोद उठाईआ। गोबिन्द बूटा पुटिआ इक्को काई, जिस दी कागत कलम शाही देवे ना कोई गवाईआ। जिस दे पिच्छे निरगुण निरँकार बण राही, दो जहानां पन्ध मुकाईआ। तेरे जन बैठे तेरा ध्यान लगाई, दूजी ओट ना कोई तकाईआ। तूं मन का मणका फेर मन, मनसा मोह मिटाईआ। नाम पदार्थ दे धन, दौलत इक्क वरताईआ। भाग लगा छप्पर छन्न, महल्ल अड्डल परे सुटाईआ। पंच विकारा दे डन्न, घर घर विच्च रहण ना पाईआ। गढ़ हँकारी भाण्डा भन्न, भरम दए चुकाईआ। कर प्रकाश अन्धेरे अंनू, साचा नूर दए चमकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां बेड़ा मात बनू, अन्तम बेड़ा बने दए लगाईआ।

जन भगत कहण प्रभ आ छेती, दूर दुराडा पन्ध मुकाईआ। बन्दे बन्दगी विच्चों भुल्ले तेरी नेकी, निहकर्मी साचा कर्म ना कोई कमाईआ। अंदर वड के धुर दा बणे कोई ना कोई भेती, नौ दवारे भज्जण वाहो दाहीआ। माया ममता कलिजुग खेल कूड़ी खेडी, चारों कुण्ट रवेह उडाईआ। तेरी खाणी बाणी वस्त जो मात अमोलक भेजी, सो भजन बन्दगी सारे रहे भुलाईआ। आपणे घर विच्चों निकल के सारे होए परदेसी, मालक मकान नजर ना कोई आईआ। जिउँ नानक निरँकार भेजिआ धर के मोहु भूरी खेसी, खालस आपणा रूप प्रगटाईआ। जिउँ गुरू गोबिन्द दे के गिआ संदेशी, धुर दा ढोला राग अलाईआ। सृष्ट सबाई नेत्र लोचण नैण आपणे पेरवी, निरगुण सरगुण रूप वटाईआ। जन भगतां बण के सच्चा हेती, गुरमुख गुर गुर गोद उठाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहरवान फेरा पाईआ।

जन भगत कहण प्रभ आ के वेरव साड़ी झुगी, हङ्ग मास नाड़ी पिंजर सोहणी बणत बणाईआ। जिस दी औध जांदी पुगी, पैंडा आपणा पन्ध चुकाईआ। गफलत विच्च अंदर सुरती सुत्ती, सवाणी सके ना कोई जगाईआ। तूं कन्त सुहाग हो के पुच्छीं, पतिपरमेश्वर दया कमाईआ। जुग जुग जगत जे कर्म कर के रुस्सी, रुसिआं लए मनाईआ। जे मार्ग पै गई पुट्ठी, रहबर हो के दए समझाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन साचे वेरव वरवाईआ।

जन भगत कहण प्रभ आ वड अंदर, मंजल पन्ध मुकाईआ। आपणी हत्थीं तोड़ जंदर, जो दित्ता सच लगाईआ। भाग लगा अन्धेरी कंदर, गृह मन्दर कर रुशनाईआ। सोहणा लग्गे कूड़ा खण्डर, सच सुच्च वरताईआ। रुत्त मौले काया कलर बंजर, नाम फुलवाड़ी पत्त डाली महकाईआ। मनुआ मन भवे ना बन्दर, दह दिशा ना उठ उठ धाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, घर आपणा दए वरवाईआ।

जन भगत कहण प्रभ असीं होए वैरागी, बिरहों रोग सताईआ। जगत सृष्टी रहे त्यागी, तेरा ध्यान लगाईआ। नाम पदारथ देवे दाती, वस्त सच वरताईआ। दिने जागदिआं दरस दे सुत्यां राती, रूप अनूप आपणा इकक प्रगटाईआ। अमृत आत्म बख्शीं बूँद स्वांती, अगनी तत्त तत्त बुझाईआ। नजरी आवीं इकक इकांती, सचरवण्ड आपणा डेरा लाईआ। गुर अवतारां पीर पैगंबरां आउण तों पहलों जो लिख के दिती पाती, धुर दा लेख दृढ़ाईआ। ओस दे अंदर सानूं मरवा इकक झाकी, झाकी नाल रलाईआ। थोड़ी रिवङ्की खोलू ताकी, इशारे नाल समझाईआ। मंजल चढ़ के वेरवीए वाटी, आपणा पन्ध मुकाईआ। दर्शन करके कमलापाती, कँवल नैण बिगसाईआ। फिर जाणीए प्रभ तेरी सच्ची सारखी, जो जुग जुग जगत सुणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच पड़दा दे चुकाईआ।

सच सारखी दस्स साख्यात, सरखी सुल्तान तूं ही नजरी आइंदा। जो लेरवा लिखया बिन कलम दवात, कागज शाही वंड ना कोई वंडाइंदा। जिस दे हरफ लभण ना विच्चों किसे लुगात, शब्दां विच्च ना कोई समझाइंदा। जिस दा कन्ना सिहारी बिहारी कोई ना लग मात, मात्रा विच्च वंड ना कोई वंडाइंदा। जिस दी हरफां विच्च ना कोई किताब, कुतबरखाने ना कोई टिकाइंदा। उस दा पड़दा चुकक नकाब, जनभगत मंग मंगाइंदा। असीं वेरवीए पिछला लहणा देणा आपणा हिसाब, जो हिस्सा तेरे घर नजरी आइंदा। अगों कहे पुरख अकाल गुरु महाराज, महिंमा साची विच्च समझाइंदा। रवेलणहार खेल आदि जुगादि, जुग चौकड़ी वेरव वरवाइंदा। जन भगतो सम्मत वीह सौ इकी अन्त अखीरी दस्सो उस दा राज, जिस दे विच्चों रोजा निमाज अज्जील कुरान शास्त्र सिमरत वेद पुरान बाहर कढाइंदा। जिस दे विच्चों गुर अवतारां पीर पैगंबरां दा होवे आगाज, निराकार साकार रूप वरवाइंदा। जिस दे विच्चों अगम्मी बिन पिता मात जम्मी निकले धार, सति सतिवादी सोभा पाइंदा। एहो खेल रखिआ हत्थ आपणे करतार, जिस दा अन्त ना कोई सुणाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां नाल कर के प्यार, प्रेम रीती प्यार विच्चों प्रगटाइंदा। (२७ भादरों २०२९ बि जगीर सिंघ दे गृह)

जन भगत कहण प्रभ तेरी ओट, आदि अन्त तकाईआ। कर प्रकाश निर्मल जोत, घर घर विच्च होवे रुशनाईआ। शब्द अगम्मी ला चोट, धुन नाद शनवाईआ। कूड़ी क्रिया कहुदे खोट, सच सुच्च समझाईआ। भेव चुका दे लोक परलोक, दो जहानां अक्ख खुलाईआ। नाम सुणा दे सच सलोक, ढोला बेपरवाहीआ। चरन कँवल दी दे दे मौज, मजलस सच वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जुग विछड़े लए मिलाईआ।

जन भगत कहण प्रभ किरपा कर, हत्थ तेरे वडयाईआ। निरभउ चुका भय डर, नूरो नूर कर रुशनाईआ। घर विच्च खोलू के आपणा घर, गृह मन्दर दे सुहाईआ। नजरी आ नरायण नर, दूजा इष्ट ना कोई वरवाईआ। आत्म परमात्म लए फड़, सुरती शब्द जुझाईआ।

साचे मन्दर आ के वड, क्यों बैठा मुख छुपाईआ । किला तोङ हँकारी गढ़, हँ ब्रह्म दे समझाईआ । तेरा रखेल नरायण नर, निरगुण आदि जुगादि नजरी आईआ । सच दवारे दे वर, वस्त अमोलक झोली पाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहर नजर इक्क उठाईआ ।

जन भगत कहण प्रभ चुक्क दे उहला, पडदा रहण कोई ना पाईआ । शब्द अगम्मी बण विचोला, आपणा मेल मिलाईआ । बोध अगाधा सुणा ढोला, अकरवरी शब्द ना कोई जणाईआ । लेरव चुका दे धरनी धरत धौला, आपणा घर वरवाईआ । तेरे बिरहों विछोड़े अंदर होया कमला, बुद्धी रही ना राईआ । हथां नाल वजाया ना जाए तबला, ढोलक छैणा ना कोई खड़काईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगत लै तराईआ ।

जन भगत कहण प्रभ आ अगो, निरगुण आपणा दरस दिरवाईआ । तेरा दीपक जोती इक्को जगे, दो जहान करे रुशनाईआ । तेरे पिच्छे सज्जण साक सैण छड़े, नाता तोड़िआ भैण भाईआ । अमृत रस दे दे मजे, मंजल आपणी दे वरवाईआ । प्रेम प्रीती अंदर बद्धे, अन्तर आत्म ध्यान लगाईआ । सच सिंघासण बहि बहि सजे, आत्म सेजा इक्क विछाईआ । काग रूप बग्ग बपड़े बग्गे, हँस दे बणाईआ । धुन आत्मक वज्जा नदे, अनहद राग दे सुणाईआ । पंच विकार जाण भज्जे, काम क्रोध लोभ मोह हँकार रहण ना पाईआ । पवण अगम्मी ठंडी वगे, तत्ती वा ना लागे राईआ । दिवस रैण रहणा सँजे रवब्बे, चारों कुण्ट सेव कमाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जग आपणा मेल मिलाईआ ।

जन भगत कहण प्रभ खोलू अक्ख, आपणा नैण उठाईआ । सर्ब स्वामी हो प्रतकर्व, शहनशाह बेपरवाहीआ । जुग चौकड़ी सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग तेरा गा गा थक्के जस, वेद पुरान शास्त्र सिमरत सलाहीआ । सच दवार हो प्रगट, प्रगट आपणी धार चलाईआ । कलिजुग कूड़ी क्रिया वेरव अन्धेरी रात, नूरी चन्द ना कोई चमकाईआ । दीन मजहब झगड़ा पिआ जात पात, सच जमात नजर कोई ना आईआ । अलफ ये वाली पढ़के थक्के लुगात, तेरा निर अकर्वर समझ किसे ना आईआ । लेरवा लिरवदे रहे नाल कलम दवात, शाही जोड़ जुड़ाईआ । सारे मंगदे, गए आबे हयात, पीर पैगंबर तेरे अगो झोली डाहीआ । भगतां दी सभ दी वकरवरी बात, बातन मंग मंगाईआ । पूरा कर भविष्ट वाक, जो वाकिआ गिआ लिरवाईआ । सच महल्ला वेरव महिराब, महिबूब आपणा फेरा पाईआ । तेरे कदमा इक्क आदाब, चशमदीद नूर रुशनाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मुरीद मुशर्द लए मिलाईआ ।

जन भगत कहे उठ प्रभ ठाकर, ठोकर आपणा नाम लगाईआ । कलिजुग वहण डूंघा सागर, बिन तेरे तरन कोई ना पाईआ । बेड़ी नईआ पार ना करे कागज, चप्पू नाम ना कोई लगाईआ । पंडत पन्धे मुल्ला शेरव भुल्ले तेरी इबादत, कलमा हक ना कोई पढ़ाईआ । सच वस्त दी करे ना कोई सरवावत, नाम निरँकारा झोली कोई ना पाईआ । मन मनुआ

ਘਰ ਘਰ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਕਰੇ ਬਗਾਵਤ, ਭਯ ਭਉ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਤੂ ਮਾਲਕ ਰਖਾਲਕ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਜਮਾਨਤ, ਅੱਤਮ ਬਰੀ ਦੇ ਕਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕਕ ਉਠਾਈਆ ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਚੁਕਕ ਦੇ ਪੜਦਾ, ਸੁਖ ਨਕਾਬ ਉਠਾਈਆ।

ਸਨਤ ਸੁਹੇਲਾ ਵੇਰਖ ਸੜਦਾ, ਤੈਗੁਣ ਅਗਨੀ ਰਹੀ ਤਪਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਸੂਝਟੀ ਕੋਲੋਂ ਡਰਦਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਘਰ ਆਪਣੇ ਮੂਲ ਨਾ ਵਡਦਾ, ਬੇਵਤਨ ਹੋਧਾਂ ਹੋਈ ਜੁਦਾਈਆ। ਮੁਰੀਦ ਮੁਸ਼ਰਦ ਕਿਸੇ ਨਾ ਮਿਲਦਾ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਤੂ ਮਾਲਕ ਹਰ ਘਟ ਦਿਲ ਦਾ, ਦਿਲਬਰ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਤੱਤੀਕ, ਜੁਗ ਚੌਕਡੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਦੱਸਦਾ ਠੀਕ, ਸ਼ਬਦ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਤੀਰ ਚਲਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤਮ ਹੋਏ ਅੰਧੇਰਾ ਤਾਰੀਕ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰੀਤ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਈ ਵਸਾਈਆ। ਝਾਗੜਾ ਪੈ ਜਾਏ ਊੱਚ ਨੀਚ, ਆਤਮ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾ ਕੋਈ ਢੂਢਾਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਘਰ ਵਿਚ ਵੇਰਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਪਾਰਭ੍ਰਾਨ ਤੇਰੇ ਬਿਨ ਬਣ ਜਾਣ ਸਾਰੇ ਸ਼ਰੀਕ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਹੋ ਮੇਹਰਵਾਨ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਸਚਰਖਣਡ ਨਿਵਾਸੀ ਬਰਖ਼ ਦਾਨ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਨਜ਼ਰੀ ਆ ਇਕਕੋ ਕਾਹਨ, ਓਸ ਰਹੀਮ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸਾਚਾ ਮਨਤ੍ਰ ਦੱਸ ਗਾਣ, ਗਹਰ ਗਮ੍ਭੀਰ ਸਮਝਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਝੁਲਲੇ ਇਕਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ, ਪਫ਼ ਪਫ਼ ਰਹੇ ਗਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਬਿਆਨ, ਲੇਖਵਾ ਲਿਖ ਕੇ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀਆ। ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਇਕਕ ਬਲਵਾਨ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜੋ ਸਿਧਾ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਰਾਹ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨ, ਨਿਰਵੈਰ ਵਡੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਵੇਰਵੇ ਬਾਲ ਅੰਜਾਣ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇ ਫਰਮਾਣ, ਫੁਰਨੇ ਕੂਡੇ ਬਨਦ ਕਰਾਈਆ। ਸਚਾ ਮਨਦਰ ਦੱਸ ਇਕਕ ਮਕਾਨ, ਮਹਿਬੂਬ ਦਾਏ ਮਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਵਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਦੱਸ ਦੇ ਜੋਗ, ਜੁਗਤ ਇਕਕ ਜਣਾਈਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਕਵੂਧਾ ਜਾਏ ਵਿਯੋਗ, ਵਿਛੋੜਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ ਸਾਂਜੋਗ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਕੁਝਮਾਈਆ। ਸਾਡ੍ਹਿਆਂ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾ ਦੇ ਸੁਕਤੀ ਮੋਰਖ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੀ ਮਿਟ ਜਾਏ ਸੋਚ, ਅਵਣ ਗਵਣ ਨਾ ਕੋਈ ਭਵਾਈਆ। ਨਾਮ ਖੁਮਾਰੀ ਦੇ ਮਦਹੋਸ਼, ਮਧੁਰ ਧੁਨ ਨਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ। ਰਖੈਹੜਾ ਛੁਡ ਜਾਏ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਝੋੜਾ ਚੁਕਕੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਵਸੇਰਾ ਮਿਲੇ ਧੁਰ ਦੇ ਕੋਟ, ਸਚਰਖਣਡ ਸਾਚਾ ਦੇ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਪਹੁੰਚ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ਹਤਥ ਕਿਸੇ

ਨਾ ਆਈਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਦਵਾਰੇ ਸਾਣੀਏ ਸਚਵੀ ਮੌਜ, ਗਸੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਤੇਰੀ ਆਸ ਰਖਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰੀ ਕਰਦੇ ਆਸਾ, ਇਕਕ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਦਾ ਦੇ ਭਰਵਾਸਾ, ਭਾਵਨੀ ਪੂਰ ਵਰਖਾਈਆ। ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦੇ ਦੇ ਸਾਥਾ, ਸਗਲਾ ਸਾਂਗ ਨਿਭਾਈਆ। ਬਿਨ ਅਕਰਵਰਾਂ ਵਾਲਾ ਦੱਸਦੇ ਪਾਠਾ, ਪ੍ਰਯਾ ਇਕਕ ਜਣਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਦਾ ਜੋੜ ਦੇ ਨਾਤਾ, ਹੋਵੇ ਨਾ ਕਦੇ ਜੁਦਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਜਾ ਸਜ਼ਜਣ ਸਾਥਾ, ਸਗਲਾ ਸਾਂਗ ਵਰਖਾਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਪੈਗਾਬਰਾਂ ਮਨਨਾ ਆਪਣਾ ਆਕਾ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜਣਾਈਆ। ਤੂੰ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਅਨਾਥ ਅਨਾਥਾ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਯਾਂ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ। ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹਾ ਮਾਰ ਕੇ ਗਿਆ ਆਵਾਜਾਂ, ਸੁਤਿਆਂ ਜਗਤ ਹਿਲਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥਾ, ਉਹਨਾਂ ਫਰਸ ਰਹੀ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਰਖ ਖੇਲ ਤਮਾਸਾ, ਚਾਰਾਂ ਕੁਣਟ ਅਕਰਖ ਖੁਲਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸਾ, ਸੂ਷ਟੀ ਦ੃ਢਟੀ ਰਹੀ ਵਰਖਾਈਆ। ਲੇਰਖਾ ਚੁਕਕਿਆ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਿਆਈਆ। ਭਈਆ ਮੈਣ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਕਾ, ਨਾਰ ਕਨਤ ਦੋਹਾਗਣ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਝਾਗੜਾ ਪਿਆ ਵਿਚਵ ਸਮਾਜਾਂ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਦੱਸਦਾ ਸਮੱਲ ਨਗਰ ਤੇਰਾ ਵਾਸਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਤੇਰੇ ਤੱਤੇ ਭਰਵਾਸਾ, ਭਟਕਣਾ ਸਭ ਦੀ ਦੇ ਬੁਝਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਤੇਰੇ ਘਰ ਕੀ ਘਾਟਾ, ਦੇਂਦਿਆਂ ਤੋਟ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਤੂੰ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਵਡ ਰਾਜਨ ਰਾਜਾ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਸਨਤ ਸੁਹੇਲਾ ਰਕਖੋਂ ਲਾਜਾ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਕਰ ਮਿਲਾਪ, ਮਿਲਣੀ ਜਗਦੀਸ਼ ਕਰਾਈਆ। ਆਪਣਾ ਦੱਸਦਾ ਅਗਮੀ ਜਾਪ, ਜਿਸ ਦਾ ਛੱਤੀ ਰਾਗ ਮੇਵ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਰਬਾਰਾਂ ਮਾਰ ਆਵਾਜ, ਬਿਨ ਕਨਾਂ ਦੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਵਰਤ ਅਮੋਲਕ ਬਖ਼ਾ ਦਾਤ, ਸਤਿ ਖਵਜਾਨਾ ਦੇ ਭਰਾਈਆ। ਉਠ ਕੇ ਵੇਰਖ ਆਪਣੀ ਜਾਤ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਸਜ਼ਜਣ ਸੁਹੇਲੇ ਜੋੜ ਨਾਤ, ਆਪਣਾ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਉਠ ਨਿਰੱਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਲੈ ਅੰਗਢਾਈਆ। ਸਨਤ ਸੁਹੇਲੇ ਕਰ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਬੇਰਖ਼ਬਰਾਂ ਖ਼ਬਰ ਸੁਣਾਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਮਨਨਾ ਸਭ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਧਾਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਢਾਪਰ ਤ੍ਰੇਤਾ ਸਤਿਜੁਗ ਵਿਚਵ ਸੰਸਾਰ, ਵੇਰਖੋਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਸਦੀ ਵੀਹਵੀਂ ਹਾਹਾਕਾਰ, ਅਗਨੀ ਤਤਤ ਨਾ ਕੋਈ ਬੁਝਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧ ਵਜੇ ਨਗਾਰ, ਡੱਕਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਣਾਈਆ। ਗੱਫਲਤ ਵਿਚਵ ਸੁਤੇ ਪੈਰ ਪਸਾਰ, ਨੇਤ੍ਰ ਅਕਰਖ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲਾਈਆ। ਕੂੜੀਆਂ ਸਰਖੀਆਂ ਮੰਗਲਾਚਾਰ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਵਟਾਈਆ। ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਬੱਤੀ ਦਨਦ ਰਾਮ ਨਾਲ ਪਾਰ, ਆਤਮ ਰਾਮ ਮਿਲਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਅਕਰਵਰਾਂ ਵਾਲਾ ਪਢਨ ਸਤਿਨਾਮ, ਸਤਿ ਸੱਥ੍ਵ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਾਈਆ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਹ ਕੇ ਸਾਰੇ ਗਾਣ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਗਾਈਆ। ਪਢ ਪਢ ਥਕਕੇ ਵੇਦ ਕੁਰਾਨ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਗੀਤਾ ਜ਼ਾਨ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ। ਕਲਮਿਆਂ ਨਾਲ ਕਰ ਕਲਿਆਣ, ਤੀਸ ਬੱਤੀਸਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਮਸਲੇ ਕਰਕੇ ਅੜੀਲ ਕੁਰਾਨ, ਕਾਅਬੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਈ

ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਦਰਸ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮਨਦਰ ਸਿੰਜਦ ਗੁਰਦਵਾਰੇ ਮਠ ਤੇਰਾ ਕਰਨ ਧਿਆਨ, ਅੰਦਰੋਂ ਅਕਰਖ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲਾਈਆ। ਜਾਂਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾਡ ਪਹਾੜ ਉਚੇ ਟਿਲਲੇ ਪਰਥਤ ਫਿਰਨ ਸਵਾਨ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਕੁਣਡਾ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਹੀਆ। ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਗੱਂਗ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਕਰਨ ਇਸ਼ਨਾਨ, ਆਤਮ ਸਰੋਵਰ ਨਹਾਵਣ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਕਰਕੇ ਵੰਡਦੇ ਦਾਨ, ਦਾਤੇ ਦਾਨੀ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਵਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਅਸੀਂ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਕਹਣ ਸਾਡੀ ਅਕਰਖ ਸ਼ਰਮਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਸਾਚਾ ਸੁਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਫਰਮਾਣ, ਜੋ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਅਠ੍ਹੇ ਪਹਰ ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ। ਕੂਡੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਜਗਤ ਹੋਯਾ ਅਭਿਮਾਨ, ਮਾਧਾ ਮਮਤਾ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਮਸਤਕ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ।

ਧੁਰ ਮਸਤਕ ਲੇਖਵਾ ਵੇਰਵ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਰੁਹ ਬੁਤ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਕ, ਖਾਕੀ ਖਾਕ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਬਨਦ ਕੁਆਡੀ ਖੁਲਲਿਆ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਾਕ, ਪਡਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਤਠਾਈਆ। ਜਗਤ ਨੈਣਾਂ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਝਾਕ, ਨਿਜ ਨੇਤ੍ਰ ਅਕਰਖ ਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਦੱਸਕ ਕੇ ਗਏ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਰਾਗੀਂ ਨਾਦਾਂ ਵਿਚਚ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪੇ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਧੁਰ ਦਾ ਸਾਂਗ ਨਿਭਾਈਆ। ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਕਾਧਾ ਮਣਡਲ ਪਾ ਕੇ ਰਾਸ, ਅਚਰਜ ਲੀਲਾ ਦਾਰੇ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰਕਖੇ ਪਾਸ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪਨਘ ਮੁਕਾਈਆ। ਭੇਵ ਚੁਕਾ ਕੇ ਪ੃ਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਰਵਣਡ ਲੇਖਵਾ ਦਾਰੇ ਮੁਕਾਈਆ। ਅਨੱਤ ਮਿਲਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਾਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਕਮਲਾਪਾਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਵਡ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਚ ਮਹਲਲ ਵਰਖਾ ਸਹਿਰਾਬ, ਅਰਥ ਕੁਰ੍ਸ਼ ਦੋਵੇਂ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਧਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਸਹਾਰਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਨਿਰੱਕਾਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਅਗਮ ਤੇਰਾ ਜੈਕਾਰਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਮਹਲਲ ਅਛੂਲ ਤੇਰਾ ਮਨਾਰਾ, ਸਚਰਖਣਡ ਸਾਚਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਤੇਰਾ ਤਜਿਆਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਇਕਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਤੇਰਾ ਨਗਾਰਾ, ਨੌਬਤ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਅਮ੃ਤ ਠੰਡਾ ਠਾਰਾ, ਜਲਧਾਰਾ ਇਕ ਵਹਾਈਆ। ਤੈਗੁਣ ਮਾਧਾ ਤੇਰਾ ਅੰਗਿਆਰਾ, ਪੰਜ ਤਤਤ ਤੇਰੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕਡੀ ਖੇਲ ਨਿਆਰਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਆਪ ਵਰਖਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਤੇਰਾ ਅਵਤਾਰਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਤੇਰਾ ਅਖਵਾਡਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹੇ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਾਰਾ, ਬੇਨਜੀਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਤਹ ਇਸ਼ਾਰਾ, ਜਿਸ ਵਿਚਚ ਆਸਕ ਮਾਸੂਕ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਤੇਰੀ ਮਹਿੰਮਾ ਅਕਥਥ, ਕਥਨੀ ਕਥ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕਡੀ ਚਲਾਵਣਹਾਰਾ ਰਥ, ਬਣ ਰਥਵਾਹੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਵਸਣਹਾਰਾ ਘਟ ਘਟ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਹਵੁ, ਬਣ ਵਣਜਾਰਾ ਫੇਰੀ ਪਾਈਆ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਰਵੇ ਆਪਣੀ ਅਕਰਖ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਵਿਚਚੋਂ ਕਛੁ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ।

जगत रीति विच्छों कर के अड्ड, मन्दर मसीती खैहडा दए छुडाईआ। जगत दवारा करके पार हद्द, नव नौ चार लेख मुकाईआ। धुर दरगाही सुणा के छन्द, संसा सारा दए मिटाईआ। आत्म परमात्म चाढ़ के रंग, कसुम्बडा रूप दए गवाईआ। निझ घर दे के सच अनन्द, परमानंद विच्छ समाईआ। भैव खुला के हँ ब्रह्म, सो पुरख करे पढाईआ। लेखा जाणे आपणा मंम, मेहरवान वड गुसाईआ। भगत उधारन जिस दा कम्म, निहकरमी इक्क अखवाईआ। नित नवित बेडा बन्न, नईआ नौका नाम टिकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहरवान इक्क अखवाईआ।

जन भगत प्रभ मारन ताहना, इक्को वार जणाईआ। कलिजुग वेरव जगत जहाना, आपणी अखव खुलाईआ। सति धर्म ना दिसे कोई निशाना, कूड़ी क्रिया वज्जी वधाईआ। चारों कुण्ट माण अभिमाना, हँकार विकार करे लडाईआ। मनुष्ष दिसे ना कोई दाना, मूर्ख मुग्ध नजरी आईआ। भरमे भुल्ले राज राजाना, शाह सुल्ताना सार ना पाईआ। किरपा कर श्री भगवाना, हरि भगत रहे जणाईआ। साड़ा तेरे उत्ते माणा, सिदक तेरे नाल रखाईआ। तू हर घट जाणी जाणा, गृह गृह वेरव वरखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, कल आपणा फेरा पाईआ।

श्री भगवान सच दृङ्गौदा ए। अबिनाशी करता आख सुणौदा ए। सो पुरख निरञ्जन साची कार कमौदा ए। हरि पुरख निरंजन नर निरँकार वेस वटौदा ए। सुहावणहारा साचा सचखण्ड देस, दसन्तर आपणा फेरा पौदा ए। मालक दो जहानां नरेश, निरगुण आपणी खेल वरखौदा ए। ना मुच्छ दाढ़ी ना कोई केस, मूँड मुडाया नजर कोई ना आउँदा ए। जिस नूं पुरख अकाल मन्या दस दसमेस, दह दिशा खोज खुजौदा ए। जो आदि जुगादि रहे हमेश, जीवण मरन ना रूप वटौदा ए। गुर अवतार पीर पैगबर भेजे दे संदेश, सुनेहडा इक्क सुणौदा ए। लकरव चुरासी रचके खेड, अंडज जेरज उत्भुज सेतज खाणी बाणी आपणा राह वरखौदा ए। नजरी आ के नेतन नेत, दूर दुराडा पन्ध मुकौदा ए। रुत सुहावे बसन्ती चेत, गुलशन आप महकौदा ए। जन भगतां अंदर वडके दस्से भेत, बाहरों विद्या ना कोई पढँौदा ए। सच स्वामी बण के खेवट खेट, बेडा आपणे कंध उठौदा ए। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां आप जणौदा ए।

जन भगतां आप जणौदा ए। दीन दयाल दया कमौदा ए। श्री भगवान वेरव वरखौदा ए। नौजवान फेरा पौदा ए। लोकमात डेरा लौदा ए। सम्बल नगर इक्क सुहौदा ए। संभल संभल चरन टिकौदा ए। जग नेत्र नजर किसे ना औंदा ए। जन भगतां दया कमौदा ए। आपणे मिलण दा सोहणा समां, सुहञ्जणी रुत वरखौदा ए। नाम दृढ़ावे दम दमां, दामन पलू आप फडँौदा ए। राग सुणाके धुर दा कन्नां, अनुरागी राग अलौदा ए। फड़ उठावे उठ मेरया चन्नां, चन्द चांदना नूर चमकौदा ए। नेत्र वेरव शरमाए धन्ना, नामा निउँ निउँ सीस झुकौदा ए। धुर दा ठाकर जिन्हां नाल मन्नां, मनसा आसा पूर करौदा ए। कलिजुग अन्तम जीव जहान अंनूं, हरि का दरस कोई ना पौदा ए। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां वेरव वरखौदा ए।

जन भगत कहण प्रभ तेरा नगारा, इक्को इक्क वजाईआ। जिस दा अन्त ना पारावारा, बेपरवाह अखवाईआ। तन्द तार ना कोई सतारा, रूप रंग ना कोई वरवाईआ। कागद कलम ना लिखणहारा, माण मिले ना किसे शाहीआ। जिस घर बह के भगतां करे प्यारा, मन्दर महल्ल अहुल इक्क अखवाईआ। ना कोई दीसे चार दवारा, मिठ्ठी गारा ना कोई लगाईआ। ना कोई बाडी बणाए तरखाणा, घाड़त आपणे हत्थ रखवाईआ। दीवा बाती करके इक्क उजिआरा, कमलापाती सोभा पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां रंग रंगाईआ।

जन भगत कहण प्रभ चाढ़ रंग, रंगण इक्क रंगाईआ। धन्न भाग जे मिल्या तेरा संग, संजोगी बेपरवाहीआ। अन्तर आत्म दे अनन्द, अनन्द इक्क वरवाईआ। तेरे नाल मिल के सांझा ढोला गाईए छन्द, तूं मेरा मैं तेरा दूजा नजर कोई ना आईआ। सच दुआरा हरि करतारा लईए मंग, बणके मांगत भिक्खक आपणी झोली डाहीआ। तूं साहिब सूरा सर्वग, दाता गहर गम्भीर अखवाईआ। नाम वस्त अमोलक वंड, आपणी हत्थीं झोली पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, कल अन्तम वेरव वरवाईआ।

जन भगत कहण वेरव कलिजुग आया, प्रभ आपणी धार चलाईआ। चारों कुण्ट अन्धेरा छाया, चार वरन रिहा डराईआ। चारे खाणी होए हलकाया, चारे बाणी माण मिटाईआ। चार जुग दा लहणा देणा नजर ना आया, दह दिशा वेख्या अक्ख उठाईआ। वेद पुरन शास्त्र सिमरत रहे कुरलाया, ऊँची कूक कूक सुणाईआ। मन्दर मस्जिद शिवदवाले महु देण दुहाया, गुरुद्वार ना कोई वडयाईआ। साचा मेल ना कोई मिलाया, पुररव अबिनाशी घट घट वासी तेरा रंग ना कोई वरवाईआ। कोटन कोट सिपती नाम जीव जंत रहे गाया, साध सन्त रसना जिहा बत्ती दन्द हिलाईआ। प्रभू सन्मुख हो के तेरा दरस किसे ना पाया, स्वच्छ सरूपी नजर किसे ना आईआ। किसे नूं जंगलां विच्च फिराया, किसे नूं धूढ़ी खाक रमाईआ। किसे नूं पाणी विच्च ठराया, किसे नूं अगनी नाल जलाईआ। किसे नूं निओली कर्म विच्च लाया, किसे नूं कर्म कांड दित्ता समझाईआ। किसे नूं माया भरम भुलाया, किसे नूं चक्करां विच्च चलाईआ। किसे नूं पथरां दी पूजा करन डाहिआ, किसे नूं सत्थरां सेज सुआईआ। किसे नूं अक्खरां नाल पढ़ाया, किसे नूं वक्खरा राह बताईआ। किसे नूं सफरां विच्च पाया, सेली टोपी सीस टिकाईआ। किसे नूं मंतरां विच्च गाया, किसे नूं नेत्रां नाल करी कुङ्माईआ। किसे नूं मन्दरां विच्च बहाया, किसे नूं जंगलां विच्च रुलाईआ। किसे नूं कंदरां विच्च फसाया, किसे नूं चोटी परबत टिल्ले दित्ता चढ़ाईआ। किसे नूं मुंदरां नाल भरमाया, किसे दे मुरली हत्थ फड़ाईआ। किसे नूं सीता नाल परनाया, किसे नूं जंगलां विच्च जुदाईआ। किसे नूं गीता नाल समझाया, किसे नूं प्रीतां विच्च मेल मिलाईआ। किसे नूं अंगीठे विच्च तपाया, किसे नूं तत्ती लोहां उत्ते टिकाईआ। किसे नूं जीते जी दित्ता बदलाया, किसे नूं रीत आपणी इक्क समझाईआ। किसे नूं नीचो नीच दिता दरसाया, किसे नूं ऊँचो ऊँच नजरी आईआ। किसे नूं दहिलीजां विच्च बहाया, किसे नूं गोदी रिहा उठाईआ। किसे नूं क्रमीजां नाल परचाया, किसे नूं नगन कर कर ओढन सीस ना कोई टिकाईआ। किसे

ਨੂੰ ਘਰ ਘਰ ਮੰਗਣ ਡਾਹਿਆ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਰਿੜਕ ਸਬਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਜਣਾਯਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੀਰ ਪੈਗਬਰ ਦਿੱਤੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਅਰਖਵਾਯਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਨਤ ਸਜ਼ਣ ਜਣਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗੁਰਮੁਖ ਵੰਡ ਵੰਡਾਯਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗੁਰਸਿਰ ਰਾਹ ਵਰਖਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਪਢਾਯਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭੰਡਾਰਾ ਵਰਤਾਵਣ ਸੇਵਾ ਲਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਹਕ ਰਖਵਾਯਾ, ਲਏ ਦੀਬਾਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਪ੍ਰਤਕਰਵ ਰੂਪ ਸਾਖਿਆਤ ਨਾ ਕਿਸੇ ਵਰਖਾਯਾ, ਆਰਖਰ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਿ ਮਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਵਰਸ਼ ਦੇ ਵਰਤਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਤੈਨੂੰ ਮੰਗਦੇ ਵੇਰਵੇ ਅਸਾਂਖ, ਸਾਖਿਆ ਗਣਿਤ ਵਿਚਿ ਨਾ ਆਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਲਭਦੇ ਪਰਮ ਹੱਸ, ਚੋਟੀਆਂ ਸੀਸ ਮੁਨਾਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਸਨਤ ਬਣੌਂਦੇ ਕਨਤ, ਨਾਰ ਸੁਲਕਰਖਣੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਮਾਲਕ ਕਹਨਦੇ ਜੀਵ ਜਾਂਤ, ਰਖਾਲਕ ਰਖਾਲਕ ਖੁਦਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਬੈਠੇ ਕੋਟ ਮੰਗਤ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਪਢਦੇ ਸਾਰੇ ਪੱਭਤ, ਵਿਦਾ ਨਾਲ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਸਮਝਣ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ, ਉਥੁਜ ਸੇਤਜ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਵਿਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰਦੇ ਬਨਦਨ, ਕਰੋਡ ਤੇਤੀਸਾ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਆਰਤੀ ਕਰਦੇ ਲਗਾ ਕੇ ਮਥੇ ਚਨਦਨ, ਤ੍ਰਿਸੂਲੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਲਭਦੇ ਬਣ ਬਣ ਮਾਤ ਮਲਾਂਗਣ, ਭਜ਼ਣ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਤੈਨੂੰ ਘਰ ਆਪਣੇ ਸਵਣ, ਪ੍ਰਭੂ ਬਾਹਰ ਖੋਜਣ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਤੂੰ ਆ ਕੇ ਵੇਰਖ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਗਗਨ, ਜੋ ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਦਿੱਤਾ ਟਿਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਭੂਮਿਕਾ ਰਹੇਂ ਮਗਨ, ਮਗਧ ਦੇਸ ਤਹ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਦੀਪਕ ਨਿਰਾਲੇ ਅਗਸ਼ੀ ਜਗਣ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਹੋਵੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਸੱਚ ਅਨੂਪ ਮੂਰਤ ਮਦਨ, ਪੰਜ ਤਤਤ ਬਦਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਤੈਨੂੰ ਘਰ ਮੰਗਾਉਣਾ, ਇਕਕੋ ਓਟ ਰਖਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਦਾ ਵਾਸਤਾ ਪੈਣਾ, ਬਿਰਹੋਂ ਤੀਰ ਚਲਾਈਆ। ਆਹਿਸਤਾ ਆਹਿਸਤਾ ਤੇਰਾ ਪਨਥ ਮੁਕਾਉਣਾ, ਵਾਸਤਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ। ਸਿਮਰਤ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਪਨਥ ਮਕਾਣਾ, ਗਾਧੀ ਮਨਤ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਿਆਈਆ। ਨਾਮ ਗਾਤਰਾ ਇਕਕੋ ਪੈਣਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੁਹਾਰ ਤਰਖਾਣ ਨਾ ਕੋਈ ਘੜਾਈਆ। ਪ੃ਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਦਾ ਭੇਰਾ ਢੌਣਾ, ਗਗਨ ਗਗਨਤਰ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਮਰਥ ਸ਼ਵਾਮੀ ਤੇਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪੈਣਾ, ਦੂਜਾ ਇ਷ਟ ਨਾ ਕੋਈ ਮਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲਹਣਾ ਪੂਰਬ ਦੇ ਚੁਕਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮਕਰੂਜ, ਕਾਜ਼ੇਦਾਰ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਅਸਲ ਨਾਲ ਦੇਦੇ ਹੁਣ ਸੂਦ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਭਗਤ ਵੀ ਹਾਜ਼ਰ ਭਗਵਾਨ ਵੀ ਮੈਝੂਦ, ਦੋਹਾ ਜੁਡਿਆ ਜੋੜਾ ਇਕਕੋ ਥਾਈਆ। ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਬਣੀ ਹਦੂਦ, ਵੰਡਣ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਮੈਂ ਨਫਰ ਤੂੰ ਮਾਲਕ ਮੇਰਾ ਮਹਿਬੂਬ, ਮੰਜਲੇ ਮਕਸੂਦ ਚਢਕੇ ਆਪਣਾ ਪਨਥ ਮੁਕਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਦੇਵਾਂ ਸਚ ਸਾਖੂਤ, ਸਾਬਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ। ਠਾਕਰ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਅੰਦਰ ਭਗਤ ਗਏ ਝੂਜ, ਝੁਕ ਝੁਕ ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਵਿਚਿਆਂ ਕਛੁਕੇ ਢੈਤੀ ਦੂਜ, ਦੂਏ ਨਾਲ ਸਿਫਰਾ ਦਿੱਤਾ ਮਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਖ਼ਤਰਾ, ਪ੍ਰਭ ਸਚ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨੂਰ ਦਾ ਇਕਕੋ ਕਤਰਾ, ਕਾਤਲ ਮਕਤੂਲ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਇਕਕੋ ਪਤਰਾ, ਬਿਨ ਹਰਫਾਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਤੇਰੇ

ਨਾਮ ਦਾ ਇਕਕੋ ਅਕਖਰਾ, ਨਿਰਅਕਖਰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨੁਹਾਰ ਦਾ ਅਨੋਖਾ ਨਰਖਰਾ, ਜਗ ਨੇਤ੍ਰ ਵੇਰਵਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਦਾ ਸੋਹਣਾ ਸਥਰਾ, ਗੋਬਿੰਦ ਗਿਆ ਹੰਡਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਧਾਮ ਨਿਰਾਲਾ ਵਕਖਰਾ, ਸਚਰਖਣਡ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਕੋਈ ਭੇਟਾ ਦੇਣਾ ਪਏ ਨਾ ਬਕਰਾ ਛਤਰਾ, ਵਢੀ ਖ਼ਵੇਰ ਨਾ ਕੋਈ ਅਖਵਾਈਆ। ਪੰਡਤ ਪਾਂਧਾ ਮੁਲਲਾ ਸ਼ੇਰਕ ਮੁਸਾਇਕ ਕੋਈ ਪਢਾਈ ਕਰੇ ਨਾ ਵਿਚਚ ਸਤਰਾਂ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਨਾ ਕੋਈ ਲਿਖਵਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਲੈ ਜਾ ਓਸ ਵਤਨਾ, ਜਿਸ ਵਤਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਤੂਂ ਅਖਵਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਚਲੇ ਕੋਈ ਨਾ ਯਤਨਾ, ਧਾਰਤ ਤੋਂ ਦਰ ਤੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਧਾਈਆ।

ਸਦ ਵਡਿਆਈ ਦੇਵੇ ਭਗਵਨਤ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਾਣ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਜੁਗਾਂ ਜੁਗਨਤ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਭੇਵ ਖੁਲਾਇੰਦਾ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਬਣਾ ਕੇ ਬਣਤ, ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ। ਗੱਢ ਤੋਡ ਕੇ ਹਉਮੇ ਹੁੰਗਤ, ਵੱਡੇ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕਕ ਸਮਯਾਇੰਦਾ। ਬੋਧ ਅਗਧਾ ਬਣ ਕੇ ਪੰਡਤ, ਨਿਵਣ ਸੋ ਅਕਖਰ ਇਕਕ ਪਢਾਇੰਦਾ। ਨਾਤਾ ਤੁਡਾ ਕੇ ਸਵਰਗ ਬਹਿਸ਼ਤ ਜਨਨਤ, ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਇਕਕ ਸਮਯਾਇੰਦਾ। ਲੇਖ ਮੁਕਾ ਕੇ ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਪਚਿਛਮ ਦਕਖਣ ਸਿਮਤ, ਸਿਰਫ ਇਕਕੋ ਰਾਹ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਅਗਮੀ ਸਿਪਤ, ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਗਾਇੰਦਾ। ਜਿਸ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਅੰਦਰ ਹੋਧਾ ਗਰਿਫਤ, ਪਲਲ੍ਹੂ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਛੁਡਾਇੰਦਾ। ਨਾਤਾ ਤੋਡ ਕੇ ਸਾਰੀ ਸ੃਷ਟ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ। ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਰਖੋਲ ਕੇ ਦੂ਷ਟ, ਦੂ਷ਟੀ ਆਪਣੀ ਇਕਕੋ ਪਾਇੰਦਾ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲ ਕੇ ਮਾਣੇ ਸਾਚਾ ਗ੍ਰਹਸਤ, ਆਸ਼ਰਮ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤ ਸਦਾ ਰਹੋ ਨਿਸਚਿਨ੍ਤ, ਚਿੰਤਾ ਰੋਗ ਸਰੰ ਗਵਾਇੰਦਾ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਾਚਾ ਪਿਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਗੋਦ ਉਠਾਇੰਦਾ। ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਹਿਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇਵੇ ਲਿਰਖ, ਪਿਛਲਾ ਅਗਲਾ ਲਹਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਹਿਤ, ਨਿਹਕਰਮੀ ਆਪਣਾ ਕਰਮ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਵਿਚੇ ਚਿਤ, ਚੇਤਨ ਸੁਰਤੀ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ। ਕਰਵਟ ਲੈ ਬਦਲੇ ਪਿਠ, ਸਨਮੁਖ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਧਰਾਇੰਦਾ। ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਲਹਣਾ ਲਏ ਨਜਿਠ, ਲੇਖਾ ਧੁਰ ਦਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ। ਕਰ ਕੇ ਰਖੇਲ ਪ੍ਰਭੂ ਅਨਡਿਠ, ਅਨਡਿਈ ਕਾਰ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਇੰਦਾ।

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਰਵੇ ਚਾਰ ਕੁਣਟ, ਕੁਣਡਾ ਰਿਖੜਕੀ ਆਪ ਖੁਲਾਈਆ। ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੋ ਨਿਵਾਸੀ ਬੈਕੁਣਠ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰਾਈ ਸੁਨਤ, ਮੂੰਡ ਮੁੰਡਾਏ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਕੇਸਾ ਧਾਰੀ ਦਸ਼ੇ ਮੁਲਕ, ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੋ ਆਪਣੀ ਧਾਰੋਂ ਪਰਤ ਕੇ ਆਧਾ ਤਲਟ, ਤਲਟੀ ਆਪਣੀ ਰਖੇਲ ਕਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹਤਥ ਰਖਾਏ ਪੁਸ਼ਤ, ਪਨਾਹ ਇਕਕੋ ਘਰ ਵਰਖਾਈਆ।

ਸਾਚੇ ਘਰ ਦੇਵੇ ਪਨਾਹ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾਈਆ। ਕੋਟ ਜਨਮ ਦੇ ਬਖ਼ਾ ਗੁਨਾਹ, ਦੁਰਸਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਸੁਣਾ ਕੇ ਨਾਂ, ਨਾਉੱਂ ਨਿਰੱਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਦੂਢਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਰਖੇਡਾ ਵਸਾਕੇ ਗਰਾਮ, ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਹਤਥ ਰਖੂਝੀ ਵਰਖਾਈਆ। ਨੌ ਦਵਾਰੇ ਕਰ ਇੰਤਜਾਮ, ਨੌ ਰਸ ਬੈਠੇ ਭੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਦੇ ਕੇ ਇਕਕ ਪੈਗਾਮ, ਪਰਾ ਪਸੱਤੀ ਮਦਦਮ ਬੈਰਖਰੀ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰਿਹਾ ਤਰਾਈਆ।

जन भगत कहे प्रभ तेरी तरनी तरना, तरल जवानी तेरी झोली पाईआ। तेरे दवारे हरि जू मरना, बौहड़ मरन ना कोई रखाईआ। तेरे दवारे अन्तर वडना, बाहरों पन्थ मुकाईआ। तेरे मन्दर साचे चढ़ना, सोहणी सेज सुहाईआ। तेरा ढोला नाम इकको पढ़ना, सोहँ राग अलाईआ। नाता तोड़ के वरनां बरनां, साची सरन इकक रखाईआ। नेत्र खोलू के हरना फरना, निज घर तेरा दर्शन पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मिल्या मेल ना होए जुदाईआ।

जुदाई जगत गवावांगा। जन भगत वड्डिआई इकक रखावांगा। घर साचे कर कुङ्गमाई, खुशी इकक प्रगटावांगा। गृह मन्दर वज्जे वधाई, अगम्मी राग सुणावांगा। लेखा जाण के थाउँ थाई, रातीं सुत्यां आप उठावांगा। करां प्यार जिउँ पुत्तरां माई, पूत सपूत गले लगावांगा। चार वरन दिआं वड्डिआई, झीवर छीबे नाई आपणे रंग रंगावांगा। कर के खेल बेपरवाही, बेपरवाही विच्च समावांगा। जन भगतां साचे मन्दर दिआं बहाई, बह के आपणा दरस दिखावांगा। जिथों सके ना कोई हिलाई, हालत सभ दी वेरव वरखावांगा। जन भगतो तुहाड़ी झल्ले ना जुदाई, जुदा रूप ना कोई वटावांगा। जैह वेरवो तैह होवां सहाई, उगण आथण खेल करावांगा। लिखया लेख कोई ना मेटे राई, रईअत दो जहान बणावांगा। कूड़ा रहे ना कोई कसाई, कज्जल अज्जल सभ दे नाल परनावांगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच करनी कार कमावांगा।

भगत कहण प्रभ ना दे लारा, इकको वार सुणाईआ। तैनूं लभ्दे रहे जुग चारा, चार कुण्ट दहि दिशा वेरव वरखाईआ। अठारां मिल्या तेरा सहारा, अठू दस करी कुङ्गमाईआ। गुरू दस कीता प्यारा, नस्स नस्स पन्थ मुकाईआ। ईसा मूसा मुहम्मद कर उजिआरा, रमज इकको इकक लगाईआ। नाता जोड़ तेर्ई अवतारा, निरगुण सरगुण माण वधाईआ। विष्ण ब्रह्मा शिव दे भंडारा, वस्त अमोलक झोली पाईआ। शब्दी सुत कर प्यारा, थिर घर साचे दिता टिकाईआ। सचरवण्ड सच मनारा, अस्थिल दवारा लिआ बणाईआ। दीवा जगा के अगम्म अपारा, जोती जोत करे रुशनाईआ। शाहो भूप बण सिकदारा, शहनशाह हो जाईआ। सीस जगदीस ताज अपारा, तख्त निवासी सोभा पाईआ। हुक्मे अंदर कर वरतारा, हुक्मी हुक्म फिराईआ। कागद कलम ना लिखणहारा, सारे बैठे मुख भुआईआ। जन भगत कहण प्रभ तेरे मिलण दा उह इशारा, जिस नूं अश अश करके सारे रहे गाईआ। तैनूं मिल के कबीर जुलाहे तेरा शुकर गुजारा, रविदास चमारा तेरा रंग रंगाईआ। तूं सदा सुहेला भगतां प्यारा, गुर चेला मेल मिलाईआ। कलिजुग अन्तम खेल नयारा, निरगुण निरवैर दिता कराईआ। प्रीतम हो के मिल सच्चे दिलदारा, दिल दी आस पूर कराईआ। वाहिद नूर तेरा उजिआरा, इकक इकल्ला आदि जुगादि अखवाईआ। जन भगत तेरे चरन करे निमस्कारा, दूसर सीस ना किसे निवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, जागरत जोत कर रुशनाईआ।

जागरत जोत कर उजाला, कल अन्धेर मिटाईआ। किरपा कर हरि गोपाला, गोपीआं

ਵਾਲਾ ਕਾਹਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਭਗਤ ਦਵਾਰਾ ਵੇਰਖ ਸਚੀ ਧਰਮਸਾਲਾ, ਮਹਲਲ ਅਛੂਲ ਵਜ੍ਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਤੈਗੁਣ ਮਾਯਾ ਤੋਡ ਜੰਜਾਲਾ, ਜੀਵਨ ਜੁਗਤ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ। ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਸਦ ਵਸੇ ਨਾਲਾ, ਵਿਛੱਡ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਆ ਕੇ ਵੇਰਖ ਸੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲਾ, ਸੁਸ਼ਾਦ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਅੰਜਾਣੇ ਬਾਲ, ਬੁਝਿ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਤੂਂ ਆ ਕੇ ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਸ਼ਾਹ ਕਾਂਗਾਲ, ਕੋਝੇ ਕਮਲੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਤੂਂ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਅਦਾਲਤ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਲਗਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਹਿਸ਼ਾ ਸਭ ਦਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਤੂਂ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਨ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਮਂਗਣ ਦਰਸ ਮਹਾਨ, ਦੋਏ ਜੋਡ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾ ਰਖਵਾਈਆ।

ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣੌਂਦਾ ਏ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਰਖ ਸੁਣੌਂਦਾ ਏ। ਸਾਚੀ ਰੰਗਤ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਾਂਦਾ ਏ। ਪਾਂਧਿਆਂ ਪੰਡਤਾਂ ਕੋਲੋਂ ਪਲਲ੍ਹ ਛੱਡਾਂਦਾ ਏ। ਸਾਚੀ ਸੰਗਤਾਂ ਵਿਚਾ ਮਿਲੌਂਦਾ ਏ। ਕਿਸੇ ਦਰ ਹੋਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਮੰਗਤਾ, ਪ੍ਰੇਮੀ ਮੁਕਥਾਂ ਆਪ ਰਜੌਂਦਾ ਏ। ਗਢ ਤੋਡ ਕੇ ਹਤਮੇ ਹੁੰਗਤਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕਕ ਸਿਰਖੌਂਦਾ ਏ। ਦਰਸ ਦਰਖਾ ਕੇ ਬਹੁ ਬਿਧ ਅਨੜਤਾ, ਅਕਲ ਕਲ ਧਾਰੀ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤੌਂਦਾ ਏ। ਦੀਨ ਦਿਨ ਹੋ ਬਖ਼ਾਂਦਾ, ਬਖ਼ਿਆਂ ਆਪਣੀ ਇਕਕ ਵਰਖੌਂਦਾ ਏ। ਮਾਲਕ ਬਣ ਕੇ ਗੁਜਰੀ ਚਨਦ ਦਾ, ਚਨਦ ਚਾਂਦਨਾ ਆਪ ਚਮਕੌਂਦਾ ਏ। ਲੇਖਾ ਸੁਕਾ ਕੇ ਜੇਰਜ ਅੰਡ ਦਾ, ਉਤਮੁਜ ਸੇਤਜ ਪਾਰ ਕਰਾਂਦਾ ਏ। ਭੇਵ ਖੁਲਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਛਨਦ ਦਾ, ਸ਼ਮਾ ਬੁਝੀ ਫੇਰ ਜਗੌਂਦਾ ਏ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਲਾ ਸੁਹਾਏ ਆਤਮ ਅਨਨਦ ਦਾ, ਪਰਮਾਤਮ ਜੋਡ ਜੁੜੌਂਦਾ ਏ। ਪਡਦਾ ਲਾਹ ਕੇ ਦ੍ਰੈਤੀ ਕੰਧ ਦਾ, ਆਪਣਾ ਸੁਰਖ ਵਰਖੌਂਦਾ ਏ। ਲੇਖਾ ਚੁਕਾ ਕੇ ਕੂਡੀ ਕਿਧਾ ਗੰਦ ਦਾ, ਅਕਰਖਰ ਨਾਮ ਪਢੌਂਦਾ ਏ। ਮਾਣ ਗਵਾ ਕੇ ਢੋਲਕ ਮਰਦਾਂਗ ਦਾ, ਅਨਹਦ ਰਾਗ ਸੁਣੌਂਦਾ ਏ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚਾਂ ਗੁਰਸੁਰਖ ਵਿਰਲਾ ਪਾਰ ਲੰਘਦਾ, ਜਿਸ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕੌਂਦਾ ਏ। ਏਹ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਖੇਲ ਸੂਰੇ ਸਰਬਾਂਗ ਦਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਰਖ ਵਰਖੌਂਦਾ ਏ। ਨਾਤਾ ਜੋਡ ਕੇ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਦਾ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਾਂਦਾ ਏ। ਇਸ਼ਨਾਨ ਬਖ਼ਾ ਕੇ ਸਾਚੀ ਗੰਗ ਦਾ, ਚਰਨ ਧੂਡ ਨਹੌਂਦਾ ਏ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਅਕਰਖ ਖੁਲੌਂਦਾ ਏ।

ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਅਕਰਖ ਕਹੇ ਮੈਂ ਖੁਲ੍ਹੀ, ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਸੋਹਣੀ ਲਗੇ ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਹਤਥ ਦੀ ਕੁਲੀ, ਜਿਸ ਵਿਚਾ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕੁਲ ਉਪਯਾਈਆ। ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਹੋਈ ਬਹੁਮੂਲੀ, ਮੇਰੀ ਕੀਮਤ ਨਾ ਕੋਈ ਚੁਕਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਗੈਣਾ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਬੁਲ੍ਹੀਂ, ਰਸਨਾ ਨਾਲ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਮੈਨੂੰ ਓਡਣ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਕੋਈ ਜੁਲੀ, ਤਕੀਆ ਲੇਫ ਨਿਹਾਲੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਤੋਂ ਵਿਛੱਡ ਕੇ ਰਹੀ ਮੂਲੀ, ਅੰਤਮ ਓਸੇ ਲਿਆ ਮਿਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਅੰਦਰ ਫੁਲ੍ਹੀ, ਦੁਗਣੀ ਚੌਗਣੀ ਹੋ ਕੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਮੇਰੇ ਨੇਤਰਾਂ ਵਿਚਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਧਾਰ ਇਕਕੋ ਛੁਲ੍ਹੀ, ਜੇਹੜੀ ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰਾਂ ਵਿਚਾਂ ਹਤਥ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ।

ਅਸੂਤ ਧਾਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਬੁੰਦ ਸ਼ਵਾਂਤੀ, ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੈਂ ਵੇਰਖਾਂ ਮਾਰ ਝਾਤੀ, ਝਾਰੋਖਾ ਆਪਣਾ ਇਕਕ ਖੁਲਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਨਾ ਆਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤਾਕੀ, ਪਡਦਾ

ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਭ ਦਾ ਲਹਣਾ ਬਾਕੀ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਵੇਰਵਾਂ ਮਾਣਸ ਮਨੁਕਰਵ ਤਨ ਰਖਾਕੀ, ਪੱਧਾਂ ਤਤਾਂ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਜੋਤ ਨੁਰਾਨੀ ਬਾਤੀ, ਬਾਤਨ ਜਾਹਰ ਕਰਾਂ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਸੰਗੀ ਕਮਲਾਪਾਤੀ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਇਕ ਅਰਵਾਈਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਗਾਥਾ ਗਾਵਾਂ ਬਾਤਿੰ, ਵਾਤਾਵਰਨ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕੋਲ ਸੁਤਿਆਂ ਜਾਵੇ ਰਾਤਿੰ, ਰੰਗ ਰਤੜਾ ਸਚਵਾ ਮਾਹੀਆ। ਹੌਲੀ ਜੇਹੀ ਰਖੋਲ੍ ਕੇ ਅੰਦਰਾਂ ਤਾਕੀ, ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਧਾਈਆ।

ਤਾਕੀ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੁਣਡਾ, ਕੁਣਡਲੀਆਂ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਪਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਇਕਕੋ ਮੁੰਡਾ, ਬਿਰਘ ਬਾਲ ਨਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕਦੇ ਨਾ ਕੁੰਦਾ, ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਨਾ ਦਰਸ ਕਰਾਈਆ। ਲਭਿਆਂ ਹਤਥ ਨਾ ਆਵੇ ਢੂੰਡਾ, ਢੂੰਡ ਥਕਕੀ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪ੍ਰਮੂ ਰਿਹਾ ਗ੍ਰੰਗਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗਨਕਾਰਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕੀਤੀ ਪਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਮਸਤਕ ਭਾਗ ਲਗਾਈਆ।

ਸਿਰ ਮਸਤਕ ਲਗਾ ਭਾਗ, ਭਗਤ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਘਰ ਦੀਪਕ ਜਗੇ ਚਿਰਾਗ, ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦਰਸਨ ਦੇ ਕੇ ਆਪ, ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬਣ ਕੇ ਬਾਪ, ਸਨਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੋਹੱ ਜਪਿਆ ਜਾਪ, ਕੋਟਨ ਪਾਪ ਗਏ ਗਵਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੂੰ ਭਗਵਾਨ ਸਦਾ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ। (੪ ਮਈ ੨੦੨੧ ਬਿਠਾਕਰ ਸਿੱਧ ਦੇ ਘਰ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਕੀ ਪਢੀਏ ਪੁਸ਼ਤਕ ਪੋਥੀ, ਪੁਸ਼ਤ ਦਰ ਪੁਸ਼ਤ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਾਡੀ ਮੰਜਲ ਹੋ ਜਾਏ ਸੌਰਕੀ, ਬਿਰਘਡਾ ਪਨਥ ਚੁਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਚੜੀਏ ਧੁਰ ਦੀ ਚੋਟੀ, ਸੋ ਸਿਖਿਆ ਦੇਣੀ ਸਮਝਾਈਆ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਜ਼ਾਨ ਅੜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਸਾਨ੍ਹ ਲਮ੍ਮੀ ਚੌਡੀ ਦਿਸੇ ਬਹੁਤੀ, ਸਿਫਤਾਂ ਵਾਲੀ ਰਾਣੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਪਢਨ ਵਾਲਿਆਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈ ਸੋਝੀ, ਪਢ ਪਢ ਥਕਕੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਹਤਥ ਫੇਰਦੇ ਰਹੇ ਉਤੇ ਬੋਦੀ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜ਼ਬੂਆਂ ਹਾਰ ਬਣਾਈਆ। ਚੌਂਕੇ ਰਹੇ ਸੋਧੀ, ਗੋਬਰ ਨਾਲ ਪੋਚਾਈਆ। ਝੁਕਦੇ ਰਹੇ ਉਤੇ ਗੋਡੀਂ, ਸੀਨੇ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਅਕਰਵਰਾਂ ਵਾਲੇ ਬਣਦੇ ਰਹੇ ਰਖੋਜੀ, ਰਾਗਾਂ ਤਾਲ ਅਲਾਈਆ। ਜਾਂ ਤਕਕਧਾ ਦਿਸੇ ਸਰਬ ਵਜੋਗੀ, ਧੁਰ ਸੰਜੋਗੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੁਸ਼ਤਕ ਧੁਰ ਦੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਦਸ਼ਸ ਦੇ ਗ੍ਰਥ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਤੂੰ ਹੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਨਾ ਮਜ਼ਹਬ ਦੀਨ ਕੋਈ ਪਨਥ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਰਾਗ ਨਾਦ ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਖਵ, ਨਾ ਕੋਈ ਸਨਧਿਆ ਆਰਤੀ ਦਾਏ ਜਣਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਤਿਲਕ ਲਗਾਵੇ ਪੰਡਤ, ਲਲਾਟ ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਵਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਅਬਾ ਹੋਵੇ ਮਸ਼ਿਜਦ, ਨਿਮਾਜ ਪੰਜ ਨਾ ਕੋਈ ਪਢਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਗੇਰੂ ਪਾਵੇ ਬਸ਼ਤਰ,

ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਲਾ ਗਲ ਲਟਕਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਹਵਨ ਪ੍ਰਯਾ ਹੋਵੇ ਜੰਤਰ, ਘੁਤ ਦੀਪ ਨਾ ਕੋਈ ਜਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਪੁਸ਼ਟਕ ਦੇ ਫੜਾਈਆ।

ਪੁਸ਼ਟਕ ਦੇ ਪ੍ਰਭ ਉਹ ਕੁਰਾਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੁਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਥੇ ਵਿਖੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸ਼ਰਅ ਨਾ ਕੋਈ ਲੜਾਈਆ। ਨਾ ਹਿੰਦੂ ਨਾ ਮੁਸਲਮਾਨ, ਬੋਦੀ ਟਿਕਕਾ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਬੇਈਮਾਨ, ਬੇਵਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੂਠ ਝੂਠ ਨਾ ਕੋਈ ਨਜ਼ਾਮ, ਕੂਡਾ ਰਾਜ ਨਾ ਕੋਈ ਕਮਾਈਆ। ਨਾ ਨਫਰ ਨਾ ਕੋਈ ਗੁਲਾਮ, ਸਫਰਾਂ ਵਿਚਚ ਪਨਥ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਕਾਈਆ। ਨਾ ਸਜਦਾ ਨਾ ਸਲਾਮ, ਤੋਬਾ ਤੋਬਾ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਣਾਈਆ। ਨਾ ਪੈਗਗਬਰ ਨਾ ਅਮਾਮ, ਨਾ ਮਸਲੇ ਕੋਈ ਪਢਾਈਆ। ਨਾ ਹੁਜਰਾ ਨਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਮੁਜਰਾ ਨਾਚ ਨਾ ਕੋਈ ਨਚਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਪੁਸ਼ਟਕ ਦੇ ਪਢਾਈਆ।

ਸਾਚੀ ਪੁਸ਼ਟਕ ਦੱਸ ਉਹ ਅੰਜੀਲ, ਜਿਸ ਵਿਚਚ ਅਜਲ ਨੇਡ ਨਾ ਆਈਆ। ਆਤਮ ਨਾ ਹੋਏ ਕੁਚੀਲ, ਯੁਦਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਵਟਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਹੋਏ ਤਾਅਮੀਲ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਤਠਾਈਆ। ਓਥੇ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦਲੀਲ, ਵਕੀਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਦੀਵਾਰਾਂ ਨਾ ਦਿਸੇ ਫਸੀਲ, ਫੈਸਲਾ ਹਕਕੋ ਹਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਅਗੇ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਈ ਅਪੀਲ, ਬਰੀਖਵਾਨਾ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਤੇਰੇ ਰਹੀਏ ਮਸਕੀਨ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਧੁਰ ਦੀ ਹਲਲ ਕਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਣੀ ਸਮਝਾਈਆ।

ਸਚੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਭਗਵਾਨ, ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਨਾਤਾ ਛੁਡ ਜਾਏ ਅਠਾਰਾਂ ਪੁਰਾਨ, ਅਠੁ ਦਸ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਣਾਈਆ। ਬਿਨ ਪਢਿਆਂ ਆਵੇ ਜ਼ਾਨ, ਪਾਠਸ਼ਾਲੇ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਸਿਲ ਪਾਥਰ ਪ੍ਰਯਨ ਕਰਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਇਸ਼ਨਾਨ, ਸਾਂਧੂਰ ਤਿਲਕ ਨਾ ਕੋਈ ਲਗਾਈਆ। ਲਭਣਾ ਪਏ ਨਾ ਬੰਸਰੀ ਵਾਲਾ ਕਾਹਨ, ਸੀਤਾ ਵਾਲਾ ਰਾਮ ਜਾਂਗਲ ਢੂੰਡਨ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਮਸਲਿਆਂ ਵਾਲਾ ਪੈਗਗਬਰ ਕਰੀਏ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਲਾਮ, ਸਜਦਾ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਸੁਹਮਮਦ ਤਕਕੀਏ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟਕ ਇਕਕ ਟੂਢਾਈਆ।

ਸਾਚੀ ਪੁਸ਼ਟਕ ਦੇ ਦੇ ਗੀਤਾ, ਜ਼ਾਨਾ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਦੱਸ ਦੇ ਰੀਤਾ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਤੈਗੁਣ ਤਪੇ ਨਾ ਤਤਤ ਅੰਗੀਠਾ, ਪੰਜ ਤਤਤ ਨਾ ਕੋਈ ਲੜਾਈਆ। ਭੇਵ ਚੁਕਾ ਦੇ ਊੱਚਾਂ ਨੀਚਾਂ, ਨੀਚੋਂ ਊੱਚ ਦੇ ਬਣਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਰਖਾ ਲਈਏ ਸੀਧਾ, ਅਮ੃ਤ ਰਸ ਮੁਖ ਚਰਖਾਈਆ। ਮਿਲ ਸਜ਼ਣ ਪਾਈਏ ਗਿਧਾ, ਦੋ ਹਤਥਾਂ ਤਾਲ ਵਜਾਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਧੁਰ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਬਹੁ ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ।

ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਦੱਸ ਦੇ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਤੂੰ ਵੱਡਾ ਕਿ ਵੱਡਾ ਤੇਰਾ ਜਾਪ, ਕਿਸ ਦੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਤੂੰ ਪਿਤਾ ਕਿ ਤੂੰ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਦੋਵੇਂ ਅੰਗ ਵਰਖਾਈਆ। ਤੂੰ ਸਜ਼ਣ ਤੂੰ ਸਗਲਾ ਸਾਥ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਜੋ ਉਪਜਿਆ ਸੋ

ਗਿਆ ਵਿਨਾਸ, ਥਿਰ ਕੋਈ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਤੇਰੇ ਸਿਪਤੀ ਨਾਮ ਰਸਨਾ ਕਰਦੀ ਪਾਠ, ਜਿਛਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਕੋਈ ਕਹੇ ਰਸੂਲ ਪਾਕ, ਕੋਈ ਰਾਮ ਰਾਮ ਧਿਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਇਕ ਵਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਦੱਸ ਦੇ ਅਕਰਵਰ, ਅਕਰਵਰਾਂ ਵਿਚਾਂ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੋਈਏ ਸਭ ਤੋਂ ਵਕ਼ਵਰ, ਤੇਰੇ ਵਿਚਾਂ ਸਮਾਈਆ। ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਪਾਡ ਕੇ ਪਤਥਰ, ਪਤਣ ਆਪਣਾ ਦੇ ਜਣਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਸਦਾ ਵਿਛਾਈਏ ਸਤਥਰ, ਧਾਰਡੇ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਵਿਛੋਡੇ ਅੰਦਰ ਵਹਾਈਏ ਅਤਥਰ, ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਇਕ ਵਰਵਾਈਆ। ਅਗੇ ਰਹਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਕਸਰ, ਕਸਮ ਖਾ ਕੇ ਕਹੀਏ ਕਢੀ ਨਾ ਜਾਏ ਜੁਦਾਈਆ। ਜੇ ਤੂਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਭਗਤ ਵਛਲ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਕਧੋਂ ਕੀਤਾ ਸਾਨੂੰ ਬੇ ਵਤਨ, ਘਰ ਆਪਣੇ ਲੈ ਬਹਾਈਆ। ਪਫ਼ਿਆ ਸੁਣਿਆ ਕੀਤੇ ਬਹੁਤ ਯਤਨ, ਯਥਾ ਧੋਗ ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਦਿੱਤੀ ਲਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਮੁਰਵ ਨਾ ਲਗਾ ਸੋਹਣਾ ਸਗਨ, ਸਗਲੀ ਚਿੰਤ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਟਾਈਆ। ਜਿਧਰ ਵੇਰਵੀਏ ਲਗੀ ਅਗਨ, ਪਫ਼ਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਅਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਆਏ ਇਕਕੋ ਦਾਤ ਮੰਗਣ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਰਖ ਜਗਾਈਆ। ਸਾਥਾਂ ਦਰੋਹੀ ਖੁਦਾ ਦੀ ਬਨਦਗੀ ਕਲ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਭਜਨ, ਬਨਦਗੀ ਕਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਬਿਨ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ ਫਿਰਦੇ ਨਾਂਗਨ, ਓਫ਼ਨ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਸਚ ਸ਼ਵਾਸੀ ਕਰ ਦੇ ਆਪਣਾ ਅਦਲ, ਅਦਾਲਤ ਇਕਕੋ ਇਕ ਲਗਾਈਆ। ਸਾਡੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਦੇ ਬਦਲ, ਬਦਲਾ ਦੇ ਚੁਕਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਤੋਲੀਂ ਮੂਲ ਨਾ ਵਜਨ, ਤੋਲੇ ਮਾਸੇ ਟਾਂਕ ਰਤੀ ਨਾਲ ਨਾ ਕੋਈ ਚਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ।

ਸਾਚੀ ਪੋਥੀ ਦੱਸ ਦੇ ਪੁਸ਼ਤਕ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਅਜੀਈਆ। ਇਕਕੋ ਤੇਰੀ ਕਰੀਏ ਉਸਤਤ, ਉਸਤਵਾ ਇਕਕੋ ਇਕ ਮਨਾਈਆ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਤੋਂ ਲੜੀਏ ਰੁਖਵਸਤ, ਛੁਡੀ ਲੜੀਏ ਕਰਾਈਆ। ਸਾਨੂੰ ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਦੂਜੀ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਫੁਰਸਤ, ਫੁਰਨੇ ਸਾਰੇ ਬਨਦ ਕਰਾਈਆ। ਤੂਂ ਭਾਹਡਾ ਪੀਰ ਅਗਮ ਮੁਸ਼ਰਦ, ਮੁਰੀਦਾਂ ਈਦਾਂ ਦੀਦਾਂ ਚਨਦ ਚਮਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇ ਵਰਵਾਈਆ।

ਓਥੇ ਪੋਥੀ ਦੱਸ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਰਾਲੀ, ਜਨ ਭਗਤ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਵੇਰਵੀਏ ਜੋਤ ਅਕਾਲੀ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਸਚਖਣਡ ਦਵਾਰੇ ਬਾਲੀ, ਆਪਣੀ ਆਪ ਕਰੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਤੂਂ ਧੁਰ ਦਾ ਬਣ ਕੇ ਮਾਲੀ, ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ। ਸਾਡੇ ਚਿਹਰਾਂ ਤੋਂ ਊਠ ਗੜੀ ਲਾਲੀ, ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਰੋ ਰੋ ਦੰਝੀਏ ਦੁਹਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਵੇਰਵ ਰੈਣ ਅਨੰਧੇਰੀ ਕਾਲੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਚਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਚਮਕਾਈਆ। ਪਫ਼ ਪਫ਼ ਥਕਕੇ ਤੂਂ ਹਤਥ ਨਾ ਆਯਾ ਭਾਲੀ, ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਭਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਜਾਂ ਤਕਕਧਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਤੇਰੇ ਦਰ ਦੇ ਸਵਾਲੀ, ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਵਿਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਝੋਲੀ ਖਾਲੀ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਲਾਗਣ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮਨਤ ਦੇ ਜਣਾਈਆ।

ਪੋਥੀ ਪੁਸ਼ਤਕ ਦੇ ਦੇ ਏਕ, ਏਕੱਕਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਜਿਸ ਵਿਚਾਂ ਮਿਲੇ ਸਾਚੀ ਟੇਕ, ਟਿਕਕਾ ਇਕਕੋ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ। ਬੁਢੀ ਹੋਈ ਬਿਬੇਕ, ਮਨ ਮਤ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਲਭੇ

भेत, बाहर रखोजण कोई ना जाईआ। तू अन्तर करें हेत, प्रीतम हो के प्रेम कमाईआ। तेरा दर्शन करीए नेतन नेत, निज नेत्र अकरव खुलाईआ। तेरी गोदी लईए खेड, बहि बहि खुशी मनाईआ। तेरा जलवा वेरखीए तेज, नूरी जोत रुशनाईआ। तेरी माणीए सोहणी सेज, सुहञ्जणी रुत्त सोभा पाईआ। साङ्घा जन्म कर्म दा बदल दे रेख, रेखा आपणी दे जणाईआ। मिलीए तेरे देस, देस दसन्तर पन्थ चुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा लेरवा दे दृढ़ाईआ।

श्री भगवान कहे जन भगतो लउ गुटका, इकको इकक जणाईआ। जिसदा मेरे बिना समझे कोई ना नुकता, मुफ्त मात ना कोई वरताईआ। उस नूं पढ़यां पैंडा मुकदा, एथ्ये ओथ्ये ना रहे जुदाईआ। उह आपे आ के भगतां पुच्छदा, सुत्यां लए उठाईआ। उह मालक लोक परलोक दा, दो जहानां होए सहाईआ। उह आपणी सोच अगम्मी सोचदा, जिस दी समझ अगम्मी ना किसे पाईआ। उह मालक खालक मुक्ती मोरव दा, मुक्ती गुरमुखां चरनां हेठ दबाईआ। उह लकरव चुरासी जीव जंत साध सन्त रखोजदा, भगतां अन्तर फोल फुलाईआ। उह रसीआ आपणे भोग दा, कुड़ावी सेज ना कोई हंडाईआ। उह मालक आपणे चोज दा, चोजी प्रीतम इकक अखवाईआ। उह तबीब दुखड़े रोग दा, बिरहों रोग रिहा गवाईआ। उह कन्त सुहागी संजोग दा, हरिजन मेले चाई चाईआ। लेरवा जाणे दोश निरदोश दा, गुरमुख मनमुख वेरवे थाँ थाईआ। पढ़ना जाणे रसना जेहवा होंठ दा, बत्ती दन्द भेव चुकाईआ। रस्ता जाणे आपणी जोत दा, जिस घर बहि करे रुशनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच देवणहार वडयाईआ।

श्री भगवान कहे मेरा गुटका निकका, निककयों वड्हा दए बणाईआ। उह मैल मिलावे इकको पिता, पतिपरमेश्वर जोड़ जुड़ाईआ। उह देवे साची सिरवा, सिख्या इकक समझाईआ। जिस दा तीर निराला तिकवा, अणयाला दए चलाईआ। जिस दा लेरव गोबिन्द लिरवा, अन्तम गिआ समझाईआ। सो रूप अगम्म अनडिव्हा, हँ ब्रह्म करे पढ़ाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहर नज्जर इकक उठाईआ।

जन भगत तेरी पोथी सोहँ सो, सुरती शब्द मिलाईआ। दूजा अवर ना जाणे को, कोटी कोट बैठे ध्यान लगाईआ। सिध्धा आत्म परमात्म नाल होवे मोह, मुहब्बत इकक जणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मन्त्र सति सच समझाईआ।

जन भगत गाउणा सोहँ ढोला, तू मेरा मैं तेरी करां वडयाईआ। साहिब स्वामी बण विचोला, विछड़े लए मिलाईआ। आदि जुगादी धुर दा बोला, अनबोलत दए समझाईआ। दीन मजहब दा इस विच्च रहे कोई ना रौला, झगड़ा ज्ञात ना कोई वरवाईआ। गुर अवतार पीर पैगगबर एसे दा इकरार करदे रहे कौला, इशतिहार रवाणी बाणी मात चलाईआ। कलिजुग अन्त श्री भगवन्त जन भगतां मिले प्रभ साचा मौला, मौलवी मुल्ला शेरवा मुसायक पंडत करे ना कोई पढ़ाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद देवणहार वडयाईआ।

गुटका कहे मैं फङ्गन गुट, आपणा बल धराईआ। भगत नाता ना जाए छुट, छुट्टे सर्व लोकाईआ। सन्त सुहेला ना जाए रुठ, रुठिआं लवां मनाईआ। गुरमुखां उपर आपे तुठ, वस्त अमोलक झोली पाईआ। गुरसिखां दे के साचा सुख, सुख आत्म इक समझाईआ। पिता नालों विछड़यां फेर मिले पुत आत्म परमात्म विच्च समाईआ। सच दवारे मौले उह रुत्त, जिस रुत्त दी रुत्त बसन्त बहार समझ सकी ना राईआ। खेल खलाए अबिनशी अचुत, चतर सुधड़ सुजान दए वडयाईआ। भगतन मीता ठांडा सीता नीकण नीका घर आ स्वामी लए पुच्छ, पुशत दर पुशत खोज खुजाईआ। तू मेरा मैं तेरा सोहँ सरूप पैंडा जाए मुक्क, पान्धी पन्ध ना कोई कराईआ। परम पुरख जननी जन भगत वछल रकरवे आपणी कुकरव, कुकरव सुहञ्जणी इक सुहाईआ। जन भगतां आवण जावण जन्म कर्म मेट के दुरख, सुख सागर सागर सुख चरन हरि सरनाईआ। महाराज शेर सिंघ विष्णु भगवान, पिछला बदल के सारा रुख, अगे रुखसत छुट्टी सभ तों दिती दवाईआ। (७ मध्यर २०२१ बि महिंदर कौर दे गृह)

जन भगत कहे प्रभ तेरा नाम केहडा, निरअकरवर दे समझाईआ। दीन मजहब दा रहे ना झेडा, झगड़ा ज्ञात पात ना कोई वरवाईआ। नजरी आवे नेरन नेरा, दूर दुराडा पन्ध मुकाईआ। इकको रंग वरवाए संझ सवेरा, काली रैण रहण ना पाईआ। आत्म परमात्म कहे तू मेरा मैं तेरा, धुर दा साचा मेल मिलाईआ। जगत धार ढुब्बे ना बेडा, शौह दरया ना कोई रुड़ाईआ। काया मन्दर वसे खेडा, बन्द खिड़की दे खुलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच नाम दे समझाईआ।

जन भगत कहण प्रभ नाम दरस, आपणा भेव खुलाईआ। कूड़ी क्रिया होवे भट्ठ, अगनी तत्त बुझाईआ। निझर मिले तेरा रस, अमृत बेपरवाहीआ। मनुआ मनसा होवे वस, दहि दिशां ना उठ उठ धाईआ। निज लोचण दर्शन पाईए अकरव, स्वच्छ सरूपी इकको नजरी आईआ। अगला पिछला मुक्के पन्ध, मंज़ल रहण कोई ना पाईआ। सच सुणा दे ढोला छन्द, अगमी भेव खुलाईआ। जुग चौकड़ी गए लंघ, सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग आपणा पन्ध मुकाईआ। गुर अवतार पीर पैगंबर, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, इकको देणा साचा वर, दर साचे मंग मंगाईआ।

जन भगत कहण तेरा नाम की, इकको इक क जणाईआ। निर्मल होवे आत्म जी, पतित पवित्र पुनीत बणाईआ। लेखा चुक्के साढ़े तिन्ह हत्थ र्सी, जन्म मरन रहण ना पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपणा भेव दे खुलाईआ।

जन भगत कहण की तेरा नाम मलाह, खेवट खेटा नजरी आईआ। अबिनाशी करते दे सलाह, सिख्या सच समझाईआ। कोटन कोट तेरे सिफती नां शास्त्र सिमरत वेद पुरान

ਰहੇ ਗਾ, ਅੜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਹੂ ਹੂ ਨਾਅਰਾ ਲਾਈਆ। ਅਕਖਰਾਂ ਨਾਲ ਰਹੇ ਪਢਾ, ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਵੱਡ ਵੱਡਾਈਆ। ਸਤਰਾਂ ਨਾਲ ਰਹੇ ਲਿਖਾ, ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀਆ। ਤੇਰਾ ਮੇਵ ਨਿਹਕੇਵ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾ, ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ। ਜਿਸ ਨਾਮ ਵਿਚ੍ਚੋਂ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਲਏ ਪ੍ਰਗਟਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਉਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਦੇ ਸਮਯਾ, ਆਪਣੀ ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚ੍ਚ ਜਾਹਰ ਕਰੇ ਨੂਰ ਖੁਦਾ, ਜਲਵਾਗਰ ਤੇਰੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਸੁਕਾਮੇ ਹੜ੍ਹ ਡੇਰਾ ਬੈਠਾ ਲਾ, ਨੇਤ੍ਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਰਹਬਰ ਇਕਕੇ ਦੇ ਸਮਯਾ, ਮੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਜੋ ਸਿਧਾ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲੇ ਆ, ਦੂਜੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਮੰਤਰ ਦੇ ਜਣਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮਨਤ੍ਰ, ਸਮਯਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਖੇਲੋਂ ਖੇਲ ਜੁਗ ਜੁਗਨਤਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬਣਾਏਂ ਬਣਤਰ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਮੁਜ ਸੇਤਜ ਸੋਮਾ ਪਾਈਆ। ਬੋਧ ਅਗਧਾ ਬਣ ਕੇ ਪੱਡਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਮਾਣ ਦਵਾ ਕੇ ਜਗਤ ਸਨਤ, ਸਨਤ ਸਜ਼ਣ ਹੋਏਂ ਸਹਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਯਾ ਅੱਤ, ਬੇਅੱਤ ਕਹਿ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਾਨੂੰ ਦਸ਼ਦ ਦੇ ਉਹ ਮੰਤ, ਜੋ ਤੇਰਾ ਤੇਰੇ ਵਿਚ੍ਚੋਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਹਿਮਾ ਸਦਾ ਅਗਣਤ, ਕਥਨੀ ਕਥ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ।

ਏਕਾ ਨਾਮ ਦਸ਼ਦ ਦੇ ਮੰਤ, ਕੀ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚ੍ਚ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਕਰੇ ਨਾਰ ਕਨਤ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ। ਜੋ ਚੋਲੀ ਚਾਢੇ ਰੰਗ ਬਸਨਤ, ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਜੋ ਗੜ ਤੋਡੇ ਹਉਮੇ ਹੁਂਗਤ, ਹੱਥ ਬ੍ਰਹਮ ਬੂਜਾ ਬੁਜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਦੇ ਫੁੜਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ, ਨੈਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦਿ ਦਿੱਤਾ ਫਰਮਾਣਾ, ਸੋ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਰਾਗੀਂ ਨਾਦਾਂ ਵਿਚ੍ਚੋਂ ਬਾਹਰ ਤਰਾਨਾ, ਤੁਰੀਆ ਸਮਯਾ ਸਕੀ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਕੋਲਾਂ ਬਾਹਰ ਟਿਕਾਣਾ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਥਿਰ ਘਰ ਹੋਏ ਮਕਾਨਾ, ਸਚਰਖਣਡ ਨਿਵਾਸੀ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਸਮਯਾ ਨਾ ਸਕੇ ਮਾਪ ਪੈਮਾਨਾ, ਪੈਮਾਇਥ ਵਿਚ੍ਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਘਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਗਾਵਣ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਬਾਨਾ, ਇਕਕੇ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਮੰਤਰ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਕੀ ਵਡਿਆਈ, ਹਰਿ ਕਰਤੇ ਦੇ ਫੁੜਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਨੇ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈ, ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਜਿਸ ਖੇਲ ਖਲਾਈ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ। ਛਪਰ ਛਨਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਛੁਹਾਈ, ਮਹਲਲ ਅਡੂਲ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈ ਕੋਈ ਮਾਈ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਨਾ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸਜ਼ਣ ਨਾ ਕੋਈ ਭਾਈ, ਸਗਲਾ ਸਾਂਗ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨਾਂ ਨਾ ਕੋਈ ਲਿਖਾਈ, ਕਾਗਜ ਕਲਮ ਨਾ ਦਏ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਘਾੜਤ ਬਣਤ ਬਣ ਠਠਿਆਰ ਨਾ ਕਿਸੇ ਘੜਾਈ, ਰੂਪ

ਰਾਂ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਦੇ ਦਰਸਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦਾ ਦੇ ਦਰਸ, ਦੂਜਾ ਦਰਸ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਬੋਲਿਆਂ ਮਿਟ ਜਾਏ ਹਰਸ, ਹਸਤੀ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ। ਰਹਮਤ ਕਰਕੇ ਕਰ ਤਰਸ, ਮੇਹਰ ਨਜਰ ਉਠਾਈਆ। ਬਿਰਹੋਂ ਵਿਛੋਡੇ ਰਹੇ ਭਟਕ, ਭਟਕਣਾ ਦੇ ਬੁਜ਼ਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਮਿਲਣਾ ਦਾ ਸੁਹਜਣਾ ਹੋਵੇ ਵਕਤ, ਘੜੀ ਪਲ ਪਿਛਲਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਜਗਤ ਸੁਕ ਜਾਏ ਅਰਥ ਫਰ਼, ਜਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਅਗਮੀ ਸੁਣੀਏ ਤਰਜ, ਨਾਦਾਂ ਵਿਚ੍ਚੋਂ ਬਾਹਰ ਜਣਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹਰਜ, ਸ਼ਹਨਸਾਹ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸਾਹ ਤੇਰੇ ਹਤਥ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਕਰਨ ਅੜ, ਨਿੱਤ ਨਿੱਤ ਲਾਗਣ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ।

ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਦੱਸ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਲਲਾ ਸਾਰੇ ਕਹਨ ਦੇ ਰਾਮ, ਗੱਡ ਖੁਦਾ ਕੂਣ ਕਹ ਕਹ ਰਹੇ ਧਾਈਆ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਭ ਦਾ ਕਰੋਂ ਇੰਤਜਾਮ, ਬਨਦੋਬਸਤ ਉਸੇ ਦੇ ਹਤਥ ਫਡਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਬਦਲ ਨਾ ਜਾਏ ਨਿਯਾਮ, ਰੈਝਾਤ ਰਘੂ ਨਾ ਕੋਈ ਵਟਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਇਕਕੋ ਕਲਮਾ ਇਕਕ ਕਲਾਮ, ਇਕਕੋ ਮਨਤ ਦਾ ਵੜਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਬਰ ਕਰਨ ਸਲਾਮ, ਬਿਨ ਹੁਜਰਿਤੁੱ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਮਨਤ ਇਕ ਵੜਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਤੇਰਾ ਮਨਤ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਸਮਝ, ਸਮਝ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮਾਰ ਉਹ ਰਮਝ, ਇਸਾਰਾ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਸੂਰੀਰ ਮਰਦਾਨੇ ਮਰਦ, ਮਦਦਗਾਰ ਇਕਕੋ ਨਜਰੀ ਆਈਆ। ਜੋ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੱਡੇ ਦਰਦ, ਦੀਨਾਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਏ ਛੁਰੀ ਕਸਾਈ ਕਰਦ, ਰਖਣਾ ਰਖਡਗ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਵਰਗ ਨਰਕ, ਦੋਜਰਖ ਬਹਿਸਤ ਵੱਡ ਵੱਡਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੋ ਨਾਮ ਦੇਣਾ ਸਮਝਾਈਆ।

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਣ ਦੱਸ ਆਪਣਾ ਨਾਮ, ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਧਣ ਇਕਕ ਜਣਾਈਆ। ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਣ ਦੱਸ ਆਪਣਾ ਨਾਮ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਦੇ ਵੜਾਈਆ। ਏਕੱਕਾਰ ਦੱਸ ਆਪਣਾ ਨਾਮ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸਾਹ ਸਚੇ ਸ਼ਹਨਸਾਹੀਆ। ਆਦਿ ਨਿਰਭਣ ਦੱਸ ਆਪਣਾ ਨਾਮ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਦੱਸ ਆਪਣਾ ਨਾਮ, ਨਾਉੰ ਨਿਰੱਕਾਰਾ ਇਕਕ ਦਰਸਾਈਆ। ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੱਸ ਆਪਣਾ ਨਾਮ, ਬਿਨ ਅਕਰਖਾਂ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਪਾਰਖ੍ਰਿ ਦੱਸ ਆਪਣਾ ਨਾਮ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਬ੍ਰਹਮ ਆਤਮ ਕਰੇ ਸਲਾਮ, ਬਨਦਨਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਕਲਮਯਾਂ ਵਾਲੀ ਸਾਨੂੰ ਨਾ ਚਾਹੀਏ ਕਲਾਮ, ਅਲਫ ਧੇ ਦੀ ਲੋਡ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਦੇ ਪੈਗਾਮ, ਪੈਗਮਬਰ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਆਵਾਜ ਸੁਣਾਈਆ। ਹੱਤੁੰ ਬਾਲਕ ਬਾਲ ਨਿਧਾਨ, ਹਤਥ ਤੇਰੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਕੀ ਢੋਲਾ ਗਾਈਏ ਗਾਣ, ਰਸਨਾ ਜ਼ਬਾਨ ਨਾਲ ਹਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਨਾਮ ਵਰ, ਵਰ ਦਾਤੇ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ।

ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਦੇ ਇਕਕ, ਇਕ ਇਕਲਲਾ ਤੁੰ ਹੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਦੇ ਇਕਕ, ਇਕ ਦਵਾਰੇ ਸੀਸ ਜਾਏ ਟਿਕ, ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਇਕ ਵਡਧਾਈਆ। ਇਕ ਘਰ ਬਾਹਰੇ ਮਿਲੇ ਭਿੱਖ, ਮਿਚਛਿਆ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ। ਇਕ ਨਿਰੱਕਾਰਾ ਆਵੇ ਦਿਸ, ਦੂਜਾ ਇਣਟ ਨਾ ਕੋਈ ਮਨਾਈਆ। ਇਕ ਬੈਠਾ ਸਾਹਿਬ ਅਨਡਿਠ, ਸਚਰਖਣਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਇਕ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਮਾਤ ਪਿਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਾਉੰ ਧਰਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਕਰੇ ਸਚਚਾ ਹਿਤ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਆਏ ਦਿਸ, ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਧਰਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਨਾਮ ਨਿਰੱਕਾਰਾ ਲਈਏ ਲਿਖ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਦੇਣਾ ਇਕ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ।

ਸਚ ਨਾਮ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਪੜਦਾ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ। ਕੌਟ ਨਾਮ ਕਲਿਜੁਗ ਜੀਵ ਪੜਦਾ, ਤੇਰਾ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਲਾਈਆ। ਤੈਗੁਣ ਅਗਨ ਵਿਚਚ ਸੜਦਾ, ਪੰਜ ਤਤਤ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ। ਭਯ ਭਉ ਵਿਚਚ ਕੋਈ ਨਾ ਡਰਦਾ, ਨਿਰਭਿਧ ਤੇਰਾ ਮਾਣ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਭਗਤ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਕਦਾ, ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣ ਅਕਰਖ ਖੁਲਾਈਆ। ਰਸਨਾ ਜਿਹਾ ਬੋਲ ਕੁਛ ਨਾ ਦਸ਼ਦਾ, ਬਤੀ ਦਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਤਡਾਰੀ ਅਗਮੀ ਨਦਿਦਾ, ਭਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਘਰ ਸ਼ਵਾਮੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਵਸਦਾ, ਵੇਰਵਾਂ ਸਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਏਹ ਲੇਖਾ ਓਸ ਅਕਰਖ ਦਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਨੇਤ੍ਰ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਯਾਈਆ। ਤੁੰ ਮਾਲਕ ਖਾਲਕ ਘਟ ਘਟ ਦਾ, ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਤੇਰਾ ਭਗਤ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇਹੜਾ ਨਾਮ ਰਟਦਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਰਣੇ ਦੇਂ ਮੁਕਾਈਆ। ਮਾਣ ਰਖਾਵੇਂ ਧਨੇ ਜਣ੍ਣ ਦਾ, ਨਾਮੇ ਗੱਡ ਜਿਵਾਈਆ। ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹਾ ਘਰ ਸਦਦਾ, ਰਵਿਦਾਸ ਚੁਮਾਰੇ ਵਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਕੇ ਪਿਤ ਪੁਤ ਦਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਹੋਵੇ ਵੇਲਾ ਸੁਹਝਣੀ ਰੁਤ ਦਾ, ਰੁਤੜੀ ਇਕ ਮਹਕਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਪੁਚਛਦਾ, ਸਚ ਸਚ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਤਲਟੇ ਰੁਕਰਖ ਦਾ, ਮਾਤ ਗਰਮ ਨਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਦੇ ਦਰਸਾਈਆ।

ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦਾ ਚੁਕਕਦੇ ਤਹਲਾ, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਗਾਈਏ ਇਕਕੋ ਸੋਹਲਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਣ ਸਿਪਤ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਦਸ਼ਦ ਦੇ ਢੋਲਾ, ਧੂਰ ਦਾ ਢੋਆ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣ ਵਿਚੋਲਾ, ਵਿਚਲਾ ਭੇਵ ਦੇ ਖੁਲਾਈਆ। ਮਿਲਣੀ ਜਗਦੀਸ ਮਿਲੇ ਮੌਲਾ, ਮੁਹਬਤ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਚੁਕਕੇ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧੌਲਾ, ਧਾਮ ਇਕਕੋ ਦੇ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਮਿਚਛਿਆ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਕੀ ਰੰਗ, ਰੰਗੀਂ ਵਿਚ੍ਚੋਂ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਅਭਿਨਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਦੇ ਦੇ ਸੰਗ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਤਜਾਈਆ। ਅਨੋਖਾ ਵਕਰਵਾ ਬਖ਼ਾ ਅਨਨਦ, ਅਨਨਦ ਅਨਨਦ ਵਿਚ੍ਚੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਨੂਰ ਨੁਰਾਨੀ ਚਾਢ੍ਹ ਦੇ ਚਨਦ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਪਨਥ ਮੁਕਾ ਕੇ ਖਣਡ ਬ੍ਰਹਮਣਡ, ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਡੇਰਾ ਢਾਈਆ। ਸਚ ਦਸ਼ਦ ਦੇ ਆਪਣਾ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਯਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਕੋਲੋਂ ਮੰਗਦੇ ਨਿਰਗੁਣ ਮੰਗ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ।

ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਤ, ਆਪਣੀ ਲਾਏ ਅੰਗੜਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋ ਵੇਰਵੋ ਕਲਿਜੁਗ ਅਨ-

धੇਰੀ ਰਾਤ, ਨੂਰੀ ਚਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਚਮਕਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਨਾਉੰ ਰਸਨਾ ਗਾਊਂਦੇ ਬਹੁ ਭਾਂਤ, ਕੋਟੀ ਕੋਟ ਸਿਪਤ ਸਲਾਹੀਆ। ਦੀਨ ਮਜ਼ਹਬ ਬਣ ਜਮਾਤ, ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਆਇਤ, ਤੀਸ ਬਤੀਸਾ ਰਹੇ ਗਈਆ। ਵੇਦ ਪੁਰਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਹਦਾਇਤ, ਹਵਾਂ ਵਿਚਿ ਸਮਝਾਈਆ। ਜਾਨ ਧਿਆਨ ਵਾਲੀ ਰਿਹਾਇਸ਼, ਰਹਬਰ ਰਹੇ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਰਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਕਰ ਅਜਸਾਇਸ਼, ਇਸ਼ ਆਜਸ ਰਹੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਧਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤੋ ਸੁਣੋ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਤੀਰ ਰਿਹਾ ਚਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਪੈਗਾਮ, ਪੈਗਗਬਾਂ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਢੋਲਾ ਗਾਣ, ਸਿਪਤਾਂ ਨਾਲ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਤੱਤੇ ਸਭ ਦਾ ਮਾਣ, ਦਰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਦਾਏ ਵਡਧਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤੋ ਸੁਣੋ ਸੋਹਲਾ ਸਚਿ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਭਾਗ ਲਗਾਵੇ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਕਚਚ, ਕਂਚਨ ਗੜ੍ਹ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਸਚ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵਾਂ ਹੁਸ਼ੁ ਹੁਸ਼ੁ, ਹਸਤੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਯੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੰਧ ਮੁਕਕਿਆ ਨਸ਼ੁ ਨਸ਼ੁ, ਕਲਿਯੁਗ ਵੇਲਾ ਅਨੱਤਮ ਆਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਕਰ ਇਕਥ, ਸਚਰਖਣਡ ਦਵਾਰੇ ਪ੍ਰਭ ਅਗੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਨੇਤਰ ਰੋ ਪੁਕਾਰਨ ਤੀਰਥ ਤਵੁ, ਅਠਸਠ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਬਦਲ ਆਪਣੀ ਕਰਖਟ, ਸਨਮੁਖ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਹਵੁ, ਬਣ ਹਟਵਾਣਾ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਨਾਮ ਰਿਹਾ ਦ੃ਢਾਈਆ।

ਸਚ ਨਾਮ ਦਾ ਸਚ ਟਿਕਾਣਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਿਜਣ ਹੋ ਮੇਹਰਵਾਨਾ, ਸਚ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾਏ ਦਰਸਾਈਆ। ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾ, ਮਹਾਂਬਲੀ ਅੱਖਵਾਈਆ। ਜੋਧਾ ਸੂਰਖੀਰ ਬਲਵਾਨਾ, ਬਲਧਾਰੀ ਇਕਕ ਹੋ ਜਾਈਆ। ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਬਣੇ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਗਾਵੇ ਇਕਕ ਤਰਾਨਾ, ਧੂਰ ਦਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਧਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਣੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਗਮਸ, ਅਗਮਡੀ ਧਾਰ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਜੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਪਏ ਜਸ਼, ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਿਚਿ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਗਸ, ਚਿੱਤਾ ਰੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਸਤਾਇੰਦਾ। ਪਵਣ ਸ਼ਵਾਸ ਨਾ ਕੋਈ ਦਮ, ਨੇਤਰ ਨੀਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਹਾਇੰਦਾ। ਮਾਲ ਖੜਾਨਾ ਨਾ ਦੌਲਤ ਧਨ, ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਚਿਆ ਵਰ, ਸਚਿਆ ਨਾਮ ਇਕਕ ਦੂਢਾਇੰਦਾ।

ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਸੋਹੁੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਛੁੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ, ਆਦਿ ਅਨੱਤ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਨੌ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਯੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪਿਛੋਂ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਪੇ ਲਏ, ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਕਖੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵੱਡ ਕੇ ਬਹੇ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ। ਗੜ੍ਹ ਹੱਕਾਰੀ ਤੋਡ ਕੇ ਮੈਂ, ਸਮਤਾ ਕੂੜੀ ਦਾਏ ਮਿਟਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਕਰਕੇ ਲੈ, ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਦਾਏ ਚੁਕਾਈਆ।

इकको नाम आदि जुगादी रहे, जो अविनाशी करता आपणा आप प्रगटाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, लेखे सभ दे दए मुकाईआ।

इकको नाम तेरा बथेरा, जन भगत खुशी मनाईआ। जिस नाल डुब्बदा तरे बेड़ा, वंज मुहाणा दए लगाईआ। उजड़िआ वसे रवेड़ा, घर बहार लगाईआ। सोहणा लगे डेरा, घर दिसे बेपरवाहीआ। नाता तुष्टे तेरा मेरा, रूप तूं ही नजरी आईआ। जन भगतां मन चाउ घनेरा, खुशीआं रंग वरवाईआ। हकीकत विच्छों हक निबेड़ा, सच तौफीक नूर खुदाईआ। महिबूब मुहब्बत विच्छ करे मेहरा, मेहरा मजलस इक्क लगाईआ। परवरदिगार नूरानी दस्स के आपणा चेहरा, चमक इक्क चमकाईआ। अविनाशी करता वेरवणहारा नेरन नेरा, दूर दुराडा पन्ध मुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साचा मंतर इक्क समझाईआ।

साचा मंतर गाउणा सच जीव, जिहा रसना मिले वडयाईआ। जुग चौकड़ी पिच्छों मिल्या अजीब, अजब निराली धार वरवाईआ। पुरख अकाल आपणे नाम दी दस्स के आप तरतीब, तर्ज राग समझाईआ। जन भगतां जागे उह नसीब, जिस दी निसबत ना कोई कद्दाईआ। जिस दी सिफ्त करे कुरान मजीद, शास्त्र सिमरत वेद पुरान देण गवाहीआ। सो दूर दुराडा आया क़रीब, काया काअबा वेरव वरवाईआ। गफलत विच्छ कोई ना सोए नींद, सुत्यां रिहा उठाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा नाम इक्क पढ़ाईआ।

धुर दा नाम गुरमुख पढ़या, भगत मिली वडयाईआ। घर मन्दर साचे चढ़या, निझ घर आपणा पड़दा लाहीआ। सच सरोवर अंदर हरया, अगनी तत्त बुझाईआ। राग अगम्मी सुणया, अनहद ताल वजाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद देवणहार वडयाईआ।

सच नाम दी सिफ्त सलाह, साहिब आप जणाईआ। आपणे नाम पिच्छे सचरवण्ड निवासी लोकमात मिल्या आ, निरगुण आपणा फेरा पाईआ। भगत भगवान लए जगा, जागरत जोत करे रुशनाईआ। जोग अभ्यास ना दित्ता कोई करा, साधना जगत ना कोई वडयाईआ। बोध अगाधा इकको मंतर दिता दृढ़ा, मन मत बुध ना कोई चतराईआ। शाहरग दे उप्पर डेरा ला, नौ दवारे पन्ध चुकाईआ। रातीं सुत्यां दरस दिरवा, दीद ईद करी रुशनाईआ। इस तों अगे नहीं खुदा, जो वकरवरा डेरा लाईआ। जन भगतां मेला सहज सुभा, सुरती शब्द नाल जुड़ाईआ। नानक कबीरा बण गवाह, शहादत आपणी रहे भगताईआ। जिस नूं लभ्मणा उत्ते आसमां, सो लबां उत्ते वेरव वरवाईआ। आपणी रसम रिहा बदला, अदल इकको इक्क कमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद देवणहार वडयाईआ।

साचे नाम दा साचा जोश, जोग जुगत आप जणाईआ। अंदर टिकका के नाड़ी पोश,
पुशत पनाह हत्थ रखवाईआ। इकको नाम खुमारी दे मदहोश, मद इकको जाम पिआईआ।
मन बुध दी जाए सोच, समझ इकको दए समझाईआ। नेत्र अकरव खोलू के लोच, लोचन
लए मिलाईआ। भाग लगा के काया कोट, साढे तिन्ह हत्थ दए वडयाईआ। शब्द अगम्मी
लगावे चोट, सोई सुरती आप उठाईआ। मन वासना कहु खोट, ममता मोह मिटाईआ।
जन्म जन्म दा कहु रोग, धुर संजोग मिलाईआ। जिन्हां सुणाया आपणा सलोक, सो सोहले
गाउँदे चाई चाईआ। उन्हां नूं लोङ रही कोई ना मोख, अन्तम जोती जोत मिलाईआ।
जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सिर भगतां हत्थ
टिकाईआ।

जन भगतो तुहाङ्गु मन्दर इकक, मंजल आपणी दए समझाईआ। जिथे पैँडा
जाए मुकक, पान्धी नजर कोई ना आईआ। प्रगट होवे जो बैठा लुक, सन्मुख हो के दरस
दिखाईआ। दरस देण दी प्रभ नूं भुकर, जुग चौकड़ी आपणी धार चलाईआ। इस तों
परे नहीं होर कुच्छ, धुर दा लेखा दए दृढ़ाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा
कर, देवणहारा साचा वर, मानस मनुष्ष आपणे रंग रंगाईआ।

जन भगत कहण तेरा सच जैकारा, जै जैकार जणाईआ। तेरा अन्त ना पारावारा,
हदूद बेअन्त तेरी वडयाईआ। तूं वसें धाम नयारा, सचरवण्ड सोभा पाईआ। चरन कँवल
गुरू अवतारा, पीर पैगऱ्बर सीस निवाईआ। भिखारी ब्रह्मा विष्ण शिव मंगण वारो वारा, दर
ठांडे अलख जगाईआ। तेरा खेल अगम्म अपारा, अलकरव अगोचर तेरे हत्थ वडयाईआ।
सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग उतरया पार किनारा, जुग चौकड़ी वेस वटाईआ। निरगुण
सरगुण खेल न्यारा, पंज तत्त करे कुङ्माईआ। कागऱ्ज कलम ना लिखणहारा, नेत्र रोवे
मारे धाईआ। तेरा भगत तेरा वणजारा, नित नवित तेरी आस तकाईआ। कर किरपा
हरि निरँकारा, कुदरत क़ादर वेरव वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा
कर, जन भगत मंगण इकक वर, वस्त अमोलक झोली पाईआ।

वस्त अमोलक मिली दात, दाते दानी दया कमाईआ। धुरदरगाही सच सुगात, सुगंध
खा के झोली पाईआ। चरन प्रीती जोङ के नात, सिध्धा आपणा मेल मिलाईआ। कलिजुग
मेट अन्धेरी रात, सति सतिवादी चन्द चमकाईआ। तूं मेरा मैं तेरा ढोला गाउणा सच्ची गाथ,
सोहँ अकरव इकक पढ़ाईआ। सय्यदे करदे सीस झुकांदे त्रैलोकी नाथ, गोपी काहन निउँ
निउँ लागण पाईआ। तूं आप स्वामी हर घट वस्सया पास, लकरव चुरासी डेरा लाईआ।
तेरे मिलण दी इकको खाहिश, जन भगत रहे जणाईआ। जंगलां विच्च ना होवे तलाश,
बन खोजण कोई ना जाईआ। कर किरपा आ जा पास, विछड़े जोङ जुङ्गाईआ। तूं साहिब
स्वामी अनाथां नाथ, गरीब निमाणयां गोद उठाईआ। साङ्गी निमी निमी सुण आवाज़, निरगुण
निरवैर लए अंगढ़ाईआ। पन्ध मुका पृथमी आकाश, गगन गगनंतर डेरा ढाईआ। घर
साचे वसें साथ, संगी बण के नजरी आईआ। आपणे नाम दा दस्सदे इकको जाप, कोट

ਪਾਪ ਮਿਟਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਥਾਪਣਾ ਦੇ ਥਾਪ, ਕਲਿਜੁਗ ਕੂੜਾ ਪਰੇ ਹਟਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਨਾੱਡਾ ਰਸੂਲ ਪਾਕ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਤੇਰੀ ਯਾਦ, ਮੁਰੀਦ ਮੁਸ਼ਰਦ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਭੇਵ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਆਗਾਜ, ਗਰਜ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਸਾਨ੍ਹੁਂ ਪਢਨੀ ਨਾ ਪਏ ਨਿਮਾਜ, ਵੁਜੂਅਾਂ ਵਿਚਚ ਨਾ ਵਕਤ ਲੰਘਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਬਣੇ ਸਚਚਾ ਸਮਾਜ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਦੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਤੇ ਸੋਹੇ ਤਾਜ, ਹੁਕਮਰਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਸੁਹਤਾਜ, ਸੁਹਿਬਤ ਵਿਚਚ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਕਰਾ ਦੇ ਸੋਮਨ, ਸੋਏ ਮਾਤ ਉਠਾਈਆ। ਏਕਾ ਰੰਗ ਰੰਗੀਂ ਦੇ ਕਾਫਰ ਮੋਮਨ, ਮੁਸ਼ਰਦ ਮੁਰੀਦ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਵਿਛੋਡੇ ਅੰਦਰ ਸਨਤ ਰੋਵਣ, ਨੇਤ੍ਰ ਨੀਰ ਦੇਣ ਵਹਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਗੂੜੀ ਨੀਂਦ ਕਦੇ ਨਾ ਸੋਵਣ, ਰਾਤੀ ਉਠ ਉਠ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਰਖ ਹਨ੍ਝਾਅਾਂ ਹਾਰ ਪਰੋਵਣ, ਲੜੀ ਲੜੀ ਨਾਲ ਬੰਧਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਸੁਰਖਡਾ ਵੇਰਖਣ ਕੋਮਲ ਕੱਵਲ ਨੈਣ ਤੇਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈਆ। ਤੂੰ ਆਵੀਂ ਦੁਰਮਤ ਧੋਵਣ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਮੇਹਰ ਨਜਰ ਉਠਾਈਆ। ਅਮੂਤ ਰਸ ਆਵੀਂ ਚੋਵਣ, ਨਿੜਰ ਧਾਰ ਵਹਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਬੀਜ ਆਵੀਂ ਬੋਵਣ, ਫੁਲਲ ਫੁਲਵਾੜੀ ਇਕ ਸਹਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਵਡਧਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਅਲੇਖ, ਲਿਖਵਤ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਝਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਅਭੇਖ, ਅਵਲੜਾ ਭੇਖ ਵਟਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸਾਂਦੇਸ਼, ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਪਰਵੇਸ਼, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਜਾਏ ਸਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਵੇਰਖ, ਵੇਰਖਣਹਾਰਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ।

ਵੇਰਖਣਹਾਰਾ ਇਕ ਸ਼ਵਾਮੀ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਅਨਤਰਯਾਮੀ, ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸਿਪਤ ਕਰੇ ਬਾਣੀ, ਪਰਾ ਪਸਨਤੀ ਮਦ਼ਮ ਬੈਖਰੀ ਆਪਣਾ ਢੋਲਾ ਗਈਆ। ਸੋ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਦਾ ਪਦ ਨਿਰਕਾਣੀ, ਇਕਕੋ ਵਾਰ ਸਮਝਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਭਗਤ ਅਗੇ ਸੁਕਕ ਜਾਏ ਕਹਾਣੀ, ਲਿਖਣ ਪਢਣ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਦੀ ਬਣ ਕੇ ਸਾਚੀ ਰਾਣੀ, ਰੰਗ ਰੱਤਾ ਵੇਰਖੇ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਨਾਮ ਤੁਮਾਰਾ ਸੀਤ, ਮਿਤ੍ਰ ਹਰਿ ਅਖਵਾਈਆ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਗੀਤ, ਵਾਹਵਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਨਾਤਾ ਛੁਡ ਜਾਏ ਮਨਦਰ ਮਸੀਤ, ਕਾਧਾ ਕਾਅਬਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਨਜਰੀ ਆਵੇ ਇਕ ਅਤੀਤ, ਤੈਗੁਣ ਭੇਰਾ ਢਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਚੁਕਕ ਜਾਏ ਊੱਚ ਨੀਚ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਦਸ਼ੇ ਹਦੀਸ, ਹਰਿ ਮਨਤ ਨਾਮ ਦੂੜਾਈਆ। ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਉਪਰ ਧਵਲ ਦੇ ਕੇ ਆਪ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਵਾਰੇ ਦਾ ਆਪ ਵਸਨੀਕ, ਹਰਿਜਨ ਓਸੇ ਘਰ ਬਹਾਈਆ। ਲੋਕਮਾਤ ਨਾਮ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਕਰਨ ਆਧਾ ਤਸਦੀਕ, ਦੂਜਾ ਸਾਂਗ ਨਾ ਕੋਈ ਲਿਆਈਆ। ਕੂੜਾ ਠੀਕਰ ਭਨ ਕੇ ਠੀਕ, ਠਾਕਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰਕੇ ਧੁਰ ਦੀ ਰੀੜ, ਰਾਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾਏ ਪੁਚਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਰਖੇ ਆਮਦੀਦ, ਆਮਦ ਵਿਚਚ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ।

जन भगत तुमारा गृह मन्दर, तुम ठाकर आप बणाया। घर स्वामी खोलू के जंदर, जगत तमाशा इक्क दृढ़ाया। भाग लगा के छूंधी कंदर, दीपक दीआ इक्क जगाया। परभास भवा के जंगल, मन्दर इक्को घर रुशनाया। शरअ जंजीर तोड़ के संगल, प्रेम डोरी तन्द बंधाया। आपणे प्यार दा सुणा के मंगल, मंगलाचार इक्क जणाया। जन्म कर्म दा तोड़ के बंधन, बन्दगी साची बन्दा आप आपणे रंग रंगाया। ढोला सुणा के सोहँ छन्दन, संसा रोग मिटाया। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगत सुहेले रक्ख के अञ्जण, निरगुण आपणी गोद उठाया।

आपणी गोद उठा के निरगुण, निरवैर दया कमाईआ। निराधार सुणा के साची धुन, धुनी राग बेपरवाहीआ। आपणे अन्तर जणा के आपणे गुण, गुणवन्ते गुरमुख दिते बणाईआ। सोहँ महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जिन्हां लिआ सुण, सो सरोते सन्मुख बह बह दरसन पाईआ। (७ मध्यर २०२१ बि बलवन्त सिंघ दे गृह)

जन भगत करन पुकार, प्रभ अग्गे सीस निवाईआ। किरपा कर सिरजणहार, शाह पातशाह तेरी सरनाईआ। चारों कुण्ट रैण अंधिआर, साचा चन्द नजर ना आईआ। पढ़ पढ़ थक्के जगत संसार, शास्त्र सिमरत वेद नाल मिलाईआ। मन्दर मस्तिष्ठ शिवदवाले मठ वेरवे किवाड़, दर दर अलख जगाईआ। तीर्थ तट्टां पन्ध आए मार, भज्ज भज्ज वाहो दाहीआ। उच्चे टिल्ले परबत सर्ब वेरवे पहाड़, जंगल जूह खोज खुजाईआ। जल धारा तन लिआ ठार, अगनी तत्त तपाईआ। तन माटी ला के छार, खाकी खाक रमाईआ। गदागर हो के फिरे दर दर दवार, भिछ्या मंगी वाहो दाहीआ। गुफा अंदर बैठ कर दे रहे ध्यान, नेत्र अकर्व बन्द कराईआ। पंडतां कोलों लैदे रहे ज्ञान, अकर्वरां वाली पढ़ाईआ। मुला सेरखां कोलों सिखदे रहे कलाम, कलमा नबी सालाहीआ। नेतिआं कोलों जाणदे रहे नाम, सति सति दृढ़ाईआ। जल विच्च करदे रिहे इशनान, मैंडक रूप वटाईआ। हे प्रभू तेरा नूर जहूर मिल्या ना कोई श्री भगवान, सारख्यात नजर कोई ना आईआ। जन भगत होए हैरान, हैरानी सभ दे उत्ते छाईआ। कलिजुग क्रिया कूड़ बेर्झमान, बेवा रूप वटाईआ। किरपा कर नौजवान, हरि नौबत नाम सुणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, घर देणा दरस दिखाईआ।

जन भगत कहण असीं फिर फिर थक्के, बण बण पान्धी राहीआ। वेरव के आए मदीने मक्के, काअबे क़बरां फोल फुलाईआ। लभ्म लभ्म थक्के मन्दर मध्वे, अठसठे खोज खुजाईआ। कूड़ कुड़िआरा गल धागे घत्ते, पंडे पिण्ड ना कोई समझाईआ। रसना जिह्वा बत्ती दन्द मणकिआं वाले नाम रटे, जिह्वा नाल पढ़ाईआ। सच ना मिल्या किसे हट्टे, चौंदा लोक रहे कुरलाईआ। चौंदां तबक चीथड़ फटे, अलफी सच ना कोई हंडाईआ। दीन मज़ूब दे ज्ञागढ़े वेरवे रट्टे, ज्ञात पात करे लड़ाईआ। किसे ना खाधे सूअर किसे ने वच्छे कट्टे,

ਕਾਧਾ ਪਲੀਤ ਸਭ ਦੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋਈ ਨਾ ਦਿਸੇ ਰੰਗੇ, ਧੁਰ ਦਾ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਗਾਈਆ। ਬਿਨ ਹਰਿ ਓਛੁਨ ਸਾਰੇ ਫਿਰਦੇ ਨਂਗੇ, ਸੀਸ ਹਤਥ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤਮ ਆਧਾ ਕਨਢੇ, ਵੈਹਨਦੀ ਧਾਰ ਰਿਹਾ ਵਹਾਈਆ। ਕੋਈ ਨਾ ਚਢਿਆ ਆਪਣੇ ਡਣਡੇ, ਸਚ ਡਣਡੌਤ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਧਾਰ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਖਵਣਡੇ, ਰਸੀਆ ਰਸ ਨਾ ਕੋਈ ਚਰਖਾਈਆ। ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਹੋਏ ਗਂਦੇ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਈ ਧਵਾਈਆ। ਬਿਨ ਹਰਿ ਕਨਤ ਸੁਹਾਗੀ ਦਿਸ਼ਣ ਰੰਡੇ, ਸੇਜ ਸੁਹੁਝਣੀ ਸੋਭਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਆਤਮ ਮਿਲਿਆ ਨਾ ਕਿਸੇ ਅਨਨਦੇ, ਪਰਮਾਨੰਦ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਾਈਆ। ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੁਧ ਬਿਨ ਤੁਟੀ ਕੋਈ ਨਾ ਗਂਢੇ, ਨਾਤਾ ਧੁਰ ਦਾ ਜੋੜ ਨਾ ਕੋਈ ਜੁੜਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਰਹੇ ਮਂਗੇ, ਮਾਂਗਤ ਹੋ ਕੇ ਅਲਰਖ ਜਗਾਈਆ। ਹੱਤੱ ਖਾਕੀ ਤੇਰੇ ਬਨਦੇ, ਬਨਦੀਰਖਾਨਾ ਦੇ ਤੁੜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕਕ ਉਠਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਅਸੀਂ ਗਏ ਥਕਕ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸਾਥੋਂ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਤਪ, ਹਠ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਾਡੀ ਝੋਲੀ ਪਾ ਦੇ ਹਕ, ਹਕੀਕਤ ਤੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੇ ਕੋਈ ਅੱਤਰ ਸਾਡੇ ਸ਼ਕ, ਸ਼ਿਕਵਾ ਪਿਛਲਾ ਦੇ ਗਵਾਈਆ। ਹਿਰਦੇ ਅੱਤਰ ਆ ਕੇ ਵਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਸਾਡੇ ਜੋੜੇ ਦੋਵੇਂ ਹਤਥ, ਫਲ ਪਾਏ ਸਰਨਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਖੁਲ੍ਹੇ ਅਕਰਖ, ਦੋਏ ਲੋਚਨ ਕਮਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਅਸੀਂ ਰਹੇ ਰੋ, ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ। ਸਾਡੀ ਫਰਯਾਦ ਸੁਣੇ ਨਾ ਕੋ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਬੈਠੇ ਸੁਰਖ ਛੁਪਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰੀ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ ਸੋ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰਝਣ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਨਤ ਨਿਰਗੁਣ ਕਰ ਮੋਹ, ਸਰਗੁਣ ਇਕਕੋ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਨਾਲ ਜਾਹ ਛੋਹ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਅਮ੃ਤ ਨਿਹਕਰਮੀ ਹੋ ਕੇ ਚੋਅ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਡੇਰਾ ਢਾਈਆ। ਬਿਨ ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਕਰਦੇ ਲੋਅ, ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਤੇਰੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਦੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਤੇਰਾ ਜੁਗ ਜੁਗ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਸਿਮਰਨ ਜੋਗ ਅਭਿਯਾਸ ਆਏ ਕਮਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤਮ ਇਕਕੋ ਮਾਂਗਦੇ ਦਾਤ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਰਹੇ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਾਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇ ਆਪਣਾ ਰਾਜ, ਨੁਕਤਾ ਇਕਕੋ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਹੋਵਾਂ ਦਾਸ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵਜਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਸਾਨੂੰ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਗੋਪੀਆਂ ਵਾਲੀ ਵੇਰਵਣ ਦੀ ਰਾਸ, ਕਾਹਨਾ ਨਾਲ ਨਾ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਸਿਧੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰੀਏ ਬਾਤ, ਬਾਤਨ ਜਾਹਰ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਸਗਲਾ ਸਾਂਗ ਬਣਨਾ ਸਾਥ, ਸਮਰਥ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਪਤਣ ਵੇਰਖੀਏ ਘਾਟ, ਕਿਨਾਰਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਲੈਣਾ ਮਿਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਸਾਥੋਂ ਹੋਏ ਨਾ ਪੂਜਾ, ਸਿਲ ਪਥਰ ਪੂਜਨ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਤੁਧ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨਾ ਦਿਸੇ ਦੂਜਾ, ਇ਷ਟ ਦੇਵ ਨਾ ਕੋਈ ਮਨਾਈਆ। ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾ ਦੇ ਗੂੜਾ, ਗਹਰ ਗਮ੍ਭੀਰ ਪੜਦਾ ਦੇ ਉਠਾਈਆ। ਕੱਵਲ ਨਾਭ ਕਰ ਊਂਧਾ, ਅਮ੃ਤ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ। ਤੂੰ ਹਤਥ

ਨਾ ਆਇੱਤ ਕਿਤੇ ਛੁੰਡਾ, ਛੁੰਡ ਵੇਰਵੀ ਸਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕਡੀ ਬਣਯਾ ਰਿਹੋਂ ਗੁੰਗਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕਰਾਏਂ ਪਢਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਵੱਜਦਾ ਰਿਹਾ ਹੁੰਗਾ, ਹੂ ਹੂ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਤੂਂ ਨਾ ਮਰਧਾ ਨਾ ਜਿਉੱਦਾ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੋਵੇਂ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਅਮ੃ਤ ਰਸ ਬਰਰਖੇ ਬੁੰਦ ਬੁੰਦਾ, ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਦੇ ਬਰਸਾਈਆ। ਹੋਏ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਨੰਧੇਰਾ ਸੁਕਕੇ ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਕਰੋੜ ਲੂਂ ਲੂਂ ਦਾ, ਨੂਰ ਜਹੂਰ ਇਕਕ ਵਰਖਾਈਆ। ਨਾਮ ਜਪਾ ਕੇ ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਸ੍ਰੂਹ ਦਾ, ਹਿਰਦੇ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਝਾਗੜਾ ਚੁਕਕੇ ਮੈਂ ਤੂਂ ਦਾ, ਤੂਂ ਹੀ ਤੂਂ ਹੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਲੇਖਾ ਸੁਕਕੇ ਬੁਤ ਰੁਹ ਦਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਵਸੇਰਾ ਚੁਕਕੇ ਕਾਧਾ ਭਵਰੀ ਛੁੰਘੇ ਖੂਹ ਦਾ, ਭਲ ਡੇਰਾ ਦੇਣਾ ਫਾਈਆ। ਮਾਣ ਤੁਛੇ ਪਹਲੇ ਧਰੂ ਦਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਲਏ ਤਠਾਈਆ। ਹੁਣ ਵੇਲਾ ਨਹੀਂ ਬਹਣਾ ਤੇਰੀ ਬਰੁਹ ਦਾ, ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਸਾਥੋਂ ਹੋਏ ਨਾ ਤਪ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਤਪੀਸ਼ਰ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਓਟ ਅਕਾਲ ਤੇਰੀ ਬੈਠੇ ਤਕ, ਨੇਤ੍ਰ ਅਕਰਖ ਖੁਲਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਮਹਿੰਮਾ ਅਕਥਥ ਦੇ ਦੂਢਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਅਨ੍ਧ ਅਨੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵਸ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸਾਂਗ ਨਿਭਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਿਰਅਕਰਖਰ ਦਾ ਕਰੀਏ ਇਕਕੋ ਪਾਠ, ਬਾਕੀ ਛੁਛੇ ਸਬ ਪਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਨਾ ਜਾਏ ਪਢਧਾ, ਪਢਧਾਂ ਹਤਥ ਕਿਛ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਨਾ ਅਗਨੀ ਜਾਏ ਸਡਧਾ, ਧੂਣੀ ਤਾਅ ਨਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਜਲ ਨਾ ਜਾਏ ਠਰਧਾ, ਗੁੰਗਾ ਧਾਰ ਨਾ ਤਾਰੀਆਂ ਲਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਛੁੰਧੀ ਕਂਦਰ ਨਾ ਜਾਏ ਵਡਧਾ, ਨੇਤ੍ਰ ਮੀਟ ਨਾ ਖਾਵੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਟਿਲਲੇ ਪਰਬਤ ਜਾਏ ਨਾ ਚਢਧਾ, ਪ੍ਰਭਾਸ ਹਤਥ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਸ਼ਾਹ ਸਵਾਰ ਬਣ ਕੇ ਜਾਏ ਨਾ ਫਡਿਆ, ਪਾਨ੍ਧੀ ਤੇਰਾ ਪਨ੍ਧ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਕਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਕਲਿਜੁਗ ਤਰਨੀ ਜਾਏ ਨਾ ਤਰਧਾ, ਅਣਤਾਰੂ ਬੈਠੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਜਗਤ ਤ੍ਰਣਾ ਜਾਏ ਨਾ ਮਰਧਾ, ਮਰ ਜੀਵਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਵਟਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਇਕਕੋ ਤੇਰਾ ਲੜ ਫਡਿਆ, ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕੇ ਸਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਨਰਾਧਣ ਹਰਧਾ, ਹਰਧਾਵਲ ਆਪਣੀ ਦੇ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਚ ਸਰਨਾਈ ਤੇਰੀ ਪਰਧਾ, ਪਰਾ ਪਸਨ੍ਤੀ ਸਦਖ ਬੈਖਵਰੀ ਲੋੜ ਰਹੀ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਆਪਣਾ ਖੋਲ੍ਹ ਵਰਖਾ ਦੇ ਧੁਰ ਦਾ ਘਰਧਾ, ਜਿਸ ਘਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਜਿਥੇ ਸੀਸ ਚਰਨਾਂ ਧਰਧਾ, ਮਸਤਕ ਟਿਕਕਾ ਧੂਫੀ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲਏ ਮਨਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਅਸੀਂ ਰਹੇ ਗੌਂਦੇ, ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਕਰ ਹਲਕਾਈਆ। ਜਗਤ ਨੇਤ੍ਰ ਰਹੇ ਤਠੌਂਦੇ, ਦੋਏ ਲੋਚਨ ਸੇਵ ਲਗਾਈਆ। ਬਾਹਰੋਂ ਮਥਥਾ ਰਹੇ ਰਗਢੌਂਦੇ, ਪਤਥਰਾਂ ਨਾਲ ਘਸਾਈਆ। ਸਰਵਣ ਸੁਣ ਸੁਣ ਰਹੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨੌਂਦੇ, ਮਨ ਮਿਲੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਅਨੱਤਮ ਖਾਲੀ ਹਤਥ ਵਰਖੌਂਦੇ, ਝੋਲੀ ਸਚ ਨਾ ਕੋਈ ਭਰਾਈਆ। ਦੋਏ ਜੋੜ ਕੇ ਵਾਸਤਾ ਪੌਂਦੇ, ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਪਢਿਆਂ ਸੁਣਿਆਂ ਮੁਕਕਿਆ ਨਾ ਪਨਥ, ਬੈਠੇ ਫੇਰੀਆਂ ਫਾਈਆ। ਦੂੰਝ ਵੈਤੀ ਨਾ ਫਟੀ ਕਿੰਧ, ਭਾਣਡਾ ਭਰਮ ਨਾ ਕੋਈ ਭਨਾਈਆ। ਅਂਦਰ ਬਾਹਰ ਨਾ ਚਢਿਆ ਰੰਗ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਈ ਧੁਆਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਨਾ ਵਜ਼ਾ ਮਰਦਾਂਗ, ਅਨਹਦ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਣਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਫੋਲਾ ਸੁਣਿਆ ਕੋਈ ਨਾ ਛਨਦ, ਜੋ ਸਹਿੱਸਾ ਦਾਏ ਚੁਕਾਈਆ। ਸਾਛੇ ਤਿੰਨ ਹਤਥ ਮਨਦਰ ਦਵਾਰ ਰਿਹਾ ਬਨਦ, ਕੁਣਡਾ ਰਿਵਿੱਡਕੀ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਅਂਦਰ ਲਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਅੰਗ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਏਥੇ ਕਾਰਨ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਤੇਰੇ ਕੋਲਿਂ ਰਹੇ ਸੰਗ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸੂਰੇ ਸਰ਼ਬਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਅਨਨਦ ਦੇ ਵਰਖਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਬਖ਼ਾ ਅਨਨਦ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਚੁਕਕੇ ਬਤੀ ਦਨਦ, ਅਨੱਤਰ ਆਤਮ ਕਰ ਪਢਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰ ਦਸ਼ਸ ਸਚਾ ਸੰਗ, ਸਗਲੀ ਚਿੰਨਿ ਮਿਟਾਈਆ। ਪੰਚ ਵਿਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪਏ ਨਾ ਜਾਂਗ, ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਨਾ ਕੋਈ ਲਡਾਈਆ। ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਮੇਟ ਦੇ ਮੰਦ, ਮੰਦਿਉੱਚੰ ਚੰਗੇ ਦੇ ਕਰਾਈਆ। ਨਾਮ ਭੋਰੀ ਪਾ ਤਨਦ, ਸ਼ਰਅ ਜਾਂਜੀਰ ਦੇ ਕਟਾਈਆ। ਰੂਪ ਵਰਖਾ ਕੇ ਹੁੱਕ ਬ੍ਰਹਮ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਹੋ ਸਹਾਈਆ। ਸੋਹੁੱਕ ਫੋਲਾ ਤੇਰਾ ਛਨਦ, ਵਿਚੋਲਾ ਦੋ ਜਹਾਂ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕਕ ਉਠਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਫੋਲਾ ਗੈਣਾ ਇਕਕ, ਇਕਕ ਓਅਂਕਾਰ ਲਾਏ ਮਿਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਕਹਨਾਂਦੇ ਗਏ ਭਵਿਖ, ਭਵਿਖਤ ਦਾਏ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰ ਵਿਚੋਂ ਗੁਰਮੁਖ ਬਣਦਾ ਸਿਰਖ, ਵਾਲਿਂ ਨਿਕਕੀ ਖਵਿੱਡਿਉੱਚੰ ਤਿਕਰਵੀ ਦਾਏ ਜਣਾਈਆ। ਜਗ ਨੇਤ੍ਰ ਆਵੇ ਨਾ ਦਿਸ, ਰਸਨਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਝਾਈਆ। ਓਥੇ ਹਰਿ ਜੂ ਕਰੇ ਹਿਤ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਅਗਲਾ ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਲਾਏ ਨਜਿਉ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਾਏ ਵਡਿਆਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਸਿਮਰਨ ਏਕ, ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਪ੍ਰਭੂ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਹਰਿ ਸਰਨਾਈ ਸਾਚੀ ਟੇਕ, ਟਿਕਕਾ ਮਸਤਕ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ। ਅਂਦਰ ਵੱਡਕੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਮੇਤ, ਮੇਵ ਦਾਏ ਜਣਾਈਆ। ਹੋਰ ਲਭਦੇ ਕੇਤੀ ਕੇਤ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ। ਬਿਨਾ ਭਗਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਆਪਣੇ ਦੇਸ, ਸਾਚਾ ਘਰ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਝਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਅਵਲਲਡਾ ਵੇਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਰਿਵਿਲਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਮਾਣੇ ਆਪਣੀ ਸੇਜ, ਸੁਹਾਜਣੀ ਦਾਏ ਵਡਿਆਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਿਹਾਲੀ ਲੇਫ਼, ਤਕੀਆ ਨਾਲ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਲਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਮੋਹੂ ਧਰੇ ਖੇਸ, ਖੁੰਡੀ ਹਤਥ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਵਾਰੇ ਮਿਲਿਆ ਆ ਕੇ ਗੁਰ ਦਸਮੇਸ਼, ਸੋ ਦਿਸਾ ਦਾਏ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼, ਸਦਾ ਸ਼ਵਾਮੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਬਣ ਨਰੇਸ਼, ਨਰ ਨਿਰੱਕਾਰਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੀ ਤੁਹਾਡੀ ਤਥੇ ਲਿਖਵਾ ਲੇਖ, ਜਿਥੇ ਲੇਖਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਾਏ ਵਡਿਆਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਪਢਨ ਲਿਖਵਣ ਦੀ ਰਹੇ ਨਾ ਲੋੜ, ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਾਏ ਜੋੜ, ਜੋੜੀ ਧੁਰ ਦੀ ਲਾਏ ਬਣਾਈਆ। ਲਗਗੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਿਭਾਵੇ ਤੋੜ, ਅਦ੍ਵ

विचकार ना कोई तुड़ाईआ । उहनां दा कारज गिआ सौर, मानस जन्म लेरवे पाईआ । मुङ्के फेर ना आवे बौहड़, लकर्व चुरासी ना कोई भवाईआ । उहनां दे सिर ते झुलदा चौर, जिन्हां मिल्या बेपरवाहीआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगत लए तराईआ ।

जन भगत तेरा पाठ ना को, हरि करता आप जणाईआ । परम पुरख नाल सच्चा मोह, मुहब्बत इकको इकक वर्खाईआ । उह तेरा तेरे जोगा जावे हो, होका दे के आप सुणाईआ । बिन दीवा बाती करके लोअ, अज्ञान अन्धेर मिटाईआ । धुर दा ढोआ देवे ढो, वस्त अमोलक झोली पाईआ । आत्म नाल आपे जाए छोह, परमात्म आपणा मेल मिलाईआ । नाम दृढ़ा के आपणा सोहँ सो, ब्रह्म लेरवा दए मुकाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा मालक इकक अखवाईआ ।

जन भगत की रसना पढ़ना, प्रभ मिल्या बेपरवाहीआ । हरि किरपा साची मंजल चढ़ना, राह विच्च ना कोई अटकाईआ । सच दवारे दर्शन करना, रुशीआं रंग वर्खाईआ । सन्मुख हो के चरनी पड़ना, मिले सच सरनाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां सदा तराईआ ।

जन भगत तेरा मुक्के पन्ध, पान्धी मात रहण ना पाईआ । दीन दयाल हरि बख्शांद, बख्शाश आपणी रिहा कमाईआ । जुग जन्म दी विछड़ी गंडु, टुट्टी तोड़ निभाईआ । सचरवण्ड दवार चाढ़ के तेरा चन्द, आपणे घर करे रुशनाईआ । तेरा प्रेम दा प्रेमी आनंद, प्रेमका रूप कमाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां दर बहाईआ ।

बिन पढ़यां लिखिआं पूरी आसा, सो पुरख निरञ्जन दया कमाइंदा । जिन्हां दिता सच भरवासा, भव सागर पार कराइंदा । कोटन कोट साध सन्त सच दवारे लिखके दे रहे दरखासां, दरखासत मनज्जूर ना किसे कराइंदा । बिन भगतां किसे नाल नहीं मेरा साका, सज्जण अवर ना कोई बणाइंदा । पैहलों उहनां दा पूरा करना घाटा, घाटी मंजल आप चढ़ाइंदा । जिन्हां दे पिछ्छेमारे वाटां, निरगुण हो के फेरा पाइंदा । पैहलों लिखके उहनां साका, साथी जगत जहान वर्खाइंदा । जिन्हां दा मालक इकको आका, बिन अकलों पार लँघाइंदा । जिन्हां दा ओस दे अंदर खाका, बिन शकलों गोद बहाइंदा । आदि जुगादी ब्रह्म ब्रह्मादी पूरा कर भविष्यत वाका, भासिवआ आपणी इकक दृढ़ाइंदा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, खेले खेल पुरख समराथा, समरथ आपणी कार कमाइंदा ।

जन भगत तेरा सच स्वामी, स्वागत इकको करन आईआ । आदि जुगादी अन्तरजामी, अन्तर आत्मा वेरव वर्खाईआ । जन भगतां पढ़न दी इकको बाणी, सोहँ सदा समझाईआ । जिस दा रूप चारे खाणी, चार जुग वडयाईआ । जिस दा हुक्म चोज वडाणी, चारों कुण्ट आप वरताईआ । जिस दा हुक्म खेल महानी, खालक खलक दए समझाईआ । जिस दा पद इकक निरबानी, निरवैर पुरख अखवाईआ । जिस दा गुर अवतार पीर पैगम्बर मात

ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਭਗਤਾਂ ਦਏ ਵਡਧਾਈਆ। ਸੋ ਖੇਲ ਖੇਲੇ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਦਵਾਰੇ ਰਖਾ ਕੇ ਇਕਕ ਵਾਰ ਮਹਿਮਾਨੀ, ਅਗੇ ਮਹਿਮਾਨ ਸਦਾ ਦੇ ਲਏ ਬਣਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਖੁੰ ਭਗਵਾਨ, ਏਹੋ ਕਰਨ ਆਯਾ ਵਡੀ ਮੇਹਰਵਾਨੀ, ਮੇਹਰ ਨਜਰ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਰਿਹਾ ਤਰਾਈਆ। (੮ ਮਧਘਰ ੨੦੨੧ ਬਿ ਸਰਦਾਰਾ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕਰ ਰਕਵਧਾ, ਰਕਵਧਕ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰ ਇਚਿਛਾ, ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਵਸਤ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇ ਦੇ ਭਿਚਿਛਾ, ਮੇਹਰ ਨਜਰ ਉਠਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਦੱਸਦੇ ਸਿਖਦਾ, ਸਾਚੀ ਕਰ ਪਢਾਈਆ। ਸ੍ਰ਷ਟ ਸਬਾਈ ਦਿਸੇ ਮਿਥਿਆ, ਥਿਰ ਕੋਈ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਤੂੰ ਮਾਣ ਦਵਾਵੇਂ ਨਿਕਕਧਾਂ ਵਡ੍ਹਿਆਂ, ਨੀਚੋਂ ਊੱਚ ਬਣਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਮਨ ਜਾਏ ਜਿੱਤਿਆ, ਦੂਜੀ ਵਾਸਨਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਵੇਰਖ ਹਾਲ, ਹਾਲਤ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਦੇ ਮਾਲ, ਦੌਲਤ ਨਾਮ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਟੁਢੇ ਜੰਜਾਲ, ਸਤਿ ਸਚ ਇਕਕ ਸਮਯਾਈਆ। ਭਾਗ ਲਗਾ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਰਖਾਲ, ਤਤਤਵ ਤਤਤ ਦੇ ਦੂਢਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਢਾਂਚੇ ਲੈਣਾ ਢਾਲ, ਸਚ ਕੁਠਾਲੀ ਆਪ ਉਪਾਈਆ। ਹਉੰ ਨਹੁੰ ਤੇਰੇ ਬਾਲ, ਬਾਲੀ ਰੂਪ ਸਰਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਸਿਰ ਦੇ ਤਾਜ, ਤੇਰੀ ਇਕਕ ਸਰਨਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਖੀਂ ਲਾਜ, ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਹਾਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਤੇਰਾ ਰਿਵਾਜ, ਰਸਮ ਜਗਤ ਬਣਾਈਆ। ਭਗਤਾਂ ਕਰੀਂ ਆਪ ਕਾਜ, ਕਰਨੀ ਦੰਈ ਸਮਯਾਈਆ। ਮਸਤਕ ਟਿਕਕਾ ਸੀਸ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਿਵਾਈਆ। ਦੂਸਰ ਰਖੇਲ ਸ੍ਰ਷ਟ ਤਮਾਸ, ਵੇਰਖੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਕਰੇ ਨਾਚ, ਘਰ ਘਰ ਡੌਰੂ ਵਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਧਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰਤੇ ਤੇਰੀ ਇਕਕ ਸਰਨਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਲੇਰਖੇ ਲਾਯਾ ਜਰਮ, ਜਨਮ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਬਿਰਹੋਂ ਵਿਛੋਡੇ ਜਖਮਾਂ ਉਤੇ ਲਾ ਮਰਹਮ, ਪਵੀ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਬੰਧਾਈਆ। ਲੇਰਖ ਮੁਕਾ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਕਰਮ, ਕਾਂਡ ਨਾਮ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਮਿਲੇ ਸਰਨ, ਸਰਨਗਤ ਇਕਕ ਦੂਢਾਈਆ। ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਤਾਰਨ ਤਰਨ, ਤਾਰੀਂ ਹਰ ਘਟ ਥਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਤਰਲਾ, ਨਿਉੰ ਨਿਉੰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਭੇਵ ਖੁਲਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦਾ, ਪੜਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ। ਵਸਤ ਅਨੋਰਖੀ ਮੰਗ ਮੰਗਦਾ, ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਵਰਤਾਈਆ। ਸੁਣਾਂ ਨਾਦ ਅਗਸ਼ੀ ਮਰਦੰਗ ਦਾ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ। ਰੰਗ ਚਾਢ ਦੇ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਦੁਰਸਤ ਮੈਲ ਧੁਆਈਆ। ਲੇਰਖਾ ਚੁਕਕੇ ਫੈਤੀ ਕਂਧ ਦਾ, ਭਾਣਡਾ ਭਰਮ ਭਨਨਾਈਆ। ਹੋਏ ਪ੍ਰਕਾਸ਼

ਜੋਤੀ ਚਨਦ ਦਾ, ਸੂਰਜ ਚਨਦ ਮੁਰਖ ਛੁਪਾਈਆ। ਵੇਰਵਾਂ ਰਖੇਲ ਸੂਰੇ ਸਰਬਂਗ ਦਾ, ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਦੇ ਬਹਾਈਆ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਲਹਣਾ ਦੇ ਚੁਕਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਆਸਾ, ਤੁਸਨਾ ਦੇ ਬੁਜ਼ਾਈਆ। ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਸਚ ਭਰਵਾਸਾ, ਭਉ
ਦੇ ਮਿਟਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਦੱਸੇ ਖੁਲਾਸਾ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਸਮਯਾਈਆ। ਰਸਨਾ
ਗਈਏ ਸ਼ਵਾਸ ਸ਼ਵਾਸਾ, ਸਿਮਰਨ ਇਕਕ ਬਣਾਈਆ। ਕਰਵਟ ਲੈ ਬਦਲ ਲੈ ਪਾਸਾ, ਆਪਣਾ ਮੁਰਖ ਭਵਾਈਆ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਆਪਣੇ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਨਿਕਕਾ ਬਚਵਾ, ਬਚਵਿਆਂ ਵਿਚਿਆਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ
ਭਾਣਡਾ ਕਚਵਾ, ਤਤਿਆਂ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ। ਹਰਦੇ ਅੰਦਰ ਤੂਂ ਹੀ ਵਸਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਆਪਣੇ
ਮਿਲਣ ਦੀ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਅਕਰਵਾਂ, ਆਖਵਰ ਪਡਦਾ ਦੇ ਉਠਾਈਆ। ਆਪਣਾ ਹਾਲ ਤੈਨੂੰ ਦਰਸਾਂ, ਹਕੀਕਤ
ਦਿਆਂ ਸਮਯਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਣੀ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਬਰਦਾ, ਬਨਦੀਖਾਨਾ ਦੇ ਤੁਝਾਈਆ। ਤੂੰ ਮਾਲਕ ਘਰ ਘਰ ਦਾ,
ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਤੈਥੋਂ ਡਰਦਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ।
ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਤੇਰਾ ਕਲਮਾ ਪਢਦਾ, ਤੋਬਾ ਤੋਬਾ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਨਰਾਧਨ ਨਰ ਦਾ, ਸ਼ਾਹ
ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਤੂੰ ਮਾਲਕ ਖਾਲਕ ਹੁਕਮ ਅਗਮੀ ਕਰਦਾ, ਧੁਰ ਫਰਮਾਣਾ ਇਕਕ ਸੁਣਾਈਆ।
ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਅੜਦਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਬੈਠੇ ਫੇਰੀਆਂ ਢਾਹੀਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ
ਨਾਮ ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜਾਂਤ ਪਢਦਾ, ਸਿਪਤਾਂ ਨਾਲ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਤੂੰ ਮਾਲਕ ਓਸ ਦਰ ਦਾ,
ਜਿਸ ਦਾ ਦਰਵਾਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਤੇਰਾ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਇਕਕੋ ਮੰਗ ਮੰਗਦਾ, ਮਾਂਗਤ
ਹੋ ਕੇ ਝੋਲੀ ਢਾਹੀਆ। ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਅਗੇ ਕੋਏ ਨਾ ਲੱਘਦਾ, ਪਨਥ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਕਾਈਆ।
ਸੁਰਖ ਮਾਣੇ ਨਾ ਤੇਰੀ ਸੇਜ ਪਲੱਘ ਦਾ, ਸੁਰਖ ਆਸਣ ਬਹਿ ਨਾ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ
ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਕਰ ਮਿਲਾਪ, ਮਿਲਣੀ ਤੇਰੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਕੋਟ ਜਨਮ
ਦੇ ਉਤਰਨ ਪਾਪ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧੁਆਈਆ। ਤੂੰ ਧੁਰ ਦਾ ਸਜ਼ਾਣ ਸਾਕ, ਸਾਹਿਬ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ।
ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਪਡਦਾ ਲਾਹੀਆ। ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜੋੜ ਨਾਤ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ
ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਏ ਗਾਥ, ਸੋਹੱ ਇਕਕ ਪਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ
ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਜਗ ਜੀਵਣ ਦਾਤੇ, ਸਤਿ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੇ,
ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੇਰੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਜੁੜੇ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਨਾਤੇ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਬਣਾਈਆ। ਦੂਸਰ
ਅਗੇ ਕਰਨੇ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਈ ਅਰਦਾਸੇ, ਬੇਨੰਤੀ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਾਡੀ ਹੋਰ ਅਰਜ ਕੋਈ ਨਾ
ਵਾਚੇ, ਫਰਜ ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਤੂੰ ਲਾਭੋਂ ਮਾਤ ਗਵਾਚੇ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚਿਆਂ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ।
ਅੰਤਮ ਢਾਲ ਆਪਣੇ ਸਾਂਚੇ, ਸੰਚਾ ਇਕਕੋ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਭਾਗ ਲਗਾ ਦੇ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਕਾਚੇ,
ਕਚ ਕਂਚਨ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਦਰਸ ਦਿਖਾਵੇ ਜਾਹਰ ਬਾਤਨ ਬਾਤੇ, ਬੈਤਲ ਧਾਮ ਦੇ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ
ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ, ਰੰਗ ਰਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ
ਬਣੇ ਵਸੀਲਾ, ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤਮ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸਨਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਚ ਕਬੀਲਾ, ਕਿਬਲਾ
ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋ ਅਧੀਨਾ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਗਰੀਬਾਂ ਅੱਤਰ
ਹੋ ਮਸਕੀਨਾ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਹਲਲ ਕਰਾਈਆ। ਲੇਖ ਚੁਕਾਏ ਲੋਕ ਤੀਨਾ, ਤੈਭਵਣ ਧਨੀ ਦਾ ਵਡਧਾਈਆ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਦਾ ਤਰਾਈਆ।

ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਸਦਾ ਸ਼ਵਾਮੀ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਦਾ ਨਿਹਕਾਮੀ,
ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਭੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ। ਸਨਤ ਸੁਹੇਲਾ ਬਣ ਕੇ ਬਾਨੀ, ਰਹਬਾਰ ਇਕਕੋ ਰਾਹ ਸਮਯਾਇੰਦਾ। ਨਾਮ
ਨਿਧਾਨਾ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਨਿਰਅਕਰਵਰ ਆਪ ਪਢਾਇੰਦਾ। ਤੂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਪਦ ਇਕ ਨਿਰਬਾਨੀ,
ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਸਮਯਾਇੰਦਾ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਗਾਏ ਇਕ ਕਹਾਣੀ, ਕਹਾਵਤ ਜਗਤ
ਵਿਚਚ ਚਲਾਇੰਦਾ। ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਕੋਟ ਰਖੋਲ੍ਹਦੇ ਜਗਤ ਵਿਦਵਾਨੀ, ਵਿਦਾ ਅੱਤਰ ਭੇਵ ਕੋਈ
ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਬਿਨ ਹਰਿ ਭਗਤਾਂ ਸਭ ਦੇ ਛੋਏ ਹੈਰਾਨੀ, ਹਰਿ ਕਾ ਮਨਤ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ
ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉਪਰ ਕਰੇ ਆਪ ਮੇਹਰਵਾਨੀ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਆਪਣੇ
ਘਰ ਵਸਾਇੰਦਾ। (੮ ਮਈ ੨੦੨੧ ਬਿ ਗੁਰਦਾਲ ਸਿੱਧ ਤੇ ਚਨਦ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੃ਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੈ ਪ੍ਰਭ ਕਵੂ ਦੁਖ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਈ ਤਪਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ
ਕਹੈ ਪ੍ਰਭ ਕਵੂ ਭੁਕਖ, ਤ੃ਣਾ ਤ੃ਖਾ ਬੁਝਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੈ ਪ੍ਰਭ ਉਜਲ ਕਰ ਸੁਖ, ਦੁਰਸਤ
ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੈ ਪ੍ਰਭ ਆਤਮ ਦੇ ਸੁਖ, ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰਾਂਤਰ ਇਕ ਵ੍ਰਦਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ
ਕਹੈ ਪ੍ਰਭ ਗੋਦੀ ਚੁਕਕ, ਧੁਰ ਦੇ ਕੋਝੇ ਕਮਲੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੈ ਪ੍ਰਭ ਸੁਹਾ ਆਪਣੀ
ਰੁਤ, ਪਤ ਡਾਲੀ ਤਨ ਮਹਕਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੈ ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਛੜਿਆਂ ਆ ਕੇ ਪੁਛਛ,
ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੈ ਬਖ਼ਾ ਸਾਚੀ ਸੁਚ, ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਪਰੇ ਹਟਾਈਆ।
ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੈ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ
ਟਿਕਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੈ ਪ੍ਰਭ ਬਖ਼ਾ ਪ੍ਰੀਤ, ਬਿਧੀਰੀਤ ਦੇ ਤਜਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੈ ਤੇਰੀ ਵੇਰਵੀਏ
ਸਾਚੀ ਰੀਤ, ਮਨਤ ਨਾਮ ਇਕਕੋ ਦੇ ਵ੍ਰਦਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੈ ਨਾਤਾ ਛੁਡ੍ਹ ਜਾਏ ਮਨਦਰ ਮਸੀਤ,
ਕਾਧਾ ਕਾਅਬਾ ਦੇ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੈ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾ ਊੱਚ ਨੀਚ, ਰਾਉ ਰੰਕ ਨਜ਼ਰ
ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੈ ਰੰਗ ਵਰਖਾ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਘਰ ਘਰ ਪਡਦਾ ਲਾਹੀਆ। ਜਨ
ਭਗਤ ਕਹੈ ਸਚ ਕਲਮਾ ਦਸ਼ ਹਦੀਸ, ਹਜ਼ਰਤ ਕਰ ਪਢਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੈ ਤੇਰੇ ਹਤਥ ਪ੍ਰਭੂ
ਬਖ਼ਾਂਨਿਸ਼ਾਂ, ਰਹਸਤ ਝੋਲੀ ਇਕਕੋ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੈ ਪ੍ਰਭ ਆਸਾ ਪੂਰਨ, ਪੂਰੀ ਇਚਹਿਆ ਦੇ ਕਰਾਈਆ। ਲੋਕਮਾਤ ਉਤਰਨ
ਸਗਲ ਵਸੂਰਨ, ਵਿਖਖ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਬਰਦੇ ਦਰ ਮਜਦੂਰਨ, ਸੇਵਕ ਚਾਕਰ ਪਾਰਖਾਕ

ਨਜਰੀ ਆਈਆ। ਤੂਂ ਸਾਹਿਬ ਹਾਜਰ ਹਜੂਰਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਹੁੱਤ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਮੂਢਨ, ਅੜਾਨ ਅਨਧੇਰ ਦੇ ਮਟਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਮੰਗੀਏ ਧੂੜਨ, ਮਸਤਕ ਟਿਕਕਾ ਦੇ ਲਗਾਈਆ। ਨਾਤਾ ਤੁਝੇ ਕੂੜੀ ਕੂੜਨ, ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਦੇ ਖਵਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਵਾ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਤੇਰਾ ਸਹਾਰਾ, ਸੰਝਾ ਇਕਕੋ ਨਜਰੀ ਆਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਵੇਰਵ ਜਗਤ ਕਿਨਾਰਾ, ਨਈਆ ਡੌਲੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਮਿਲੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕਂਬ ਮੁਹਾਣਾ, ਚਪ੍ਪ੍ਹ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਈ ਲਗਾਈਆ। ਨੇਤ੍ਰ ਰੋਂਦਾ ਰਾਜਾ ਰਾਣਾ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਦਾ ਦੁਹਾਈਆ। ਸਾਧਾਂ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਣਾ, ਸਨਤ ਭਜ਼ਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਕੋਈ ਨਾ ਸਮਝੇ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ, ਭਾਵੀ ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਛਾਈਆ। ਤੂਂ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ, ਪਾਰਖਵ੍ਵ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਆਸ ਰਖਾਈਆ। ਤੂਂ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਨਾ, ਦਾਤਾ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਤੇਰੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਝੁਲਦਾ ਰਿਹੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬੇਨਨ੍ਤੀ ਕਰ ਪਰਵਾਨਾ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਤੂਂ ਹੀ ਤੌਫੀਕ, ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਤੂਂ ਸਜ਼ਣ ਸਚਵਾ ਮੀਤ, ਮਿਤ੍ਰ ਪਾਰਾ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ਗਾਈਏ ਗੀਤ, ਗੋਬਿੰਦ ਇਕਕ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਹਰ ਘਟ ਵਸਣਾ ਸਦਾ ਚੀਤ, ਠਗੇਰੀ ਮਨ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਅਰੰਝ ਫਰੰਝ ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਪਾ ਭੀਰਵ, ਮਿਚ਼ਧਾ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਮਾਂਗਤ ਦਰ ਦਾ, ਦਰਵੇਸ਼ ਨਜਰੀ ਆਈਆ। ਤੂਂ ਮਾਲਕ ਅਗਮੀ ਘਰ ਦਾ, ਭਣਡਾਰਾ ਇਕਕੋ ਦੇ ਵਰਤਾਈਆ। ਤੂਂ ਰਹਬਰ ਸਚਰਖਣਡ ਦਾ, ਥਿਰ ਘਰ ਤੇਰੀ ਸੁਣੀ ਚਤਰਾਈਆ। ਤੂਂ ਭਗਤਾਂ ਪੈਜ ਰਕਖਦਾ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਨਤਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਸਦਾ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਪਾਰਾ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇ ਰਸ ਦਾ, ਰਸ ਆਤਮ ਦੇ ਚਰਖਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਰਖਾਂ ਨਾਲ ਬਹ ਬਹ ਹਸ਼ਸਦਾ, ਹਸਤੀ ਆਪਣੀ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਵੇਰਵ ਅਨਧੇਰਾ ਰੈਣ ਘਟ ਦਾ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਚਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਚਮਕਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਦਾ, ਅਕਥਥ ਤੇਰੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਦਰ ਇਕਕੋ ਵਸਤ ਮੰਗਦਾ, ਰਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਦੇ ਭਰਾਈਆ। ਮੈਂ ਭੁਕਖਾਂ ਫਿਰਾਂ ਅਨਨਦ ਦਾ, ਨਿਜਾ ਨਾਂਦ ਦੇ ਚਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋ ਸਹਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋ ਸਹਾ ਸਾਹਿਬ, ਗੁਰਮੁਖ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ ਹਦਾਇਤ, ਹਜ਼ਰਤ ਕਰਨ ਪਢਾਈਆ। ਕਲਮੇ ਵਿਚਾਂ ਕਰ ਅਨਾਇਤ, ਕਾਅਬਾ ਦਾ ਦੁਹਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੀ ਦਸ਼ ਸ਼ਾਰਾਇਤ, ਸ਼ਰਅ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਹਤਥ ਸਦਾ ਹਮਾਇਤ, ਹਮ ਸਾਜਣ ਹੋ ਕੇ ਘਰ ਆਈਆ। ਤੇਰੇ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਕਰੀਏ ਰਿਹਾਇਥ, ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਅਜਮਾਇਥ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲ, ਸੋਈ ਸਵਾਣੀ ਲਏ ਊਠਾਈਆ। ਨਾਤਾ ਤੋਡ ਜਗਤ

ਜ਼ਿੰਜ਼ਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸੱਤ ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਕੰਗਾਲ, ਮੁਕਖਧਾਂ ਵਿਚਾਂ ਮੁਕਖੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਦੀਨਾ ਬੰਧਪ ਦੀਨ ਦਿਹਾਲ, ਦਿਹਾ ਨਿਧਿ ਠਾਕਰ ਠੋਕਰ ਆਪਣੀ ਦੇ ਲਗਾਈਆ। ਵਸਲ ਅਸਲ ਦੇ ਜਮਾਲ, ਅਸਲੀਅਤ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਕਰਾਈਆ। ਗੁਪਲਤ ਵਿਚਕਾਰੀ ਹੋਏ ਕੰਗਾਲ, ਉਲ੍ਪਤ ਵਿਚਕਾਰੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੁਹਬਤ ਤੇਰੀ ਬੇਮਿਸਾਲ, ਮਿਸਲ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਭਾਗ ਸਭ ਦਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। (ੴ ਮਧਹਰ ੨੦੨੯ ਬਿ ਉਜਾਗਰ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗੁਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਕਰ ਮੇਹਰਵਾਨੀ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੜਤਮ ਹੋਈ ਹੈਰਾਨੀ, ਧੀਰਜ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਦਹਿ ਦਿਸਾ ਦਿਸੇ ਪਰੇਸਾਨੀ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਤਾਈਆ। ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਕਰਨ ਬੇਈਮਾਨੀ, ਸਚ ਸੁਚ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਯਾ। ਅਮ੃ਤ ਰਸ ਮਿਲੇ ਨਾ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਹਿਰਦੇ ਵਸਾਏ ਕੋਈ ਨਾ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਤੇਰੀ ਦੇਣ ਗਵਾਹੀਆ। ਅੜਤਰ ਆਤਮ ਮਿਲੇ ਨਾ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਪੜਦਾ ਦੂੰਝ ਫੈਤ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਬਿਰਹੋਂ ਤੀਰ ਨਿਰਾਲਾ ਵਜ਼ੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਨੀ, ਸੁਰਤੀ ਕਾਧਨਾਤ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਦਹਿ ਦਿਸਾਂ ਦਿਸੇ ਸ਼ੈਤਾਨੀ, ਦੀਨ ਮਜ਼ਹਬ ਸ਼ਰਅ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ। ਬੋਧ ਅਗਧਾ ਆਤਮ ਪੰਡਤ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਨੀ, ਜਗਤ ਵਿਦਾ ਪਢ ਪਢ ਹੋਏ ਹਲਕਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਮੁਕਕੇ ਨਾ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਮੁਜ ਸੇਤਜ ਪਲਲ੍ਹੂ ਨਾ ਕੋਈ ਛੁਡਾਈਆ। ਭੇਵ ਨਾ ਪਾਏ ਕੋਈ ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ, ਪਰਾ ਪਸਨ੍ਤੀ ਸਦਾ ਬੈਖਵਰੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਾਵੇ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਈ ਹਾਣੀ, ਧੁਰ ਦਾ ਜੋੜ ਨਾ ਕੋਈ ਜੁੜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੋ ਸਹਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਵੇਰਵ ਆਪਣਾ ਜਗਗ, ਸਦੀ ਵੀਹਵੀਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਲੁਗੀ ਅੰਗ, ਸ਼ਤਾਰੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸ਼ੂਦ੍ਰ ਵੈਂਸ ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਈ ਬੁਜ਼ਾਈਆ। ਕਾਧਾ ਕਾਅਬੇ ਕਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਹੁੱਝ, ਹੁਜ਼ਰਾ ਹੁੱਕ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਮਨਦਰ ਸਿਸ਼ਿਦ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਨਵੂ, ਕਾਧਾ ਮਨੂ ਰਖੋਜ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਜਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਵਾਮੀ ਸੁਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਅਨਹਦ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚਕਾਰੀ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਈ ਅਲਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਝਿਰਨਾ ਝਿਰੇ ਨਾ ਨਿੜਰ ਧਾਰ ਦਾਏ ਪਲਟ, ਰਸ ਇਕਕੋ ਇਕਕੋ ਵਰਖਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਲਟ ਲਟ, ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਗੁਹ ਮਨਦਰ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਸਨਾਈਆ। ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਰੋਂਦੇ ਵੇਰਵੇ ਰਖਾਲੀ ਹਵੂ, ਬਣ ਵਣਜਾਰਾ ਸਾਚੀ ਵਕਤ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਕਾਈਆ। ਜੀਵ ਜਾਂਤ ਸਾਧ ਸੱਤ ਨਾਡ ਬਹਤਰ ਉਬਲੀ ਰਤ, ਗੁਰਮਤ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਦੂ਷ਟੀ ਸੂ਷ਟੀ ਇ਷ਟੀ ਰਹੀ ਨਵੂ, ਸਾਚਾ ਸਜ਼ਜਣ ਮਿਲੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਮਾਹੀਆ। ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦੂੰਝ ਫੈਤੀ ਮਾਧਾ ਮਮਤਾ ਹਉਮੇ ਹੁੰਗਤਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕਵੂ, ਸਚ ਖੁਮਾਰੀ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਈ ਚਢਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਾਚੀ ਰੀਤੀ ਮਿਲੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਰਸ, ਜਗਤ ਰਸਨਾ ਦਵਾਰ ਹੋਈ ਹਲਕਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਖੁਲ੍ਹੀ ਅਕਰਵ, ਨਿੜ ਨੇਤਰ ਦਰਸ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲ ਕੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਗਾਏ ਕੋਈ ਨਾ ਜਸ, ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਅਰਾ ਸਚ ਨਾ ਕੋਈ ਅਲਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਫਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਜੋ ਆਏ

दस्स, सो सिख्या सारे गए भुलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहरवान हो सहाईआ।

जन भगत कहे प्रभ साड़े नेत्र वेख रोंदे, नैणां छहिबर लाईआ। बिरहों विछोड़े अंदर मूल ना सौंदे, गिट्ठीआं गिण गिण रात लंघाईआ। अंदर अंदर काया मन्दर तेरे नाम दा ढोला गौंदे, दूजी अवर ना कोई पढ़ाईआ। सदा सदा सद तेरा राह तकौंदे, कवण वेला मिले सच्चा माहीआ। दोए जोड़ चरन धूँड़ी टिकका मस्तक लौंदे, इकको खाक रमाईआ। गल पल्लू नमो नमो निमस्कार सजदा करके खुशी मनौंदे, वाह वाह तेरी बेपरवाहीआ। चार कुण्ट दहि दिशा पृथमी आकाश तेरा ध्यान लगौंदे, मण्डल मंडप तेरा राह तकाईआ। कलिजुग जीव जंत तेरे कोलों अकरव शर्मौंदे, नेत्र नैण ना कोई मिलाईआ। जगत विकार करन मन भौंदे, भय भउ सिर तों गए भुलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, इकको देणा धुर दा वर, दर तेरे मंग मंगाईआ।

जन भगत कहण प्रभ कलिजुग वेख आपणी दुनियां, नौ खण्ड पृथमी सत्त दीप ध्यान लगाईआ। सति रिहा ना रिखीआं मुनीआं, मुल्ला शेरख मुसाइक मसला हक्क ना कोई सुणाईआ। सिर तों ओढ़ुण लथ्ये चुनीआं, चोटी पड़दा सीस ना कोई टिकाईआ। तेरा भेव ना आया गहर गम्भीर वड वड गुणीआं, विद्वत समझ कोए ना पाईआ। तेरी अंदरों अङ्गके धार शब्द अनाद किसे ना सुणिआ, रागी आपणा आपणा राग रहे अलाईआ। अंदर वड के सुरती सुरत तेरी किरपा नाल किसे ना खुल्लीआ, अकाल मूरत नजर कोई ना आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, निरगुण आपणा फेरा पाईआ।

जन भगत कहण तेरा वेख्या खेल अजीब, अजब तेरी वडयाईआ। कलिजुग रोंदे वेखे निमाणे गरीब, मेहर नजर ना कोई उठाईआ। भाई भाईआ बणे शरीक, पिता पूत करे लड़ाईआ। गुर चेला चेला गुरु दए हदीस, कलमा कलाम जगत सुणाईआ। लेखा चुकिकआ ना हस्त कीट, ऊँच नीच पन्थ ना कोई मुकाईआ। काया दिसे ना कोई ठांडी सीत, अगनी अग्ग रही तपाईआ। श्री भगवान तेरे नाल लाए ना कोई प्रीत, साचा संग ना कोई वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, कलिजुग अन्तम हो सहाईआ।

जन भगत कहे वेख आपणा जहान, जहालत चारों कुण्ट नजरी आईआ। किसे नजर ना आए धुर दा राम, जो हर घट रिहा समाईआ। कोई वेख ना सके सच्चा काहन, जो लकरव चुरासी अंदर बंसरी नाम रिहा वजाईआ। कोई समझ ना सके उहदा अमाम, परवरदिगार नूर इल्लाहीआ। कोई जाण ना सके पुरख अकाल, की तेरी वडयाईआ। कूँड़ी क्रिया चारों कुण्ट नच्चे कुद्दे पावे धमाल, मुख धुंगट रही उठाईआ। वरनां बरनां सके ना कोई संभाल, सिर हथ्य ना कोई टिकाईआ। बिन हरि नामे सारे दिसे कंगाल, खाली भाण्डे नजरी आईआ। साचा बणे ना कोई दलाल, विचोला नजर कोई ना आईआ। हकीकत दस्से ना कोई हलाल, मनसा पूर ना कोई वरवाईआ। चार कुण्ट अवल्लड़ी चाल, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, इकको दे धुर दा वर, सिर मस्तक हथ्य टिकाईआ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖ ਲੋਕਮਾਤ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਥ, ਧੂਰ ਦਾ ਸੰਗੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਬਤੀ ਦਨਦ ਪਢਨ ਤੇਰਾ ਪਾਠ, ਅੰਦਰ ਵੱਡ ਕੇ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰਾ ਦਰਸ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਵੇਖ ਅਨਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਿਸੇ ਲੇਖੇ ਲਗੇ ਨਾ ਪਵਣ ਸ਼ਵਾਸ, ਪਵਣ ਪਵਣੀ ਦਾ ਦੁਹਾਈਆ। ਮੰਜਲ ਪੌੜੀ ਚੱਡੇ ਕੋਈ ਨਾ ਘਾਟ, ਰੁਫ਼ਦੀ ਵੇਖ ਲੋਕਾਈਆ। ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਸੁਤਾ ਕੋਈ ਨਾ ਖਾਟ, ਜਗਤ ਸਿੱਧਾਸਣ ਰਹੇ ਹੁੰਦੁਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੋ ਸਹਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਓਟ, ਆਸਰਾ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਅੰਦਰਾਂ ਕਛੁ ਦੇ ਖੋਟ, ਖੋਟੇ ਖਰੇ ਲਏ ਬਣਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੀ ਲਾ ਅਗਮ੍ਮੀ ਚੋਟ, ਸੌਈ ਸੁਰਤੀ ਦੇ ਤਠਾਈਆ। ਆਲਾਣਿਉੱਂ ਡਿਗੇ ਫੱਡ ਬੋਟ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਘਰ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਪੱਡਦਾ ਚੁਕਕ ਜਾਏ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਵਰਖਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦਾ ਸਾਚਾ ਦਸ਼ਸ ਸਲੋਕ, ਬਹੁਤੀ ਕਰਨੀ ਨਾ ਪਏ ਪਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਦਸ਼ਸ ਦੇ ਪਢਨਾ, ਨਿਰਅਕਰਵਰ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਆਪਣੀ ਮੰਜਲ ਦਸ਼ਸਦੇ ਚੱਡਨਾ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚਵ ਰਾਹ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਟੇਡੀ ਬੰਕ ਦਸ਼ਸਦੇ ਪਾਰ ਕਰਨਾ, ਈੜਾ ਪਿੰਗਲ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਦਸ਼ਸ ਦੇ ਖਵੱਡਨਾ, ਕੁਣਡੀ ਖਿਡਕੀ ਆਪ ਖੁਲਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਦਸ਼ਸਦੇ ਪਢਨਾ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਜੀਂਵਦਿਆਂ ਜਗ ਦਸ਼ਸਦੇ ਮਰਨਾ, ਮਰਧਾਂ ਜੀਵਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਦਸ਼ਸਦੇ ਵਸਣਾ, ਮਹਲਲ ਅਛੂਲ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਪੱਡਦਾ ਖੋਲ੍ਹ, ਤਹਲਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਸੁਣੀਏ ਅਗਮ੍ਮੀ ਢੋਲ, ਢੋਲਕ ਛੈਣਾ ਨਾ ਕੋਈ ਖਵੱਡਕਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਸੁਣੀਏ ਅਨੋਖਾ ਬੋਲ, ਜਿਸ ਦਾ ਜਸ ਛੱਤੀ ਰਾਗ ਰਹੇ ਗਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਦਰਸ ਕਰੀਏ ਅਨਮੋਲ, ਸਨਮੁਖ ਆਪਣਾ ਸੁਰਖ਼ਡਾ ਦੇ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਦ ਵਸੀਏ ਤੇਰੇ ਕੋਲ, ਜਗਤ ਵਿਛੋੜਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਜਾਣਾ ਮੌਲ, ਪਰਮਾਤਮ ਭੇਵ ਮਿਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਹੋ ਸਹਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਚਾੜ ਦੇ ਰੰਗ, ਅਨਡਿਠੜਾ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ। ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਸੂਰਾ ਸਰਬਂਗ, ਸਮਰਥ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਦਰ ਠਾਂਡਾ ਤੇਰਾ ਇਕਕੋ ਰਹੇ ਮੰਗ, ਮਾਂਗਤ ਹੋ ਕੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ। ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਦੇ ਆਨਂਦ, ਨਿਜਾਨਂਦ ਅਨਨਦ ਵਿਚਾਂ ਦਰਸਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਏ ਛਨਦ, ਇਕਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਸੁਕਕ ਜਾਏ ਬਤੀ ਦਨਦ, ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਘਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਨਦ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਸੇਜ ਵੇਰਵੀਏ ਇਕ ਪਲੱਘ, ਜਿਸ ਉਪਰ ਨਿਰਗੁਣ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਦੇ ਵਡਧਾਈਆ।

जन भगत कहण साड़ा वेरव सरीर, पंजां तत्तां वाला नजरी आईआ। बिन तेरी किरपा आवे ना कोई धीर, सांतक सति ना कोई कराईआ। कूड़ी क्रिया शरअ वज़ा ज़ंजीर, कल सके ना कोई तुड़ाईआ। बदली विच्च बदल सके ना कोई तकदीर, तदबीर सके ना कोई बणाईआ। तैनूं लभदे फिरदे जंगल जूह उजाड़ पहाड़ टिल्ले परबत वड फकीर, फिकरयां विच्च तेरा राग सुणाईआ। तूं चोटी चाढ़ ओस अखीर, जिस घर वसें शहनशाहीआ। जिस गृह मिलावा होया कबीर, सो मन्दर दे वरवाईआ। तेरा लेखा बेनजीर, जग नेत्र नजर किसे ना आईआ। सदी वीहवीं होए दिलगीर, दिलबर मिल्या ना सच्चा माहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां लए तराईआ।

जन भगत कहण तेरी वेरवी सृष्टी, चार कुण्ट ध्यान लगाईआ। लकरव चुरासी जोड़ा जोड़ा दिसे गृहस्ती आत्म सेजा श्री भगवन्त तेरी सच ना कोई हंडुआईआ। सच दवारे खुली वेरवी ना किसे दृष्टी, दीद ईद चन्द ना कोई रुशनाईआ। झगड़ा रिहा स्वर्ग बहिश्ती, दोवें रहे कुरलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां इकको घर वरवाईआ।

जन भगत कहण खोलू दरवाजा, घर ठांडे इकक अज्जीईआ। तूं शाहो भूप वड राजन राजा, शहनशाह अखवाईआ। जुग चौकड़ी नित नवित्त गुरमुखां रकर्खें लाजा, हरिजन साचे गले लगाईआ। कलिजुग मेट अन्धेरी राता, भिन्ड़ी रैण दे वरवाईआ। नजरी आवे इक इकांता, दूजा संग ना कोई निभाईआ। तूं ही माता तूं ही पिता, पिता पूत गोद उठाईआ। धुर दा दे दे आपणा साथा, संगी हो के अंग लगाईआ। नाता तुझ जाए तत्त आठा, नौ दवारे पन्ध चुकाईआ। दसवें वेरवां इकक तमाशा, तेरा नूर ज़हूर करे रुशनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सिर मेरे हत्थ टिकाईआ।

जन भगत कहण तेरे चरन लग्गे सुरती, आलस निंदरा रहण कोई ना पाईआ। इकको धार नजरी आए निरती, निरवैर तेरी सरनाईआ। तेरे चरन कँवल लग्गी रहे बिरती, कलिजुग क्रिया ना सके तुड़ाईआ। मैं दुहागण लकरव चुरासी विच्चों आई फिरदी, तेरी आत्म दिआं दुहाईआ। मैनूं उड़ीक प्रभ तेरी चिर दी, पिछला लेखा दे मुकाईआ। एह खेल अगम्मी निरवैर निर दी, निराकार दे समझाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सिर आपणा हत्थ रखाईआ।

जन भगत कहे मेरी आसा मनसा, प्रभ तेरी आस रखाईआ। जन्म जन्म दा चुकक जाए संसा, हउमे रोग रहण ना पाईआ। बण निमाणा दर ते कहिंदा, अलकरव अगोचर अगम्म अथाह बेपरवाह तेरी ओट तकाईआ। सच दवारे कर बेनन्ती ढहन्दा, गल विच्च पल्लू पाईआ। मैनूं कोई नजर ना आए चढ़दा लहन्दा, दकरवण पहाड़ संग ना कोई रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, इकको देणा साचा वर, साहिब सुलतान तेरी वडयाईआ।

जन भगत कहे मेरी वेख तृस्ना, तुखा रही जणाईआ। मैं वेरवे विष्ण ब्रह्मा शिव विष्णा, निरगुण सरगुण खोज खुजाईआ। मैं राह तककया रामा कृष्णा, ईसा मूसा मुहम्मद नैण अक्ख उठाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, इकको देणा आपणा घर, जिस गृह मिले माण वडयाईआ।

जन भगत कहे मैं तेरा चन्द, कोटन कोट चन्दरमा बैठे सीस निवाईआ। तेरे नाम दा ढोला सदा गावां छन्द, धुर दा राग इकक अलाईआ। तेरे प्रेम दा माणा अनन्द, नाता तोड़ के जगत लोकाईआ। तू ठाकर स्वामी पतिपरमेश्वर अन्तरजामी जुग जन्म दी टुट्टी लैणी गंदु, गंदुणहार तेरे हथ वडयाईआ। स्वच्छ सरूपी बिन रंग रूपी शाहो भूपी दर्शन दे के करना अनन्द, अनन्द आपणा मेरी झोली पाईआ। हउँ भिक्खक भिरवारी दरवेश तेरे दर ते रिहा मंग, मांगत हो के झोली डाहीआ। नाता छड़ सृष्ट सबाई वरभंड, ब्रह्मण्ड तेरे चरनां हेठां नजरी आईआ। तू दीन दयाल सदा बख्शांद, शाह पातशाह जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेरा लहणा देणा मुकाईआ।

जन भगत कहे मैं तेरा जोगी, जंगल जूह उजाड़ पहाड़ खोजण कोई ना जाईआ। तू ठाकर मेरा धुर संजोगी, जन विछड़े लए मिलाईआ। तू आत्म रसीआ साचा भोगी, साची सेजा इकक सुहाईआ। मैं बिरहों विजोगी धुर दा रोगी, जुग जुग तेरा ध्यान लगाईआ। तू लक्ख चुरासी साचा खोजी, कोटन कोटां विच्चों गुरमुख आपणे लए उठाईआ। तू अन्तर आत्म बुध बिबेक सभ दी रिहा सोधी, दुरमत मैल आप धवाईआ। धन्न भाग प्रभ जे आपणे मिलण दी देवें सोझी, पड़दा उपर उठाईआ। बेशक मैनूं ताअने देवण लोकीं, झगड़ा करे लोकाईआ। मैं कहां मैनूं ठाकर मिल्या मौजी, जो मेरी काया मन्दर अंदर आपणी मजलस सदा लगाईआ। उह बण के धुर दा धोबी, मेरी दुरमत मैल रिहा धवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, समरथ देणी इकक सरनाईआ।

जन भगत कहे मैं छड़या झगड़ा झोड़ा, प्रभ चरन कँवल मिली सरनाईआ। मेरा साढ़े तिन्ह हथ वस्सया खेड़ा, बंक होई रुशनाईआ। आवण जावण चुककया गेड़ा, लक्ख चुरासी पन्ध कटाईआ। मात गरभ पौणा पए ना फेरा, दस दस मास अगन ना कोई तपाईआ। शौह दरयाए डुब्बे ना बेड़ा, बिन वङ्ग मुहाणे पार लंघाईआ। जिस नाम जणाया तेरा मेरा, सोहँ सच दृढ़ाईआ। सो साहिब स्वामी नेरन नेरा, घर घर बैठा आसण लाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगत प्रीती तोड़ निभाईआ।

जन भगत कहे मेरी निभ जाए तोड़, अद्व विचकार ना कोई रखाईआ। पुरख अकाल कहे मैं निरगुण हो के आपणे नाल लिआ जोड़, सरगुण मेला सहज सुभाईआ। जन भगत कहे मेरा लेखा मुकके अन्धेरा धोर, अन्ध अज्ञान नजर ना आईआ। श्री भगवान कहे तेरी मेरे हथ डोर, चोर यार लुट्ट कोई ना जाईआ। जन भगत कहे मैं वेखां कर के गौर, गहर गंभीर इकको नजरी आईआ। अविनाशी करता कहे प्रभू जन भगतां रक्खे सदा लोड़,

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਸਮਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤਮ ਜਾਏ ਬੌਹਡਾ, ਬੌਹਡੀ ਬੌਹਡੀ ਕਰਨੀ
ਨਾ ਪਏ ਦੁਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਤ ਸਾਚਾ ਹਰਿ,
ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਮਿਲਾਪ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਸਾਚਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਤੂੰ ਠਾਕਰ ਸ਼ਵਾਮੀ
ਧੁਰ ਦਾ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਕਰਾਂ ਇਕਕੋ ਜਾਪ, ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ
ਸਰਨਾਈਆ। ਤੈਗੁਣ ਮਾਧਾ ਮੇਟ ਸੱਤਾਪ, ਪੰਜ ਤਤਤ ਨਾ ਕੋਈ ਲੜਾਈਆ। ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਖਘਾਤ, ਘਰ
ਘਰ ਵਿਚਚ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜੋੜ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਅੱਤਮ
ਆਤਮ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ ਖਾਹਿਸ਼, ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਬਿਰਥਾ ਜਾਏ ਕੋਈ ਨਾ ਸਾਂਸ, ਸਾਹ ਸਾਹ
ਤੋਹੇ ਧਾਈਆ। ਰੁਹ ਬੁਤ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਦੋਵੇਂ ਕਰਨੇ ਪਾਕ, ਪਤਿਤ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਅੰਦਰ
ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦੇਣਾ ਸਗਲਾ ਸਾਥ, ਧੁਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਖਾਲਕ ਬਣ
ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਇਕਕੋ ਜਾਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ੍ਯ ਬ੍ਰਹਮ੍ਯ
ਬ੍ਰਹਮ੍ਯ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ੍ਯ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ
ਇਕਕੋ ਦੇਣੀ ਦਾਤ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਕਾਧਾ ਗੋਲਕ ਨਾਮ ਭਣਡਾਰਾ ਬਣ ਵਰਤਾਰਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ।
(੧੬ ਮਧਘਰ ੨੦੨੧ ਬਿ ਹਰਚਨਦ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੃ਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਖੋਲ੍ਹ ਪਡਦਾ, ਬੇਏਬ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਂ ਤੇਰੇ ਸਚੇ ਘਰ
ਦਾ, ਜਿਥੇ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਇਕਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬਣਾ ਬਰਦਾ, ਬਨਦੀਖਵਾਨਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ।
ਜਲ ਵੇਖਾਂ ਸਾਚੇ ਸਰ ਦਾ, ਅਮ੃ਤ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਝਾਗੜਾ ਰਹੇ ਨਾ ਭਯ ਭਰ ਦਾ, ਭਵਜਲ
ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਭਵਾਈਆ। ਮੰਜਲ ਜਾਵਾਂ ਆਪਣੀ ਚੜ੍ਹਦਾ, ਰਾਹ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। ਦਰਸ਼ਨ
ਕਰਾਂ ਨਰਾਧਣ ਨਰ ਦਾ, ਨਰ ਨਿਰੱਕਾਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕਕ ਉਠਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਆਸ, ਤ੃ਣਾ ਜਗਤ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਸਚ
ਧਾਰਾ, ਬਿਲਪ ਕਰੇ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਸਦ ਵਸਾਂ ਤੇਰੇ ਪਾਸ, ਹੋਵੇ ਨਾ ਕਦੇ ਜੁਦਾਈਆ। ਨਿੜ ਘਰ ਕਰ
ਵਾਸ, ਨਿਵਾਸ ਅਥਥਾਨ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।
ਝਾਗੜਾ ਮੁਕਕ ਜਾਏ ਧਰਤੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਪਤਾਲ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮ
ਆਤਮ ਤੇਰੀ ਜਾਤ, ਕਿਧੋਂ ਨਾਤਾ ਬੈਠਾ ਤੁੜਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਲੇਖਵਾ ਸਦਾ ਬਾਹਰ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਅਕਖਰ
ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਯਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਵੇਰਵ ਅਨੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਅਨੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ। ਝਾਗੜਾ
ਪਿਆ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਦੀਨ ਮਜਹਬ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਅਹਿਬਾਬ, ਮੁਹਫ਼ਤ ਵਿਚਚ
ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਵਜਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਰਬਾਬ, ਹਕ ਆਵਾਜ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਲਕਖ
ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚ੍ਛੋਂ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਆਜਾਦ, ਬੰਧਨ ਬਨਦੀਖਵਾਨਾ ਨਾ ਕੋਈ ਤੁੜਾਈਆ। ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਹੁੰਦੀ
ਵੇਰਵੀ ਬਰਬਾਦ, ਉਜ਼ਡਿਆ ਘਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਸਾਈਆ। ਰਾਏ ਧਰਮ ਦਾ ਅਜਾਬ, ਜੂਨੀ ਜੂਨ ਵਿਚਚ ਰਖਾਈਆ।
ਬਿਨ ਅਕਖਰਾਂ ਵਾਲੀ ਦਸ਼ਾ ਦੇ ਆਪਣੀ ਅਗਮ੍ਭੀ ਕਿਤਾਬ, ਜਿਸ ਦੀ ਲੁਗਾਤ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ।

तूं शहनशाह पातशाह नवाब, नौबत इक्को दे सुणाईआ। मेरा सजदा तैनूं आदाब, नमस्ते कह के सीस झुकाईआ। महल्ल अड्डल वरवा महिराब, महिबूब इक्को नजरी आईआ। लहणा देणा देदे हो के दस्तयाब, दरे दरबार मंग मंगाईआ। तेरी मंजल मिले सच खताब, खता रहण कोई ना पाईआ। कलिजुग अन्त श्री भगवन्त सन्त सुहेले इक्को मंगण तेरी इमदाद, दूजी ओट ना कोई रखाईआ। सोई सुरती जाए जाग, आलस निंदरा रहे ना राईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा मेला लैणा मिलाईआ।

जन भगत कहण प्रभ तेरे प्रेम दी वज्जे रिच, मन सुरती दे बदलाईआ। प्रगट हो जा काया विच, बाहर लभ्ण दी लोड रहे ना राईआ। बिनां अकर्वां आवें दिस, निझ नेत्र कर रुशनाईआ। धन्न वड्डिआई गुरमुख प्रगटा आपणे सिरव, गोविन्द साचे हो सहाईआ। तूं मालक खालक प्रितपालक आदि जुगादि दो जहानां पित, पतिपरमेश्वर तेरी बेपरवाहीआ। तूं साहिब स्वामी इक्क, एकँकार तेरी इक्को वडयाईआ। करवट दे बदल लै पिट्ठु, सन्मुख हो के सोभा पाईआ। साची धार दा दे के हित्त, नित नवित्त आपणा रंग रंगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साख्यात पड़दा दे उठाईआ।

जन भगत कहण क्यों लुक्यों उहले, प्रभ तेरी बेपरवाहीआ। असां तक्कणां तैनूं काया चोले, साढे तिन्न हत्थ तेरी वज्जे इक्क वधाईआ। तेरे प्रेम दे गौणे ढोले, सोहला सच सच सुणाईआ। गुर अवतार पैगम्बर अग्गे बण्दे रहे विचोले, अग्गे तेरी ओट रखाईआ। जिहडा इक्को कंडा सच तराजू तोले, धड़ी वट्ठा हत्थ ना कोई रखाईआ। आत्म परमात्म हो के मौले, मौला आपणी कार कमाईआ। लकरव चुरासी आवण जावण जन्म मरन दे चुकण रौले, मात गरभ ना कोई फिराईआ। सच स्वामी अन्तरजामी अन्तर आत्म हो के बोले, अनबोलत राग सुणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा मेला लैणा मिलाईआ।

जन भगत कहे प्रभ तेरी वेरवी बेदरदी, दर्दवंद रहे कुरलाईआ। आत्म बण लै आपणी बरदी, बन्दीखाने विच्चों बाहर कछुआईआ। साची मंजल जावे चढ़दी, राह विच्च ना कोई अटकाईआ। नित दर्शन रहे करदी, बिन अकर्वां अकर्व खुलाईआ। मालक बणे तेरे घर दी, दूजा दर ना कोई फिराईआ। विछोडे अंदर रहे ना सड़दी, आदि अन्त दी कट्ठ जुदाईआ। तेरा नाम रहे पढ़दी, तूंही तूंही राग अलाईआ। मुहब्बत प्यार अंदर रहे मरदी, मुरदे मुरीद गुपत शनीद मुशर्द तेरी ओट तकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, रंग इक्को देणा रंगाईआ।

जन भगत कहे प्रभ मेरे ठाकर, ठोकर आपणी दे लगाईआ। तूं गहर गम्भीर डुंधा सागर, तेरी बेपरवाहीआ। गरीब निमाणयां कोझयां कमलयां जुग जन्म दिआं विछड़यां दे आदर, आदरश आपणा दे रखाईआ। तूं परवरदिगार सांझा यार धुर दा कादर, कुदरत दा मालक नजरी आईआ। सच दवारे करी सच्चा आदल, अदल इन्साफ आपणे हत्थ रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ

ਵਿ਷ਨੁ ਭਗਵਾਨ, ਤੇਰਾ ਤਕਕੀਏ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਬਾਤਨ, ਬੈਤਲ ਸੁਕਦਸ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। (੧੫
ਫਗਣ ਸ਼ ਸਂ ੧ ਜੋਰਾ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗੁਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਧਨਨ, ਧਨਨ ਧਨਨ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਵਾਸਨਾ ਬਦਲ ਕੇ ਮਨੁਆ
ਮਨ, ਮਮਤਾ ਕੂੜ ਦਿੱਤੀ ਗਵਾਈਆ। ਭਾਗ ਲਗਾ ਕੇ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਚੰਮ, ਚਮ੍ਮ ਦੂਢ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਬਦਲਾਈਆ।
ਘਰ ਚਾੜ ਕੇ ਸਾਚਾ ਚਨਨ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਕੀਤੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਨੇਤਰਹੀਣ ਰਿਹਾ ਨਾ ਅਨ੍ਹ, ਨੈਣ ਇਕਕੋ
ਦਿਤਾ ਖੁਲਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਸੁਣ ਕੇ ਜਸ ਸਰਵਣ ਕਨਨ, ਮਿਲੀ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਲੋਕਮਾਤ
ਬੇੜਾ ਦਿੱਤਾ ਬਨ੍ਹ, ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਕਥ ਉਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ
ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਾ ਰਾਹ ਰਿਹਾ ਵਰਵਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਖੋਜੀ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲਏ ਜਗਾਈਆ। ਕਿਸੇ
ਹਤਥ ਨਾ ਆਵੇਂ ਅਮਿਆਸੀ ਜੋਗੀ, ਜੁਗਤੀਆਂ ਵਿਚਚ ਮਰੇ ਲੋਕਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣੀ
ਸੋਝੀ, ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਲਏ ਉਠਾਈਆ। ਆਤਮ ਰਸ ਰਹੇ ਭੋਗੀ, ਜਗਤ ਦੁਕਰਖ਼ਾ ਨਾ ਕੋਈ ਸਤਾਈਆ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਜਣ ਬਣ ਕੇ ਧੁਰ ਦਾ ਮੌਜੀ, ਮੇਲਾ ਰਿਹਾ
ਕਰਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਝਲਕ ਨਿਰਾਲੀ ਤਕਕੀ ਬਾਂਕੀ, ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ।
ਮੇਰੀ ਅੰਦਰੋਂ ਖੁਲ੍ਹ ਗਈ ਤਾਕੀ, ਭੇਵ ਰਿਹਾ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ ਅੰਦਰ ਦਾ ਸਾਕੀ, ਜਾਮ ਅਧਾਲਾ
ਇਕ ਪਾਈਆ। ਮਨੁਆ ਮਨ ਰਿਹਾ ਨਾ ਆਕੀ, ਮਨਮਤ ਦਿੱਤੀ ਗਵਾਈਆ। ਸੁਣਧਾ ਨਾਮ
ਅਗਮਾ ਅਨਾਦੀ, ਨਾਦ ਧੁਨ ਰਿਹਾ ਵਜਾਈਆ। ਹੁੰਗਤਾ ਗੜ ਹੋਈ ਬਰਬਾਦੀ, ਗ੃ਹ ਮਨਦਰ ਦਾ ਵਸਾਈਆ।
ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਹੋਧਾ ਵਿਸਮਾਦੀ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੁ ਭਗਵਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਭਗਤਾਂ
ਕਰੇ ਆਪ ਵੈਰਾਗੀ, ਵੈਰਾਗੀਆਂ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। (੧੫ ਫਗਣ ਸ਼ ਸਂ ੧, ਮੇਲਾ ਸਿੱਘ
ਦੇ ਗੁਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਸੁਣਾ ਅਗਮੀ ਰਾਗ, ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਬਤੀ ਦਨਦ ਪਢਨ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ
ਨਾ ਰਾਈਆ। ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਜਾਏ ਜਾਗ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਮੌਹ ਵਿਕਾਰਾ ਮਮਤਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਮਨ
ਵਾਸਨਾ ਕੂੜ ਰਹੇ ਨਾ ਕਾਗ, ਹੱਸ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧੋ ਦਾਗ, ਪਤਿਤ
ਪੁਨੀਤ ਦੇ ਬਣਾਈਆ। ਗ੃ਹ ਮਨਦਰ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਹੋਏ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ।
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਵਰਾਂ ਸਦਾ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸਾਂਗ ਬਣਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰੀ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰ ਅੰਦਰ ਵੇਰਵੀਏ
ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਬਿਨ ਅਕਰਖਾਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇਂ ਸਾਖਧਾਤ, ਨੇਤਰ ਜ਼ਾਨ
ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਚਰਨ ਚਰਨੋਦਕ ਅਮੂਤ ਰਸ ਦੇ ਆਬੇਹਧਾਤ, ਹਹਾਤੀ ਵਿਚਵੋਂ ਹਹਾਤੀ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ।
ਤਨ ਵਜ੍ਹੂਦ ਵਜਾ ਅਗਮੀ ਰਥਾਬ, ਅਹਿਬਾਬ ਹੋ ਕੇ ਢੋਲਾ ਦੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤ ਸ਼੍ਰੀ

भगवन्त इक्को तेरी मंगी इमदाद, नाते सारे दिते तुङ्गाईआ। घट भीतर खोलू राज, पडदा उहला रहे ना राईआ। झगड़ा मिट जाए जगत निमाज, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, दर दवारा दे खुलाईआ।

जन भगत कहे प्रभू आपणा पूरा कर फर्ज, फैसला हङ्क दे सुणाईआ। गरीब निमाणयां कोझयां कमलयां दी सुण अर्ज, खाहिश तेरे अग्गे टिकाईआ। जोधा सूरबीर मरदाना बण मरद, मेहर नजर इक्क टिकाईआ। पूरब जन्म दा करनी दे करते लाह कर्ज, लेरवा धुर दा फोल फुलाईआ। प्रेम प्यार प्रीती अंदर भगवन हो के वंड दर्द, दुखी मज्जलूम रहे कुरलाईआ। शरअ छुरी चले कोई ना करद, कायनात कातल रहण कोई ना पाईआ। नाम निधान श्री भगवान बिन अकर्खरां कर पढ़त, कलम शाही काग़ज लहणा दे मुकाईआ। निरगुण निरवैर निरँकार निराकार हो के वेरव उपर धरत, धौल धवल खोज खुजाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, लहणा देणा चुक्का फरस, अर्शां दे मालक आपणा फेरा पाईआ।

जन भगत कहे परम पुरख परमात्म आत्म दे वस नेडे, दूर नेडा रहण कोई ना पाईआ। दीन दुनी चुका दे झेडे, झगड़ा अवर ना कोई रखाईआ। भाग लगा दे साढ़े तिन्ह हत्थ काया माटी रवेडे, बन्द कवाड़ी खिड़की दे खुलाईआ। झगड़े चुक जाण तेरे मेरे, तू मेरा मैं तेरा इक्को नूर नजरी आईआ। इक्को रंग रंगा संझ सवेरे, कलिजुग काली रैण जगत अन्धेरा दे मिटाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच दवारा खोलू घर, गृह मन्दर कर रुशनाईआ।

जन भगत कहे प्रभ किरपा निधान, दयानिध तेरी सरनाईआ। बिन अकर्खरां दे दे उह ज्ञान, जिस दी शास्त्र सिमरत वेद पुरान अञ्जील कुरान सिफत रहे सालाहीआ। धर्म वरवा सचखण्ड निशान, शाह पातशाह शहनशाह तेरी इक्को नजरी आए शहनशहीआ। चार कुण्ट दह दिशा डंका वज्जे दो जहान, नाउँ निरँकारा सच जैकारा करे शनवाईआ। कूड़ी क्रिया कलिजुग अन्त श्री भगवन्त मेट निशान, हराम नजर कोई ना आईआ। परम पुरख परमात्म आत्म आपणी दस्स सच्ची पछाण, बजर कपाटी काया माटी पडदा देणा उठाईआ। हर घट रविआ नजरी आ अगम्मे राम, जिस नूँ आदि अन्त जुगा जुगन्त जन्मे कोई ना माईआ। मन मनुआ जगत विकारा रहे ना कोई शैतान, शैतानां दी शरअ दे गवाईआ। मानस मानुख मानव तेरे प्रेम अंदर बणन इन्सान, इन्सानीअत इक्को दे दृढ़ाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साची बख्ख इक्क परनाम, डण्डौत सजदा इक्को दे दरसाईआ।

जन भगत कहे प्रभ आपणा वेरव कौल इकरार, पूरब लहणा रिहा जणाईआ। लिख के गए गुर अवतार, पैगगबर संदेसयां विच्च सुणाईआ। कल कलकी आवे अन्त अवतार, निरगुण निरवैर दाता फेरा पाईआ। रूप रंग रेख तों वसे बाहर, पंज तत्त वंड ना कोई वंडाईआ।

ਬੇਰਖਬਰਾਂ ਕਰੇ ਰਖਬਰਦਾਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਨਾਮ ਕਲਮਾ ਇਕਕੋ ਨਗਮਾ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਮੁਕਾਮੇ ਹਕ੍ਰ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਧਾਰ, ਜਲਵਾਗਰ ਬੇਏਬ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਸਚਰਖਣਡ ਸੁਹਾਏ ਮਹਲਲ ਅਟਾਰ, ਉਚਚ ਅਗਮਮ ਅਥਾਹ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਰਹਬਰ ਬਣੇ ਸੰਸਾਰ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਬਾਣੀ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਢੋਲਾ ਗੀਤ ਸੁਣਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਸਚ ਅਧਾਰ, ਉਦਰ ਅਗਨ ਨਾ ਕੋਈ ਤਪਾਈਆ। ਮੰਜਲ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਖੋਲੇ ਬਨਦ ਕਿਵਾਡ, ਪੌੜੀ ਡਣਡਾ ਭ੍ਰਾਹਮਣਡਾਂ ਰਖਣਡਾਂ ਤੁਘਰ ਆਪਣਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਤ੃ਣਾ ਦੇ ਮਿਟਾਈਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਕਰਮ ਕਰਮ ਦੀ ਮੇਟ ਪਾਸ, ਅਮ੃ਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ। ਤੂਂ ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਸਾਹਿਬ ਸਰਬ ਗੁਣਤਾਸ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚਚਾ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਕੀਤੀ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਅਰਦਾਸ, ਬੇਨਨਤੀ ਹਕ ਹਕ੍ਰ ਸੁਣਾਈਆ। ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਦਹ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਘੜੀ ਪਲ ਵਸੀਂ ਪਾਸ, ਵਿਛੋੜਾ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਚ ਕਿਨਾਰਾ ਪਾਰ ਕਰਾ ਦੇ ਘਾਟ, ਘਾਟਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਅਗੇ ਮੁਕਕ ਜਾਏ ਵਾਟ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾ ਕੋਈ ਭੁਆਈਆ। ਤੂਂ ਇਕਕੋ ਦਾਤਾ ਇਕਕੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸੁਗਾਤ, ਖਾਲੀ ਭੰਡਾਰੇ ਦੇ ਭਰਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤ ਵੇਰਵ ਅਨੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਚਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਚਮਕਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਸੱਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੂਫੀ ਫਕੀਰਾਂ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਪੁਛ ਵਾਤ, ਨਿਯਾਨਦ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਅਲਰਵ ਜਗਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਕਿਧੋਂ ਫਿਰੋਂ ਲੁਕਦਾ, ਆਪਣਾ ਪਡਦਾ ਪਾਈਆ। ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਪੈਂਡਾ ਨਹੀਂ ਸੁਕਦਾ, ਚਾਰ ਜੁਗ ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪਨਥ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਕਾਈਆ। ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਸੁਤ ਦਾ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ ਤੇਰੀ ਇਕਕ ਸਰਨਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਵੇਲਾ ਹੋਵੇ ਸੁਹਜਣਾ ਅਗਮੀ ਰੁਤ ਦਾ, ਰੁਤੜੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਹਕਾਈਆ। ਭਾਗ ਅਨੋਰਵਾ ਕਰਦੇ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਬੁਤ ਦਾ, ਪੰਜ ਤੱਤ ਵਜੜੇ ਵਧਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਵਿਛੋੜਾ ਸਮ ਤੋਂ ਵਡੂ ਦੁਖ ਦਾ, ਪਾਰਭ੍ਰਾਨ ਝਲਲੇ ਨਾ ਤੇਰੀ ਜੁਦਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਮੰਜਲ ਚੜ੍ਹ ਹਵਾ ਤੇਰਾ ਭਗਤ ਕਦੇ ਨਾ ਰੁਕਦਾ, ਰੁਕਾਵਟ ਅਗੇ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਸਹਾਰਾ ਦਸ਼ਸ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਦਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਹੋਵੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਤਕਕਣਾ ਨੂਰ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਇਕਕੋ ਨਜਰੀ ਆਈਆ। ਮੇਹਰਵਾਨ ਮਹਿਬੂਬ ਸੁਹਿਬਤ ਵਿਚਵ ਕਵੂ ਸਰਬ ਕਸੂਰ, ਕਸਰ ਅਸ਼ਾਰੀਏ ਨਾਲ ਤਡਾਈਆ। ਤੂਂ ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਸਰਬ ਭਰਪੂਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਪੈਂਡਾ ਸੁਕਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੂਰ, ਘਰ ਵਿਚਵ ਬੈਠਾ ਘਰ ਹੀ ਨਜਰੀ ਆਈਆ। ਤੇਰਾ ਮਿਲਣਾ ਆਤਮ ਦਾ ਪਰਮਾਤਮ ਸਦਾ ਜ਼ਰੂਰ, ਜ਼ਰੂਰਤ ਸਮ ਦੀ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਨਿਵਣ ਸੁ ਅਕਰਵਰ ਦਸ਼ਸ ਕੇ ਸੂਜ ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਗਰੂਰ, ਹੁੰਗਤਾ ਅੰਦਰਾਂ ਦੇ ਕਢੂਈਆ। ਜਿਧਰ ਤਕਕਾ ਓਧਰ ਹਾਜਰ ਹਜੂਰ, ਹਰ ਘਟ ਬੈਠਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਸਚ ਬੇਨਨਤੀ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਕਰਨੀ ਮਨਜੂਰ, ਮਨਸਾ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ ਕਿਰਪਨ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। (੧੬ ਫਗਗਣ ਸ਼ ਸੰ ੧ ਤੇਜਾ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗ੍ਰੁ)

कबीर कहे जन भगतो सोहणा मिल गिआ मौका, वक्त आपे रिहा सुहाईआ। मेरे वांग किसे नूं भरना नहीं पिआ हौका, दुःख भुक्रव ना कोई सताईआ। मेहरवान हो के लै के आ गिआ धुर दी नौका, पारब्रह्म प्रभ बेपरवाहीआ। तुहाड्हा समां सुहावणा बणाया चाउ का, खुशीआं रंग वर्खाईआ। झगड़ा मुका के हउमे हउँ दा, हरिजन आपणे विच्च समाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच सरन इक्क दृढ़ाईआ।

कबीर कहे करनी पई नहीं कोई बन्दगी, बंधन दुनी दित्ते तुझाईआ। कट्टणी पई नहीं कोई मुशंदगी, मुशकल आपे हल कराईआ। किरपा नाल कछु के अंदरों गंदगी, मन वासना करे सफाईआ। धार बख्श के आपणे अनन्द दी, अनन्द अंदरों इक्क प्रगटाईआ। खेल कर साहिब बख्शांद दी, बख्शाश रहमत आप कमाईआ। एह वस्त अमोलक अन्न दी, आदि अन्त कार कमाईआ। तुहाड्ही खुशी सदा धन्न धन्न दी, धन्न वज्जदी रहे वधाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, वासना मेट के मनुआ मन दी, ममता आपणे विच्च रखाईआ। (२३ चेत श सं २ बीबी ध्यानो दे गृह)

जन भगत कहे प्रभ वेरव कलिजुग अन्त अखीर, बिन अकरवां ध्यान लगाईआ। चार कुण्ट दह दिशा वरन बरन होया दिलगीर, सांतक सति ना कोई कराईआ। नाता छड्ह गए पैगग्बर गुर अवतार पीर, सगला संग ना कोई निभाईआ। दीन मजहब जात पात ऊँच नीच राउ रंक शरअ कट्टे ना कोई जंजीर, इकको रंग सूरे सरबंग साचे घर ना कोई रंगाईआ। अमृत आत्म साचा मिले किसे ना नीर, अटु सट्ठ तीर्थ सृष्टी दृष्टी भज्जी वाहो दाहीआ। हक्क हकीकत मंजल पैंडा लए कोई ना चीर, चार कुण्ट दह दिशा वेरवण थाउँ थाईआ। मेहरवान बेनजीर, नजर आपणी इक्क उठाईआ। जन भगतां बदल दे तकदीर, तकब्बर माण अंदरों बाहर कहुआईआ। तेरी याद विच्च शाह सुल्तान होए फकीर, फ़िकरे ढोले तेरा नाम गाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, पड़दा उहला दे चुकाईआ।

जन भगत कहे प्रभ कलिजुग वेरव कूँड कुड़िआर, साचा धर्म ना कोई वर्खाईआ। झगड़ा पिआ पुरख नार, पिता पूत करे लड़ाईआ। घर घर गृह गृह मन्दर मन्दर दिसे विभचार, सति सच ना कोई समझाईआ। दुरवीआं सुणे ना कोई पुकार, भुक्रवयां भुक्रव ना कोई गवाईआ। चार वरन हाहाकार, शत्तरी ब्राह्मण शूद्र वैश रहे कुरलाईआ। नव नौं चार दिसे अंधिआर, साचा चन्द ना कोई रुशनाईआ। किरपा कर आप निरँकार, निरगुण आपणा हुक्म सुणाईआ। सदी चौधी दिसे खुआर, खालस रूप ना कोई प्रगटाईआ। पीर पैगग्बर ईसा मूसा मुहम्मद नेत्र लोचण नैन रहे उठाल, चौदां लोक चौदां तबक वेरवण थाउँ थाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साचा हुक्म दे समझाईआ।

जन भगत कहण प्रभ कलिजुग वेरव अन्त, चार कुण्ट रिहा कुरलाईआ। माया भुल्ले

भेरवाधारी सन्त, सहिब सतिगुर तेरा भेव ना कोई खुलाईआ। बोध अगाधा शब्द अनादा दिसे कोई ना पंडत, शास्त्र सिमरत वेद पुरान अंजील कुरान पढ़ पढ़ रहे सुणाईआ। तेरे मिलण दी किसे अन्तर सति ना दिसे हिम्मत, हौसले सारे बैठे ढाहीआ। कलिजुग कूड़ी क्रिया घर घर कीती इल्लत, इल्म वाले आलम दिते भुलाईआ। दर दरवेश तेरे अग्गे जन भगत करदे मिन्नत, पुरख अकाल दीन दयाल निउँ निउँ सीस झुकाईआ। मनुआ मन जगत वासना करे कोई ना इल्लत, शब्द डोरी तन्द लैणा बंधाईआ। मानुख जन्म मनुष्ष ना आवे जिल्लत, मानव देणी इक्क सरनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, लेरवा धुर दा देणा वरवाईआ।

जन भगत कहण प्रभू वेरव आपण कलिजुग कूड़ कुड़िआरा वक्त, वाकिआ वाकिआत देवे गवाहीआ। भरमे भुल्ला माया ममता जगत, जागरत जोत ना कोई रुशनाईआ। फिरे दरोही उत्ते फर्श, अर्श रिहा कुरलाईआ। गरीब निमाणयां कोझयां कमलयां उत्ते कर तरस, मेहर नजर नजर इक्क उठाईआ। अमृत मेघ अगम्मी बरस, बूंद स्वांती मुख चवाईआ। लोकमात मार झात रखोलू ताक पुरख अबिनाशी निरगुण धार आइउँ परत, पति पतवन्ते तेरे हथ वड्डी वडयाईआ। गुर अवतारां पैगंबरां नाल पूरी हो गई शर्त, शरीअत विच्छों शरअ दे बदलाईआ। तेरे हुक्में अंदर एथे ओथे दो जहान ब्रह्मण्ड खण्ड पुरी लोअ आकाश पाताल गगन गगनंतर पए कोई ना फरक, रव सस सूर्या चन्द मण्डल मंडप सीस ना कोई उठाईआ। पिछला हुक्म मनसूख कर करदे तरक, तुरत आपणा हुक्म दे दृढ़ाईआ। जन भगतां नाल कर आत्म परमात्म हो के दर्द, दीनां अनाथां दीन दुनी विच्छों लैणा मिलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच दवारे मनज्जूर कर अर्ज, अर्ज खाहश गुरमुख रहे जणाईआ।

जन भगत कहण प्रभ इक्क वारां वेरव चुक्क के पड़दा, लोकमात ध्यान लगाईआ। तेरा नाम कोई ना पढ़दा, सिफती ढोले सारे गाईआ। हक्क मंजल कोई ना चढ़दा, अद्वाटे दिसी लोकाईआ। तेरा दरस कोई ना करदा, मन्दर मस्जिद शिवदवाले मटु रहे कुरलाईआ। तेरा प्रेम प्यार मुहब्बत विच्च कोई ना वरदा, वारता सारे रहे सुणाईआ। पड़दा खोल्लया ना किसे आपणे घर दा, साढ़े तिन्ह हथ्य वज्जी ना कोई वधाईआ। निरँकार तेरा नाम अकरवर कोई ना पढ़दा, जगत विद्या पढ़ पढ़ ढोले रहे सुणाईआ। बिरहों वैराग विछोडे अंदर कोई ना मरदा, मर जीवत रूप बदलाईआ। तूं आदि जुगादि जुग चौकड़ी नित नवित्त आपणा खेल करदा, करनी दा करता इक्क अरववाईआ। जन भगत सुहेला तेरा दीदार, दीद नाल इक्क मंगदा, दरे दवार होणा सहाईआ। पड़दा लाह दे हूँ ब्रह्म दा, पारब्रह्म बेपरवाह बेपरवाही विच्च समाईआ। लहणा देणा मुक्क जाए काया माटी चम्म दा, आवण जावण पतित पावन रहे ना राईआ। तूं साहिब सुहेला सदा सदा जन भगतां बेड़ा बन्नूदा, सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग आपणे कंध उठाईआ। कलिजुग अन्त श्री भगवन्त वक्त सुहञ्जणा कर तेरा ढोला गाईए धन्न धन्न धन्न दा, धर्म दवार एकँकार किरपा धार विच्च संसार इक्को दे बणाईआ। (२४ चेत श सं २ बूड़ सिंघ दे गृह)

जन भगत कहे प्रभ वेरव कलिजुग कूड़ कुड़िआर, चार वरन अठारां बरन धुर दा
मीत नज्जर कोई ना आईआ। नौं खण्ड पृथमी सत्त दीप हाहाकार, चार कुण्ट दहि दिशां
दए दुहाईआ। मन वासना सृष्टी दृष्टी गई हार, धुर दा इष्ट एकँकार ना कोई मनाईआ।
जूठ झूठ माया ममता हउमे गढ़ बणया हँकार, सति सच हिरदे हरि ना कोई वसाईआ। जोती
जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, निरगुण निरवैर हो सहाईआ।

जन भगत कहे प्रभ वेरव आपणा लोकमात, कलिजुग अन्त ध्यान लगाईआ। सदी
चौधरीं दिसे अन्धेरी रात, निरगुण नूर साचा चन्द ना कोई चमकाईआ। आत्म परमात्म मिल
के करे कोई ना बात, जगत विद्या पढ़ पढ़ मन ममता होई हलकाईआ। निझ मन्दर काया
अंदर अगम्मी सुणे कोई ना गाथ, अनहद नादी धुन ना कोई शनवाईआ। झगड़ा पिआ जात
पात, आत्म ब्रह्म पारब्रह्म भेव ना कोई खुलाईआ। वस्त अमोलक सच पदार्थ तेर नाम
देवे कोई ना दात, माया ममता मोह होई हलकाईआ। साची मंजल चढ़े कोई ना घाट,
अद्वाटे बैठी सर्ब लोकाईआ। दुरमत मैल सके कोई काट, अठु सॅठ तीर्थ पत पुनीत ना
कोई बणाईआ। शास्त्र सिमरत वेद पुरान अंजील कुरान खाणी बाणी धुर दा संग ना बणया
कमलापात, पतिपरमेश्वर बेपरवाह तेरी सिफत सालाह सारे रहे गाईआ। गुर अवतार
पैगंबर शब्द संदेशा भविष्यतां विच्च जो गए आख, नाम निधान श्री भगवान मेहरवान मेहर
झोली ना कोई भराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, कलिजुग अन्तम
वेरव खलक खुदाईआ।

जन भगत कहण प्रभ वेरव लोकमात आपणा जगत, जागरत जोत ना कोई रुशनाईआ।
निरगुण निरवैर निरँकार तेरा करे कोई ना दरस, दृष्ट इष्ट विच्च तेरा ध्यान ना कोई
लगाईआ। कूड़ी क्रिया हउमे लग्गी हिरस, हवस सके ना कोई मिटाईआ। कोटां विच्चों
सन्त सुहेले थोड़े रहे तरस, जो दिवस रैण अठु पहर बिन नेत्र निझ नैण तेरा राह तकाईआ।
साहिब स्वामी अन्तरजामी पुरख बिधाते कर तरस, महिबूब मुहब्बत विच्च आपणा फेरा
पाईआ। लहणा देणा चुका उप्पर फर्श, अर्शी प्रीतम आसा भगतां पूर कराईआ। दीन
दुरवीआं वंड दर्द, गरीब निमाणे कोझे कमले आपणी गोद उठाईआ। सच बेनन्ती सुण अर्ज,
डण्डौत बन्दना नमस्ते कहि के सीस झुकाईआ। आदि जुगादि जुग चौकड़ी भगत उधारना
तेरा फर्ज, सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग तेरा राह तकाईआ। कलिजुग कूड़ी क्रिया वेरव
अन्धेरा गर्द, सति सच बैठा मुख छुपाईआ। शरअ छुरी मारी जाए सभ नूं करद, हक
हकीकत समझ किसे ना आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, निरगुण
हो के वेरव दर, गृह मन्दर पड़दा आप उठाईआ।

जन भगत कहण प्रभ कलिजुग अन्तम वेरव मार झाकी, सचरवण्ड निवासी पुरख
अबिनाशी तेरी ओट तकाईआ। परवरदिगार सांझे यार मुकामे हक्क खोलू ताकी, तरखत निवासी
शाहो शाबाशी आपणी दया कमाईआ। कलिजुग अन्त श्री भगवन्त धुर दे कन्त भगतां बण
साथी, सन्त सुहेले सूफी फकीर बैठे राह तकाईआ। निझ आत्म काया मन्दर अंदर निरगुण

जोत कर प्रकाशी, अन्ध अन्धेरा संझ सवेरा इक्को रंग रंगाईआ। मन चिंदिआ रहे ना कोई उदासी, संसा रोग ना कोई सताईआ। लक्ख चुरासी कॅट जा फासी, आवण जावण पत्तत्त पावण अगला गेड़ कटाईआ। नित नवित्त निरगुण सरगुण जन भगतां मन्दा रहें आरवी, अकरवर आपणा दे पढाईआ। तूं साहिब स्वामी अन्तरजामी पुरख बिधाता कमलापाती, पतिपरमेश्वर बेपरवाह बेनजीर नजर आपणी लै बदलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन साचे वेरव वरवाईआ।

जन भगत कहण प्रभ वेरव कलिजुग अन्तम वेला, वेला वक्त दए गवाहीआ। साचा दिसे ना कोई गुरु गुर चेला, चेला गुर इकक रंग ना कोई समाईआ। दरगाह साची बणे ना कोई सज्जण सुहेला, सचरवण्ड दवारे सहजे सहज ना कोई पुचाईआ। शब्दी धार करे कोई ना मेला, आत्म परमात्म जोड़ ना कोई जुड़ाईआ। तूं समरथ महिंमा अकथ्थ जन भगतां मिलदा रिहा अकेला, एककार निहकरमी आपणा कर्म कमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहरवान हो के वेरव वरवाईआ।

जन भगत कहण प्रभ लोकमात आ, धरनी धरत धवल रही कुरलाईआ। अन्तर आत्म परमात्म हो के बण मलाह, नईआ नौका नाम इकक चलाईआ। सच दवार दी देणी हक्र सलाह, लाशरीक शरकत अंदरों देणी कछुआईआ। मेहरवान महिबूब कोटन कोट बख्श गुनाह, गहर गम्भीर आपणा रंग चढाईआ। तेरे दवारे दरवेश हो के इकक अलख रहे जगा, जागरत जोत कर रुशनाईआ। बिन दीवे बाती कमलेपाती होवे रुशना, दिवस रैन इक्को रंग समाईआ। अमृत आत्म निझार झिरना बूंद स्वांती दे चवा, जगत तृष्णा भुक्रव मिटाईआ। निझ नेत्र लोचन नैण दरस दीद ईद दरसा, पङ्डदा उहला दे उठाईआ। रहमत कर परवरदिगार ऐ खुदा, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहर नजर इकक उठाईआ।

जन भगत कहण प्रभ कलिजुग कूड़ी क्रिया वेरव जहालत, चार कुण्ट सच सुच्च नजर कोई ना आईआ। धुरदरगाही बेपरवाही हकीकत विच्च करे ना कोई हक्र अदालत, जूठ झूठ चार वरन अठारां बरन करी कुड़माईआ। सच सरूप दिसे ना कोई सही सलामत, काम क्रोध लोभ मोह हँकार घर घर होई हलकाईआ। कलिजुग अन्त अरवीर सच दवारे देवे ना कोई जमानत, गुर अवतार पैगंबर पलू गए छुड़ाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सन्त सुहेले गुरमुख वर, दूर दुराडे नेरन नेरा फेरा पाईआ।

जन भगत कहण प्रभ काया मन्दर चढ़ जा उप्पर चोटी, चोट शब्द नगारे दे लगाईआ। कर प्रकाश निर्मल जोती, अन्ध अन्धेर दे मिटाईआ। मन वासना रहे ना खोटी, कूड़ी क्रिया बाहर कछुआईआ। आत्म परमात्म परमात्म आत्म तूं आदि जुगादी गोती, दूजा नजर कोई ना आईआ। नाम इशारे सुरत उठा सोती, आलस निंदरा दे गवाईआ। गल लगा कमली कोझी, मेहर नजर नाल पार कराईआ। बिन तेरी किरपा श्री भगवन्त किसे ना आवे सोझी, पढ़ पढ़ थककी सर्व लोकाईआ। जगत वासना सारे होए रोगी, हँ ब्रह्म पङ्डदा ना कोई उठाईआ।

विठोड़े विच्च बण विजोगी, धुर संजोगी मेल ना कोई कराईआ। तेरी धार निरगुण सरगुण वेदी सोहु, सो पुरख निरञ्जन लेखा लहणा देणा देणा चुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, पड़दा लाह लोक परलोकी, सलोक इकको दे जणाईआ।

जन भगत कहण प्रभ दस्स अगम्मा सलोक, निरअकरवर विच्चों अकरवर दे समझाईआ। जिस दे नाल आत्म परमात्म मिले मौज, मजलस तेरे विच्च समाईआ। सच दवारे कर खोज, पड़दिआं विच्चों बाहर कछुईआ। निरगुण धार तेरा दर्शन होवे रोज, जोती जोत जोत रुशनाईआ। शास्त्र सिमरत वेद पुरान अंजील कुरान खाणी बाणी करना पए कोई ना बोध, सिमरन पूजा जोग अभिआस तत्त साधन दी लोड रहे ना राईआ। मन मत बुद्धि दी रहे कोई ना सोच, अनभव पड़दा दे उठाईआ। बिन अकर्वां पैंडा मुक्क जाए चौदां लोक, जिमीं असमानां परे आपणा डेरा देणा वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, कलिजुग अन्तम वेख हरि, भगत सुहेले मंगण वर, दीन दयाल दयावान जोती जाते पुरख विधाते वस्त अनमोल गुरमुखां झोली देणी पाईआ। (२५ चेत श सं २ देवराज दे गृह)

जन भगत कहे मैं गिआ जाग, पुरख अबिनाशी घट घट वासी दया कमाईआ। मेरे अन्तर उपजिआ इकक वैराग, वैरी दुश्मण अंदरों दित्ते कछुईआ। बिन नगमे सुणी आवाज, बिन गीत संगीत वज्जे वधाईआ। बिन तेल बाती होए प्रकाश, निरगुण नूर जोत रुशनाईआ। पारब्रह्म पतिपरमेश्वर वसे पास, सदा सुहेला शहनशाहीआ। काया मन्दर अंदर पावे धुर दी रास, सुरती शब्दी गोपी काहन रूप वटाईआ। साछे तिन्न हथ कट्टदा फिरे बनबास, सीता सुरती राम राम दुहाईआ। पूरब जन्म करौंदा फिरे याद, लेखा लहणे विच्चों प्रगटाईआ। धुर दा खेड़ा कर आबाद, गुलशन इकको इकक महकाईआ। जिथे दिसे कोई ना दाग, पतित पुनीत रिहा बणाईआ। गुरमुख हँस बणा के काग, कागों हँस रिहा उडाईआ। मेल मिला के कन्त सुहाग, विठोड़ा जगत रिहा कटाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, वरवावणहारा सच घर, जिस घर वज्जदी रहे वधाईआ।

जन भगत तकक इकक महिबूब, जो मुहब्बत विच्च समाईआ। अर्श कुर्श तों उच्चा जिस दा अरूज, आलीशान बैठा डेरा लाईआ। जिस दी हक मंजल मकसूद, हक मुकाम डेरा लाईआ। जिस दीआं सिफ्तां करे हजारा दरूद, अलफ ये नाल वडयाईआ। जिस दी कोई समझ ना सके हदूद, आर पार ना कोई समझाईआ। जगत तत्त ना कोई वजूद, वसल सभ नूं पार कराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहर नजर इकक उठाईआ।

जन भगत बिन अकर्वां वेख श्री भगवान, पारब्रह्म पतिपरमेश्वर नजरी आईआ। जिस दा आदि जुगादि जुग चौकड़ी सभ तों वक्खरा ज्ञान, निरवैर निराकार निरँकार आपणी सूझा

ਦਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਨਿੱਤ ਨਵਿਤ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰਖੇਲ ਰਖੇਲ ਜਹਾਨ, ਜੁਗ ਚੌਕਡੀ ਹੁਕਮੇ ਹੁਕਮ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜਾਂ ਸਾਧ ਸਜ਼ ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਵੇਰਵੇ ਆਣ, ਪੱਡਦਾ ਉਹਲਾ ਮਾਟੀ ਚੋਲਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਆਪਣੀ ਰਖੇਲ ਦਾ ਵਰਵਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਕਰਦਾ ਆਧਾ ਕਲਿਆਣ, ਕਾਧਨਾਤ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਵੇਰਵੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਨਤ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੋ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਰਖਣਡ ਪੂਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ ਗਗਨ ਗਗਨਤਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਵਸਤ ਅਸੋਲਕ ਕਾਧਾ ਗੋਲਕ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਨ, ਬਿਨ ਹਤਥਾਂ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਝੋਲੀ ਦਾ ਭਰਾਈਆ। ਸ੍ਰ਷ਟੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਦੂਢ਼ਟੀ ਦਾ ਖਾਲਕ ਇਥਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਰੇਸ਼ ਹਮੇਸ਼, ਹਰਿਜਨ ਹਮਸਾਜਣ ਲਏ ਬਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਅਗੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਰਖਣਡ ਪੂਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ ਚਲੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪੇਸ਼, ਪੇਸ਼ਵਾ ਪੇਸ਼ਤਰ ਸਾਂਦੇਸ਼ੇ ਗਏ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਅੱਤਰਜਾਮੀ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼, ਸਚਰਖਣਡ ਦਵਾਰ ਏਕੱਕਾਰ ਇਕਕ ਇਕਲਲਾ ਸਚ ਮਹਲਲਾ ਆਪ ਵਸਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਾਬਰ ਸਜਦਧਾਂ ਵਿਚਾਰ ਬਣੇ ਦਰਵੇਸ਼, ਵਿਘਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨਮੋ ਕਹ ਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਜੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਸੁਹਾਵਣਹਾਰਾ ਸਚਰਖਣਡ ਸਚੀ ਧਰਮਸਾਲਾ ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤ ਸੁਨੇਹੜਾ ਦੇਵੇ ਇਕਕ ਸਾਂਦੇਸ਼, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਾਦੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਧੂਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਦੂਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਖੁੰ ਭਗਵਾਨ, ਘਟ ਮੀਤਰ ਗ੍ਰਹ ਮਨਦਰ ਹਰ ਘਟ ਲਏ ਵੇਰਵ, ਪੇਰਵਤ ਪੇਰਵ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। (੨੫ ਚੇਤ ਸ਼ ਸਾਂ ੨ ਦੇਵਰਾਜ ਦੇ ਗ੍ਰਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਵੇਰਵ ਕਲ ਅਨਧੈਰੀ ਰਾਤੀ, ਅੱਤਰ ਆਤਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਨ ਨਾ ਕੋਈ ਦੂਢਾਈਆ। ਸਜ਼ ਸੁਹੇਲੇ ਕਹਣ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅਮ੃ਤ ਮਿਲੇ ਨਾ ਬੁੰਦ ਸ਼ਵਾਂਤੀ, ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਰਖਣਡ ਪੂਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ ਤ੍ਰਣਾ ਭੁਕਖ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਟਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਕਹਣ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਾਚੀ ਦੇਵੇ ਵਸਤ ਕੋਈ ਨਾ ਦਾਤੀ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਵਸਤ ਅਸੋਲਕ ਕਾਧਾ ਗੋਲਕ ਹਕ ਹਕੀਕਤ ਝੋਲੀ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਕਹਣ ਸਾਚਾ ਜੁਡੇ ਨਾ ਕੋਈ ਨਾਤੀ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਸਾਚੀ ਧਾਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਰਿਹਾ ਮਵਲ, ਪਤ ਟੈਹਣੀ ਫੁਲ ਫੁਲਵਾੜੀ ਨਾ ਕੋਈ ਮਹਕਾਈਆ। ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਤੁਧ ਬਿਨ ਦੂਜਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਥੀ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਾਬਰ ਆਪਣਾ ਲਹਣਾ ਗਏ ਚੁਕਾਈਆ। ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਲਹਣਾ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਬਾਕੀ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਂਝੇ ਧਾਰ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰਾ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਲਾਈਆ। ਮਨੂਆਂ ਮਨ ਵਿਕਾਰੀ ਹੋਯਾ ਆਕੀ, ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਹੱਕਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਗਵਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਜਾਸ ਪਾਏ ਕੋਈ ਨਾ ਬਣ ਕੇ ਸਾਕੀ, ਮਧਰ ਪਾਲੇ ਪੀਵੇ ਖ਼ਲਕ ਰਖੁਦਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਜੀਵਣ ਵਿਚਾਰਾਂ ਜੀਵਣ ਬਦਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹਿਆਤੀ, ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਦਰਸ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਕੋਟਾਂ ਅਰਥਾਂ ਵਧਦੀ ਦਿਸੇ ਆਬਾਦੀ, ਸਾਚਾ ਸੀਤ ਮਿਤ੍ਰ ਪਾਇਆ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਗਾਵਣਹਾਰਾ ਗੀਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤਮ ਵੇਰਵ ਲੋਕਮਾਤ ਆਪਣਾ ਦਰ, ਧੂਰ ਦਰਬਾਰੀ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਵੇਰਵ ਕਲਿਜੁਗ ਅਨ੍ਧੇਰੀ ਰੈਣ, ਸਾਚਾ ਚਨਦ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਦਰਸ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿੜਾ ਲੋਚਣ ਨੈਣ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾ ਕੋਈ ਮਨਾਈਆ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਢੋਲੇ ਸਾਰੇ ਕਹਣ, ਗਾ ਗਾ ਥਕਕੀ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਦਹ ਦਿਸਾ ਅਠਸਛੁ ਤੀਰਥ ਭਜ਼ ਭਜ਼ ਨਹਾਇਣ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਅੱਤਰ ਭੀਤਰ ਬਾਹਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਛੁਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲਿਆ ਨਾ ਸਾਕ ਸਜ਼ਣ ਸੈਣ, ਮਾਤ ਪਿਤ ਭਾਈ ਭੈਣ ਨਾਰ ਪਤ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਸਜ਼ਣ ਜਗਤ ਬਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੁਭ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤਮ ਵੇਰਵ ਦਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਗੁਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਖੁਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਵੇਰਵ ਕਲਿਜੁਗ ਵੇਲਾ ਅੱਤ ਅੱਖੀਰ, ਚਾਰਾਂ ਕੁਣਟ ਅਨ੍ਧੇਰਾ ਛਾਈਆ। ਸ਼ਰਅ ਕਢੈ ਨਾ ਕੋਈ ਜੰਜੀਰ, ਲਾਸ਼ੀਕ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਝਾਗੜਾ ਪਿਆ ਗੁਰੀਬ ਅਮੀਰ, ਨਾਸ਼ਿਕ ਰੂਹ ਬਣੀ ਲੋਕਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਜੋ ਦੀਨ ਮਜ਼ਹਬ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਤਰਤੀਬ, ਹੁਕਮ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸੁਣਾਈਆ। ਸੋ ਖੇਲ ਨਿਰਾਲਾ ਹਰਿ ਨਿਰੱਕਾਰਾ ਵੇਰਵ ਅਜਬ ਅੜੀਬ, ਜਿਸ ਦੀ ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਾ ਸਾਰ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸਚ ਸ਼ਵਾਮੀ ਅੱਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਨਾ ਭੀਖ, ਗੁਰਦਵਾਰ ਮਨਦਰ ਮਸ਼ਿਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮਛੁ ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਂਆ। ਭਵਿਖਤਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਤੇਰੀ ਰਕਖਦੇ ਗਏ ਸਰਬ ਤਡੀਕ, ਬਿਨ ਅਕਰਵਾਂ ਅਕਰਵ ਖੁਲਾਈਆ। ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਂਝੇ ਧਾਰ ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤਮ ਬਦਲ ਦੇ ਤਵਾਰੀਖ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਕੂੰਡ ਕੁਡਿਆਰ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਾਚੀ ਦਸ਼ਸ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋ ਕੇ ਅੰਦਰਾਂ ਪਡਦਾ ਦੇ ਉਠਾਈਆ। ਤੂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੋਹੱ ਢੋਲਾ ਸਾਚਾ ਦਸ਼ਸ ਗੀਤ, ਜੋ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲ ਕੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮਿਲ ਮਿਲ ਸਦਾ ਗਾਈਆ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸਨਤ ਬਦਲ ਦੇ ਅੰਦਰਾਂ ਨੀਤ, ਕਾਧਾ ਕਾਅਬੇ ਅੰਦਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਅੱਤਰਜਾਮੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆ ਇਕ ਅਤੀਤ, ਤੈਗੁਣ ਲੇਖਾ ਦੇ ਮੁਕਾਈਆ। ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਰਹੀ ਬੀਤ, ਵਾਤਾਵਰਨ ਵੇਰਵ ਆਪਣੀ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਕਰ ਤੱਦੀਕ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਇਕਕੋ ਵਾਰ ਭੁਗਤਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੁਭ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੂਣੀ ਦੂਣੀ ਵੇਰਵ ਘਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਆ ਜਲਦੀ, ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਚਾਰਾਂ ਕੁਣਟ ਕੂੰਡੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਅਗ ਬਲਦੀ, ਅਮ੃ਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਈ ਬਰਸਾਈਆ। ਕਲ ਵਰਤੀ ਕਲਿਜੁਗ ਕਲ ਦੀ, ਕਾਲਰਵ ਮਸਤਕ ਟਿਕਕੇ ਲਗੇ ਸ਼ਾਹੀਆ। ਕਿਸੇ ਸਾਰ ਨਾ ਜਲ ਥਲ ਦੀ, ਮਹੀਅਲ ਖੋਜ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਜਾਈਆ। ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਕੋਈ ਨਾ ਬਲਦੀ, ਸ਼ਮਾਂ ਗੁਲ ਹੋਈ ਲੋਕਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਘੜੀ ਪਲ ਦੀ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਅਛਲ ਅਛੇਦਾ ਤੇਰਾ ਪਡਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵਿਚਕ ਮੂਲ ਨਾ ਰਲਦੀ, ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਢੋਲੇ ਗਾ ਗਾ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਲਹਰ ਮੁਕਕੇ ਨਾ ਅੰਦਰਾਂ ਦੂਰੀ ਢੈਤੀ ਸਲ ਦੀ, ਤਨਦ ਸਤਾਰ ਅੱਤਰ ਆਤਮ ਨਾ ਕੋਈ ਹਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੁਭ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤਮ ਵੇਰਵ ਘਰ, ਗ੍ਰਹ ਮਨਦਰ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੀ ਵੇਰਵ ਆਦਤ, ਅਦਲੀ ਹੋ ਕੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਸਾਚੀ

ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਇਬਾਦਤ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਈ ਵਸਾਈਆ। ਮਨੂਆਂ ਘਰ ਘਰ ਕਰੇ ਬਗਾਵਤ, ਪੰਜ ਤਤਤ ਕਰਨ ਲੜਾਈਆ। ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਨਾ ਮਿਟੇ ਅਲਾਮਤ, ਹਉਮੇ ਰੋਗ ਰਿਹਾ ਸਤਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜਮਾਨਤ, ਬਹੀਖਾਨਾ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਹੋਈ ਜਹਾਲਤ, ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਤੇਰਾ ਦਰਸ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਹਬਾਂ ਦਿਸੇ ਅਦਾਵਤ, ਹਕ ਇਨਸਾਫ਼ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੱਤ ਤਨ ਮਾਟੀ ਖ਼ਾਕੀ ਵੇਰਵ ਬਨਾਵਟ, ਘਟ ਮੀਤਰ ਖ਼ੋਜ ਖੁਜਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਵੇਰਵ ਆਪਣੀ ਦੁਨਿਆਂ ਦੁਨੀਦਾਰ, ਕਾਅਬਿਆਂ ਵਿਚਚ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਜੂਠ ਝੂਠ ਵਧਿਆ ਹੱਕਾਰ, ਹਉਮੇ ਹੁੰਗਤਾ ਗੜ ਨਾ ਕੋਈ ਤੁੜਾਈਆ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਪਢ ਪਢ ਗਏ ਹਾਰ, ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਬੋਧ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਰ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਜਲ ਨਿੜਾਰ ਝਿਰਨਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪੀਵੇ ਠੰਡਾ ਠਾਰ, ਅਠੁ ਸਠ ਤੀਰਥ ਸੂ਷ਟੀ ਦੁ਷ਟੀ ਹੋਈ ਹਲਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਬੇਰਖਬਰ ਕਰ ਰਖਬਰਦਾਰ, ਸ਼ਬਦ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਏਕੱਕਾਰ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਭਗਵਨਤ, ਭਗਵਨ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ। ਤੂਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਧੁਰ ਦਾ ਕਨਤ, ਕਨਤ ਕਨਤੂਹਲ ਤੇਰੇ ਹਤਥ ਵਡਿਆਈਆ। ਨਾਮ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਇਕਕੋ ਦੇ ਧੁਰ ਦਾ ਮੰਤ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਪਢ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਵਿਛਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਤੇਰੀ ਗਥਾ ਕਹਣ ਅਨਨਤ, ਢੋਲੇ ਗੀਤ ਸਾਂਗੀਤ ਬਿਨ ਰਾਗੁੰ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ। ਤੂਂ ਬੋਧ ਅਗਧਾ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦਾ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸਚਵਾ ਪਂਡਤ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ ਗਗਨ ਗਗਨਾਂਤਰ ਦੂਜੀ ਕਰੋਂ ਨਾ ਕੋਈ ਪਦਾਈਆ। ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਦਹਿ ਦਿਸਾ ਸਨਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਬਣਾ ਅਗਮੀ ਸਾਂਗਤ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਂਗ ਰਹਿ ਕੇ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚਢਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਿਸੇ ਦਵਾਰੇ ਨਾ ਜਾਏ ਮੰਗਤ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਦੂਜੇ ਦਰ ਨਾ ਕਛੇ ਮਿਨਤ, ਸੀਸ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਝੁਕਾਈਆ। ਮਨੁਆ ਮਨ ਨਾ ਕਰੇ ਇਲਲਤ, ਵਾਸਨਾ ਜਗਤ ਨਾ ਕੋਈ ਹਲਕਾਈਆ। ਸਿੱਢੀ ਦਸ਼ਾ ਦੇ ਆਪਣੀ ਸਿਮਮਤ, ਸਿਮਰਨ ਪ੍ਰਯਾ ਜੋਗ ਅਮਿਆਸ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਿਜੁਗ ਅਨੱਤਮ ਹੋ ਸਹਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਦੇ ਉਹ ਜਾਪ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਸਨਾ ਨਾਲ ਪਢਨ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਅੰਦਰ ਵੱਡ ਕੇ ਮਨਦਰ ਚੜ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇ ਤਾਕ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਦੇ ਉਠਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀਂ ਆਵੀਂ ਸਾਖਿਆਤ, ਸਵਚਛ ਸਰੂਪੀ ਰੂਪ ਆਪਣਾ ਦਰਸਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਹੋ ਕੇ ਵਸੀਂ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸਾਂਗ ਆਪ ਬਣਾਈਆ। ਰੂਹ ਬੁਤ ਦੋਵੇਂ ਕਰ ਦੇ ਪਾਕ, ਖ਼ਾਕੀ ਖ਼ਾਕ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅਨਧੇਰੀ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਏ ਰਾਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਝਾਗੜਾ ਮੁਕਕ ਜਾਏ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਵਰਨ ਗੋਤ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਦਸ਼ਾ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਚਰਨ ਨਾਤ, ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ। ਤੂਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸ਼ਾਹੋ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਤੇਰੇ ਹਤਥ ਵਡਿਆਈਆ। ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਕਰ ਦਾਸੀ ਦਾਸ, ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਸਚ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲ ਕਾਤੀ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ।

जन भगत कहण प्रभू वेरव आपणा परदेस, जो लोकमात दिता बणाईआ। जिथे आवे नित नवित कर अवल्लङ्घ वेस, पंज तत्त काया माटी चोला तन हंडाईआ। सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग देंदा रिहों संदेश, निरअक्खर अक्खर विच्च बदलाईआ। कलम शाही कागज लिखौंदा रिहों लेख, कातब हो के कर्म कमाईआ। जन भगतां अंदर वड के दसदा रिहों भेत, पड़दा उहला आप उठाईआ। नजरी औंदा रिहों नेत नेत, निझ नेत्र कर रुशनाईआ। कलिजुग अन्त स्वामी आत्म परमात्म कर हेत, हितकारी हो के वेरव वर्खाईआ। अन्त सुहञ्जणा सुहावणा कर महीना चेत, चेतन्न सुरती भगत कराईआ। सभ कुछ तेरे अग्गे अरपन कीता भेट, आत्म परमात्म तेरी झोली पाईआ। तूं एथे ओथे दो जहानां निरगुण सरगुण बण खेवट खेट, नईआ नौका आपणी इक्क चढाईआ। धुर फरमाण श्री भगवान शब्द अगम्मी दे संदेश, सति सतिवादी ब्रह्म ब्रह्मादी आप दृढाईआ। गृह मन्दर तेरा तक्कीए महल्ल अहुल उच्च मुनार एक, एकँकार जिस घर बैठा निरगुण जोत करे रुशनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, कल अन्तम फेरा पाईआ।

जन भगत कहण प्रभ किरपा कर धुर मेहरवान, महिबूब तेरी इक्क सरनाईआ। बुद्धि तों परे दे ज्ञान, अक्खरां दी लोड रहे ना राईआ। धुर दा मन्दर वरवा मकान, पौड़ी डण्डा ना कोई चढाईआ। झगड़ा चुक्के जिमीं असमान, ब्रह्मण्डां खण्डां चरनां हेठ दबाईआ। बिनां अक्खां तों प्रतक्ख नजरी आएं श्री भगवान, स्वच्छ आपणी कार कमाईआ। बिन तेरी किरपा लोकमात किसे ना होवे कल्याण, कलमयां वाले काअबे देण दुहाईआ। तूं परवरदिगार सांझा यार मालक हक्क मकान, साढ़े तिन्न हत्थ समरथ तेरी धार नजरी आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, कलिजुग अन्तम दे वर, वारता अगली दे समझाईआ।

जन भगत कहण प्रभ पिछला लेखा दे चुका, पूरब रहे ना राईआ। अगली मंजल दे चढ़ा, जिथे वसें बेपरवाहीआ। इक्को नूर होवे रुशना, दीआ बाती ना कोई जगाईआ। इक्को सिंघासण रिहा सुहा, साहिब सुल्तान डेरा लाईआ। भगतां नाल मिल के भगवन आपणे विच्च समा, समापत होवे खेल जगत लोकाईआ। तूं दाता दानी दयावान बेपरवाह, बेपरवाही विच्च समाईआ। जलवागर नूर खुदा, मुकामे हक्क डेरा लाईआ। वाहद लाशरीक सच तौफीक हक रफीक चरन कँवल कदमे कदीम दे पनाह, सहारा इक्को इक्क तकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, तेरी आत्म परमात्म होवे ना कदे जुदा, जुज अंग वक्खरी वंड ना कोई वंडाईआ। (२६ चेत श सं २ दर्शन सिंघ दे गृह)

जन भगत कहे मैं प्रभ दा वेरवणा चमन, दवारा सोहणा सोभा पाईआ। जिथे आदि जुगादि सदा अमन, अगनी अग्ग ना कोई तपाईआ। पुरख अकाल इक्को सारे मन्नण, निउँ निउँ बिन सीस सीस झुकाईआ। जिस दी धार विच्चों गुर अवतार पैगम्बर लोकमात

ਜਮਣ, ਜਨਮ ਲੈ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ। ਭਯ ਵਿਚਚ ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਸਾਰੇ ਕਮਣ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਜਿਥੋਂ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲੀ ਦੁ਷ਟ ਦਮਨ, ਦਾਮਨਗੀਰ ਦਾਮਨ ਲਿਆ ਫੜਾਈਆ। ਸੱਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੋਹਣੇ ਲਭਣ ਚਨਣ, ਸੁਗੰਧੀ ਸੋਹਣਾ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਬਦਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬੇੜਾ ਆਏ ਬੰਨ੍ਹਣ, ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਆਪ ਉਠਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਵੇਰਵਣਾ ਉਹ ਬਾਗ, ਜੋ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਰਿਹਾ ਲਗਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਦੀਪਕ ਜਗੇ ਇਕ ਚਰਾਗ, ਬਿਨ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਬਿਨਾਂ ਤਮ੍ਭੂਰੀ ਵਜ਼ਦੇ ਸਾਜ, ਬਿਨ ਲੋੜਾਂ ਨਾਦ, ਬਿਨ ਪਢਿਆਂ ਖੁਲ੍ਹਦਾ ਰਾਜ, ਬਿਨ ਸੁਣਿਆਂ ਹੋਏ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਬਿਨ ਕੀਤਿਆਂ ਹੁੰਦਾ ਕਾਜ, ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਜਾਏ ਚੁਕਾਈਆ। ਬਿਨ ਸੇਵਾ ਬਣਦਾ ਚਾਕ, ਚਾਕਰ ਹੋ ਕੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਚੁਕੌਂਦਾ ਮਾਟੀ ਰਖਾਕ, ਰਖਾਲਸ ਘਰ ਵਰਖਾਈਆ। ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਦੂਜਾ ਵਜਾ ਨਾਦ, ਨਾਦੀ ਸੁਤ ਲਏ ਉਠਾਈਆ। ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧੋ ਦਾਗ, ਦਰਦੀ ਹੋ ਕੇ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਸ਼ਾ ਕੇ ਧੁਰ ਦਾ ਇਕ ਸਮਾਜ, ਸਮੇਂ ਦਾ ਗੇੜਾ ਦਾਏ ਭਵਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਵੇਰਵਣਾ ਸਚ ਬਗੀਚਾ, ਬਾਗਬਾਨ ਜਿਥੇ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਕੋਈ ਬੂਟਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਊੱਚਾ ਨੀਚਾ, ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਰਿਹਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਧਾਰ ਨਾਲ ਜਿਸ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਸੀਂਚਾ, ਸੁਚਚ ਸ਼ੰਜਮ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਦੇ ਕੇ ਕਿਣਕਾ, ਕਿਰਨ ਕਿਰਨ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਦੇਵੇ ਜਿਨ ਕਾ, ਜਮਾਂ ਤੋਂ ਲਏ ਛੁਡਾਈਆ। ਰਖੇਲ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਛਿਨ ਕਾ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਹੋ ਕੇ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੁਹਬਤ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪੈਮਾਨੇ ਨਾਲ ਮਿਣਦਾ, ਮਿਣਤੀ ਗਿਣਤੀ ਹੋਰ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਦਰਸ਼ ਕੇ ਆਪਣੇ ਛਨਦ ਦਾ, ਚਿੱਤਾ ਕੂੜੀ ਦਾਏ ਚੁਕਾਈਆ। ਝਾਗੜਾ ਮੁਕਾ ਕੇ ਜੀਓ ਪਿਣਡ ਦਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਦਾਏ ਬਹਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਨਿਨਦ ਦਾ, ਨਿਨਦਕ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਘ੍ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਰਖੇਲ ਕਰੇ ਸਦਾ ਬਰਖਾਂਦ ਦਾ, ਬਰਖਾਣਹਾਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ।

(੧੬ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਂ ੨ ਇਨਦਰੀ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੍ਰੂਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭੂ ਸਹਾਰੇ ਤਕਕੇ ਸਚ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਹੋ ਕੇ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਜਗਤ ਉਧਾਰ ਗਰੀਬ ਗੁਰਬੇ, ਦਰਦੀ ਹੋ ਕੇ ਦਰਦੀਆਂ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ। ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਮੁਰਦੇ, ਮੁਦਤਾਂ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਗ੍ਰੂਹ ਦ੍ਰਵੇ ਘਰ ਮੂਲ ਨਾ ਤੁਰਦੇ, ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਨਾ ਅਕਰਵ ਬਦਲਾਈਆ। ਰਾਗ ਦਰਸ਼ਦੇ ਆਪਣੀ ਸੁਰ ਦੇ, ਸੁਤਿਆਂ ਲੈ ਜਗਾਈਆ। ਵਿਛੋੜੇ ਮੇਟਦੇ ਪਿਛਲੇ ਅਨਨਦਪੁਰ ਦੇ, ਪੁਰੀਆਂ ਲੋਆਂ ਵਿਚਚੋਂ ਲੇਖਾ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਮੂਰਵ ਹੋ ਕੇ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਮੁਲਲਦੇ, ਅਮੁਲਲ ਤੇਰੇ ਹਤਥ ਵਡਿਆਈਆ। ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੋਂ ਰੁਲਦੇ, ਕੋਝਿਆਂ ਕਮਲਿਆਂ ਗਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਲਗਾਈਆ। ਤੂੰ ਟੁਕੜੇ ਰਖਾ ਕੇ ਚੁਲ੍ਹ ਚੁਲ੍ਹ ਦੇ, ਰਾਜੇ ਬਲ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਸੁਕਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਭਗਤ ਓਸ ਕੁਲ ਦੇ, ਜਿਥੋਂ ਭਗਵਾਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਮੁਲਲ ਦੇ, ਕੀਮਤ ਨਾਮ ਵਾਲੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇਰੇ ਤੋਲ ਕੋਈ ਨਾ ਤੁਲਦੇ, ਜਗਤ ਤਰਾਜੂ

कम्म किसे ना आईआ। सानूं माण दे ओस कमल फुल दे, जो कँवल नैण आपणे विच्च छुपाईआ। टिकके लाईए तेरी सच्ची धूल दे, धूड मस्तक खाक रमाईआ। राह तककीए तेरे सच असूल दे, असल विच्च वसल दे वरखाईआ। झगडे मुक जाण गुर अवतार पैगगबर रसूल दे, रस्ता इकको दे दृढाईआ। जिथे भगत भगवान इकक दूजे नूं कबूल दे, मिल के वज्जदी रहे वधाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सिर आपणा हत्थ रखाईआ।

जन भगत कहे प्रभ करीं रच्छा, रच्छक हो के वेरव वरखाईआ। बल बावन वाली इच्छा, सभ दी लेरवे देणी लगाईआ। इस बन खण्ड अंदर तेरां सौ सतासी रिषी रहिंदा सी इकठा, इकक मन हो के इकको ध्यान लगाईआ। जिन्हां नूं बल ने भेजीआं गद्बां, गंड्हां नाल बुलाईआ। सभ ने औणा नद्वा, भज्जणा वाहो दाहीआ। असमेध यग इकक रचा, रचना कीती बेपरवाहीआ। सन्त साध सद्धणा सच्चा, सच मिले वडयाईआ। ओसे वेले सभ ने कर के मता पक्का, इरादा लिआ बणाईआ। जिस वेले दिन आया अच्छा, भज्जे वाहो दाहीआ। बल दवारे खा खा सभ रज्जा, खुशी खुशी ढोले गाईआ। बावन बुद्धा उठ के कोल आया पासे सज्जा, डंगोरा सहज दित्ता हलाईआ। रिषीओ मैनूं दस्सो केहडी वजह, जिस नाल प्रभ नूं मिल के शुकर मनाईआ। सभ ने खब्बा हत्थ मार के उप्पर ढिङ्हां, होका दे के दित्ता जणाईआ। साड्हा मंगतिआं दा सङ्ग गिआ पिण्डा, प्रभ नूं खोजिआ थाउँ थाईआ। अजे दरस नहीं किसे नूं दिन्दा, नजर कोई ना पाईआ। बावन किहा आह मैं तुहानूं देवां नेंदा, सतिजुग दा त्रेता त्रेते दा द्वापर द्वापर दा कलिजुग कलिजुग दा अन्त खेल भगवन्त सहजे दिआं समझाईआ। मैं ओस वेले निरगुण धार हो के फिर होणा जीउँदा, जागरत जोत रूप वरखाईआ। लहणा देणा चुकावां साचे नेंहु दा, निहकरमी हो के दिआं दृढाईआ। तुहाड्हे नाल फेर नाता जोड्हां पिता पित दा, पुरख अकाल वेस वटाईआ। जिस कन्या मेरे लई थाल परोसिआ खण्ड घिउ दा, चार भैणां पंजवां रल के छोटा वड्हा भाईआ। मैं ओस दा कीता धन्न धन्निआं, खुशी विच्च खुशी दिती बदलाईआ। जिस वेले लोकमात निरगुण चढया चन्नया, जोत नूर होवे रुशनाईआ। ओस वेले इकक शब्द संदेशा तुहाड्हे पावां कन्या, कन्नां विच्च जणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साचा खेल रिहा समझाईआ।

सारे रिखी कर के निमस्कार, इकक दूजे वल बैठे ध्यान लगाईआ। बावन किहा तुहाड्हे नहीं कुछ अख्यार, करन करावणहार इकको नजरी आईआ। जिस दा खेल सदा जुग चार, विछड्यां लए मिलाईआ। तुसीं राजे बल दा खा के अहार, मन शात ना कोई कराईआ। क्यों तुहानूं मिल्या नहीं निरँकार, मन वज्जी ना सच वधाईआ। उह मेरे आह मेरे नाम दा लवो प्यार, तुहाड्हे हत्थ देवां फडाईआ। कलिजुग अन्त तुहाड्हे विच्चों लवां निकाल, एह मेरे हत्थ वडयाईआ। मैं लेरवे लौणा ओस कन्या दा थाल, जिस दे पिच्छे घर घर जा के गुरमुखां दे भोग लगाईआ। सभ दा पूरा करां सवाल, लेरवा सभ दा दिआं चुकाईआ। ओस दा काज रचणा विच्च जहान जहान जहान, जुग ओस नूं सके ना कोई परनाईआ।

ਕੁਛ ਥੋੜਾ ਲੇਖਾ ਰਕਰਵਣਾ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਲ, ਪਡਦਾ ਪੱਤਾਦਿਆਂ ਵਿਚਾਂ ਟਿਕਾਈਆ। ਅਗਗੋਂ ਰਿ਷ੀ ਚਰਨਾਂ ਵਲ ਕਰ ਧਿਆਨ, ਸਾਰੇ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ। ਸਾਨੂੰ ਸਚ ਦਸ਼ ਮੇਹਰਵਾਨ, ਕਿਸ ਬਿਧ ਏਥੇ ਇਕਠੇ ਲਾਏਂ ਕਰਾਈਆ। ਬਾਵਨ ਕਿਛਾ ਏਹ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਕਮਾਲ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੇਰਾ ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਮੇਲਾਂ ਆਣ, ਡੇਰਾ ਜਾਂਗਲਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਲਗਾਈਆ। ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਨਿਉੱਦੇ ਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਨੇਹਾ ਦੇਵਾਂ ਆਣ, ਰਿ਷ੀਆਂ ਦਾ ਰਿ਷ੀ ਚੇਲਾ ਸਿੱਘ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਖਵਾਵਾਂ ਤਹਾਂ ਪਕਵਾਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਭਗਵਾਨ, ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਜਗਤ ਮਹਾਨ, ਬਚ੍ਚੇ ਬਣਾ ਕੇ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ। ਘਰ ਔਂਦਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇ ਕੇ ਜੀਵਨ ਜਿੰਦਗੀ ਦਾ ਦਾਨ, ਤੁਹਾਡੀ ਅਗਲਾ ਲੇਖਾ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਪਰਵਾਨੇ ਘਰ ਘਰ ਦਿਆਂ ਪੁਚਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੀ ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਖਾਧਾ ਆਣ, ਤੇਰਾਂ ਸੌ ਸਤਾਸੀਆਂ ਵਿਚਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਮਾਣ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਿਆਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਖੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਪੂਰਬ ਲੇਖੇ ਕਾਰਨ ਸਭ ਨੂੰ ਆਧਾ ਉਠਾਣ, ਇਕਵੁਧਾਂ ਕਰ ਕੇ ਇਕਥਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ। (੧੬ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਾਂ ੨ ਕੁਲਵਨਤ ਸਿੱਘ ਪਿਣਡ ਧੀਂਗਾ ਵਾਲੀ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਦਰ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ, ਗੋਲਕ ਕਾਧਾ ਨਾਮ ਦੇਣੀ ਭਰਾਈਆ। ਸਾਨੂੰ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਮਾਰੇ ਬੋਲੀਆਂ, ਅਨਬੋਲਤ ਦੇਣੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ। ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਸੁਣੀਏ ਅਗਸ਼ਮਾ ਢੋਲੀਆਂ, ਢੋਲਾ ਆਪਣਾ ਦੇਣਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਖੇਲੀਏ ਹੋਲੀਆਂ, ਲਾਲ ਗੁਲਾਲਾ ਰੰਗ ਚਢਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਚ ਨਾਲ ਰੰਗ ਦੇ ਚੋਲੀਆਂ, ਚੋਜੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋਣਾ ਸਹਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਆਤਮਾ ਘੋਲ ਘੋਲੀਆਂ, ਘੋਲੀ ਘੋਲ ਘੁੰਮਾਈਆ। ਮਨੁਆ ਮਨ ਪਾਏ ਨਾ ਰੈਲੀਆਂ, ਮਨਸਾ ਕੂਝ ਦੇਣੀ ਮਿਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਸੁਣਾ ਬਿਨਾਂ ਕਨਨ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਮਨਸਾ ਕੂਝ ਮਿਟਾ ਦੇ ਮਨ, ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਭਾਗ ਲਗਾ ਦੇ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਤਨ, ਤਨ ਵਜੂਦ ਵਜ੍ਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਚਾਢ੍ਹ ਦੇ ਚਨਨ, ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਧਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਭੇਵ ਖੁਲਾ ਦੇ ਹੱਤੀ ਬ੍ਰਹਮ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ। ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਬਣ ਲੈ ਜਨ, ਬਣ ਆਪ ਜਣੇਂਦੀ ਮਾਈਆ। ਵਸੇਰਾ ਹੋਵੇ ਬਿਨਾਂ ਛਘਰੀ ਛਨਨ, ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਕੱਵਲ ਸਰਨਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਚ ਦਾ ਸਾਡਾ ਹੋਵੇ ਧਰਮ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਤੱਤੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਪਾਰ ਸੁਹਿਤ ਦਾ ਬਖ਼ਾ ਦੇ ਕਰਮ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਝਾਗਢਾ ਰਹੇ ਨਾ ਵਰਨ ਬਰਨ, ਆਤਮਕ ਧਾਰ ਦੇਣੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਤੂੰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਕਰਨੀ ਕਰਨ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਸੱਤ ਸੁਹੇਲੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਪਢਨ, ਸੋਹੁੱ ਸਤਿ ਸਤਿ ਦਰਸਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਧੁਰ ਦੀ ਮੰਜਲ ਚਢ੍ਹਨ, ਅਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। ਲੇਖੇ ਲਾਉਣਾ ਸੀਸ ਧੜਨ, ਪੱਜ ਤਤਤ ਆਪਣੇ ਸਾਂਗ ਮਿਲਾਈਆ। ਤੂੰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਤਰਨੀ ਤਰਨ, ਤਾਰਨਹਾਰ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਭਯ ਵਿਚਕਾਰ ਸਾਰੇ ਭਰਨ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਲੇਖੇ ਲਾ ਲੈ ਤਨ ਸਾਠੀ ਖ਼ਾਕ, ਵਜੂਦ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਟਿਕਾਈਆ। ਪਤਿਤਾਂ ਪੁਨੀਤ ਹੋ ਕੇ ਕਰ ਪਾਕ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ। ਬਨਦ ਕਵਾਡੀ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇ ਤਾਕ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਕੁਣਡਾ ਲਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਘੋੜੇ ਚੜ੍ਹਾ ਰਾਕ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਬਾਹਰ ਦੁੱਡਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰਹੇ ਸਾਕ, ਨਾਤਾ ਤੁਟ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਪੁਛ਼ ਵਾਤ, ਕੋਝੇ ਕਮਲਿਆਂ ਹੋ ਸਹਾਈਆ। ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਬਖ਼ਾ ਦੇ ਦਾਤ, ਦੌਲਤ ਇਕਕੋ ਨਾਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਅੰਦਰਾਂ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਨੂਰੀ ਚਨਦ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਅਢੂੰ ਪਹਰ ਰਹੇ ਪ੍ਰਭਾਤ, ਘੜੀ ਪਲ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਤੁੰ ਸਭ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮਾਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੜ੍ਹ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਸਾਡਾ ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਕਰ ਪਵਿਤ੍ਰ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਆਤਮ ਧਾਰ ਬਖ਼ਾ ਦੇ ਹਿਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਹੋਣਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਠਗੇਰੀ ਮਨ ਕਰੇ ਨਾ ਚਿਤ, ਚਿੰਤਾ ਚਿੱਖਾ ਨਾ ਕੋਈ ਜਲਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਵੇ ਨਿੱਤ, ਨਵਿੱਤ ਵਜ਼ਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈਆ। ਲੇਖੇ ਲਾਉਣੀ ਬੁੰਦ ਰਿਤ, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਉੱਤੇ ਧਵਲ ਜਾਈਏ ਲਿਟ, ਲਿਟਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਸਾਡੀ ਦੁਹਾਈਆ। ਮਨਸਾ ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਜਾਵੇ ਟਿਕ, ਟਿਕਕੇ ਮਸਤਕ ਧੂੜੀ ਖ਼ਾਕ ਰਸਾਈਆ। ਝਗੜਾ ਮਿਟਾ ਦੇ ਪਤਥਰ ਇਛੁ, ਪਾਹਨਾ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਵਾਈਆ। ਹੱਤੋਂ ਵਾਰੀ ਵਿਟੋ ਵਿਟ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਮੇਟ ਕਰਾਈਆ। ਸਾਡੀ ਸੁਹਾਜਣੀ ਕਰਦੇ ਥਿਤ, ਘੜੀ ਪਲ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੜ੍ਹ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕਂਕ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। (੧੬ ਮਾਘ ਸ਼ ਸਂ ੬ ਅਰਜਨ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੃ਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਸਾਡੇ ਅੰਤਰ ਮੇਟ ਦੇ ਦੁੱਖ, ਨਿਰਾਂਤਰ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜਗਤ ਕਲਪਣਾ ਰਹੇ ਨਾ ਭੁਕਖ, ਤੁਣਾ ਤਾਮਸ ਨਾ ਕੋਈ ਸਤਾਈਆ। ਲੇਖੇ ਲਾ ਲੈ ਆਪਣਾ ਬੂਟਾ ਰੁਕਖ, ਗਰਭਵਾਸ ਨਾ ਫੇਰ ਭਵਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਸੁਖਵਣਾ ਰਹੇ ਸੁਖ, ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸਾਡਾ ਉਜਲਾ ਕਰਨਾ ਸੁਕਖ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ। ਲੇਖੇ ਲਾਉਣਾ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਮਾਨੁਕਖ, ਚੁਰਾਸੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੜ੍ਹ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧਰ ਦਾ ਵਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਹੋਵੇ ਸਚ ਸੰਯੋਗ, ਮਿਲਣੀ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸ਼ ਕਰਾਈਆ। ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੀਏ ਨਿੱਤ ਅਮੋਘ, ਬਿਨ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਚੁਗੀਏ ਚੋਗ, ਚੁਗਲੀ ਨਿਨਦਿਆ ਜਗਤ ਤਜਾਈਆ। ਚਿੰਤਾ ਹਰਖ ਰਵੇ ਨਾ ਸੋਗ, ਗਮੀ ਗਮਰਖਾਰ ਦੇਣੀ ਮਿਟਾਈਆ। ਵਿਛੋੜਾ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਯੋਗ, ਵਿਛੜਿਆਂ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰ ਦੀ ਮਾਣੀਏ ਮੌਜ, ਮਜਲਸ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਸਭ ਦੀ ਲੇਖੇ ਲਾਉਣੀ ਔਧ, ਆਧੂ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਟਿਕਾਈਆ। ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਦਰਸ਼ਣਾ ਅਗਾਧ ਬੋਧ, ਬੁਦ਼ਿ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਹਿਰਦਾ ਦੇਣਾ ਸੋਧ, ਸ਼ੁੱਦ ਆਪੇ ਲੈਣੇ ਬਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੜ੍ਹ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਸਾਚੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ।

जन भगत कहण प्रभ साडी दुरमत मैल धो, पतित पुनीत बणाईआ। नाम समझा दे सोहँ सो, सो पुरख निरञ्जन तेरी शरनाईआ। हरि पुरख निरञ्जन आपे हो, परदा परदिआं विच्चों देणा उठाईआ। एकंकार सच प्यार बख्शणा मोह, मुहब्बत आपणे नाल जुड़ाईआ। आदि निरञ्जन कर के लोअ, लोइण तीजा देणा खुलाईआ। अबिनाशी करते पंच विकारा मेटणा मोह, गिरोह रहण कोई ना पाईआ। श्री भगवान अमृत रस देणा चोअ, निझर झिरना आप झिराईआ। पारब्रह्म ब्रह्म धार आपे हो, निरगुण निरगुण लैणा मिलाईआ। सतिगुर शब्द लहणा देणा चुकाउणा इक्क दो, दूआ एके विच्च मिलाईआ। जोती जोत सख्प हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, धुर दे नाम दा ढोआ देणा ढोअ, वस्त अगम्म काया अन्तर आप टिकाईआ। (१६ माघ श सं नौं गुरबख्श सिंघ दे गृह)

जन भगत कहण असीं कूक सुणाईए उठा के बाहीआ, हत्थ हत्थां नाल मिलाईआ। किरपा कर अगम्डे गुसाईआ, गोदी आपणी लैणा टिकाईआ। साडीआं लेखे लौणीआं जगत किरसाणी वाहीआं, वाहवा तेरी बेपरवाहीआ। मेल बणाउणा भैणा भाईआं, भार सीस ना किसे टिकाईआ। जे तूं माण दवाया जगत बछडे गाईआं, काहन रूप दरसाईआ। जे जोड़ जुड़ाया झीवर छीबे नाईआं, गोबिन्द संग बणाईआ। सो स्वामी अन्तरजामी साड्हे अंदर कर सफाईआ, कूड़ी क्रिया बाहर कछुआईआ। सच प्रीतां तेरे नाल लाईआं, प्रीतम लैणीआं तोड़ निभाईआ। साड्हीआं रूहां होण ना कदे पराईआं, परम पुरख आपणे गृह टिकाईआ। बिरहों विछोड़े विच्च साड्हीआं निकलीआं धाहीआं, आह भर के दईए सुणाईआ। सानूं मार्ग लावीं भुल्लयां राहीआं, रहबर रस्ता इक्क विखाईआ। झगडा रहे ना थल अस्माहीआं, जल थल महीअल पार कराईआ। मन विच्च ना रहण बुराईआं, बुरयारां पन्ध मुकाईआ। तेरीआं तुकां तूं मेरा मैं तेरा गाईआं, इक्को नाम शनवाईआ। साडा लेखा पार करदे शरअ वाले विच्चों कसाईआं, कसमां खा के दईए सुणाईआ। असां जगत वासना ढेरीआं ढाईआं, ढईआ गोबिन्द दए गवाहीआ। जोती जोत सख्प हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा धुर दा वर, देवणहार तेरी शरनाईआ।

जन भगत कहण प्रभू असीं तेरीआं आसां रकर्वीआं, ओट इक्क अकाल रखाईआ। आत्म धार धर्म दीआं सरवीआं, काहन लैणा आप प्रनाईआ। कीमत पाउणी करोड़ करोड़ी लकरवीआं, ककरवां रंग रंगाईआ। तेरे प्रेम प्यार विच्च होवण रत्तीआं, रंग इक्को देणा चढ़ाईआ। मसती विच्च होवण मत्तीआं, खुशीआं ढोले गाईआ। अंदर वासना रहण ना रत्तीआं, अमृत मेघ देणा बरसाईआ। कलिजुग कूडे हिस्से मेटणे पत्तीआं, पतिपरमेश्वर होणा सहाईआ। साडे अंदर जगा दे नूर दीआं बत्तीआं, अन्ध अन्धेर देणा गवाईआ। असीं तेरे सत्थर लथ्थीआं, यारडे होणा आप सहाईआ। साड्हीआं कल्पणा जाण मथीआं, मथन करना चाई चाईआ। सच सरनाई सरनगत लथ्थीआं, धूड़ी खाक रमाईआ। कलिजुग अन्तम हो के इकठीआं, दर तेरे

ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ। ਫਿਰਨਾ ਪਏ ਨਾ ਅਠੁ ਸਠੀਆਂ, ਤੀਰਥਾਂ ਤਵ੍ਹਾਂ ਨਾ ਕੋਈ ਭਵਾਈਆ। ਝਗੜਾ ਸੁਕਾ ਦੇ ਮਨਦਰ ਮਡੀਆਂ, ਕਾਅਬਿਆਂ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਨਾਮ ਪਢਾ ਦੇ ਪਡੀਆਂ, ਪਾਟਲ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਵਣਜ ਕਰਾ ਦੇ ਸਾਚੇ ਹਵੀਆਂ, ਹਟਵਾਣਾ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਤੇਰੇ ਬਿਰਹੋਂ ਵੈਰਾਗ ਵਿਚਚ ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਣ ਫਟੀਆਂ, ਘਾਉ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ। ਚੁਰਾਸੀ ਡੋਰਾਂ ਜਾਵਣ ਕਡੀਆਂ, ਤਨਦੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੰਧਾਈਆ। ਸਾਡੀਆਂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰ ਦੇ ਕਾਧਾ ਮਡੀਆਂ, ਮਟਕੇ ਅਮ੃ਤ ਜਲ ਭਵਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਆਸਾਂ ਤੇਰੇ ਤੇ ਸਡੀਆਂ, ਤੇਰੀ ਆਸ ਰਖਾਈਆ। ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਹੋਈਆਂ ਇਕਠੀਆਂ, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਆਤਮ ਧਾਰ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਢਠੀਆਂ, ਬਿਨ ਸੀਸ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ਼ ਨਿਵਾਈਆ। ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕਰ ਲੈ ਪਕਕੀਆਂ, ਮਤਾ ਆਪਣਾ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕਂ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਤੇਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕਰ ਜਨ ਭਗਤ ਧਾਰਾਂ ਅੰਤਰ ਹਸ਼ਾਈਆਂ, ਹਸ਼ਸ ਹਸ਼ਸ ਤੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ। (੧੬ ਮਾਘ ਸ਼ ਸਾਂ ਨੌਂ ਚਨਨ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗੁਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਗਾਈਏ ਗੀਤ, ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਚ ਸਮਯਾਉਣੀ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਬਣਨਾ ਸੀਤ, ਮਿਤ੍ਰ ਪਾਰਾ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਕਾਧਾ ਕਰਨੀ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤਤ ਬੁਯਾਈਆ। ਭੇਵ ਚੁਕਾ ਦੇ ਮਨਦਰ ਮਸੀਤ, ਮਠ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆਂ ਪਨਥ ਮੁਕਾਈਆ। ਸਭ ਦੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰੀਂ ਨੀਤ, ਛੈਤ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਹਿਰਦੇ ਸ਼ਵਾਮੀ ਵਸਣਾ ਚੀਤ, ਚੇਤਨਨ ਹਰਿਜਨ ਲੈਣੇ ਕਰਾਈਆ। ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਅਨਡੀਠ, ਪਰਦਾ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚਚੋਂ ਚੁਕਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਰੰਗ ਚਾਢਨਾ ਬਸੀਠ, ਲੋਕਮਾਤ ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਝਗੜਾ ਸੁਕਾਉਣਾ ਹਸ਼ਤ ਕੀਟ, ਊੱਚਾਂ ਨੀਚਾਂ ਗੋਦ ਟਿਕਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਲਗਗੇ ਸੀਠ, ਮਿਡੂਡੇ ਸ਼ਵਾਮੀ ਦੇਣੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਮਨਸਾ ਕੂੜ ਰਹੇ ਨਾ ਸੀਠ, ਅਮ੃ਤ ਰਸ ਦੇਣਾ ਚਰਖਾਈਆ। ਘਟ ਸ਼ਵਾਮੀ ਵਸ਼ਣਾ ਭੀਤ, ਭੀਤਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਅੰਤਰ ਹੋਏ ਵਸੇਰਾ, ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਿਸਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਪਨਥ ਮੁਕਾਉਣਾ ਦੂਰ ਨੇਰਾ, ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਸਭ ਦੇ ਅੰਤਰ ਹੋਏ ਚਾਉ ਘਨੇਰਾ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਢੋਲਾ ਗਾਵਣ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ, ਇਕਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਭੇਵ ਚੁਕਾਉਣਾ ਸੰਝ ਸਵੇਰਾ, ਰੁਤੜੀ ਆਪਣਾ ਸਂਗ ਬਣਾਈਆ। ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਨਾ ਰਹੇ ਅਨਧੇਰਾ, ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਕਰਨੀ ਸਫਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬਨ੍ਹਣਾ ਬੇੜਾ, ਨਈਆ ਨੌਕਾ ਨਾ ਕੋਈ ਢੁਕਾਈਆ। ਚੁਰਾਸੀ ਵਾਲਾ ਕਵੁਣਾ ਗੇੜਾ, ਚਕਕਰਾਂ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਭਵਾਈਆ। ਭਾਗ ਲਗਾਉਣਾ ਸਾਛੇ ਤਿੰਨ ਹਤਥ ਕਾਧਾ ਖੇੜਾ, ਰਿਵਡਕੀ ਅੰਦਰੋਂ ਆਪ ਖੁਲਾਈਆ। ਸ਼ਰਅ ਕੂੜ ਦਾ ਕਵੁਣਾ ਜੇੜਾ, ਤਨਦੀ ਡੋਰ ਨਾ ਕੋਈ ਬੰਧਾਈਆ। ਅੰਤਮ ਕਰਨਾ ਹਕ੍ਕ ਨਬੇੜਾ, ਹਕੀਕਤ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੋਣਾ ਆਪ ਸਹਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਵਕਤ ਬੀਤਤਧਾ ਬਥੇਰਾ, ਆਪਣਾ ਪਨਥ ਮੁਕਾਈਆ। ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਰੂਪ ਸਚ ਦਿਸੇ ਨਾ ਗੁਰੂ ਚੇਰਾ, ਚੇਲਾ ਗੁਰ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਸਚ ਤੇਰੀ ਵਡਧਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਸਾਡਾ ਮੇਟ ਅਨੰਧੇਰਾ ਅਨੰਧ, ਅੜਾਨ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਅਗਲਾ ਪਿਛਲਾ ਚੁਕਾ ਪਨਥ, ਪਾਨਥੀ ਪਨਥ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਭਵਾਈਆ। ਨਿੱਜ ਆਤਮ ਦੇ ਅਨਨਦ, ਅਨਨਦ ਅਨਨਦ ਵਿਚਚੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਸਦ ਤੇਰਾ ਗਾਈਏ ਛਨਦ, ਸੋਹੌਂ ਢੋਲਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਰਹੇ ਮੰਗ, ਮਾਂਗਤ ਹੋ ਕੇ ਝੋਲੀ ਭਾਹੀਆ। ਤੂਂ ਸਾਹਿਬ ਸੂਰਾ ਸਰਬਂਗ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਗੁਸਾਈਆ। ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਧਾਂ ਲਾਉਣਾ ਅੰਗ, ਹੋਣਾ ਆਪ ਸਹਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਸੋਈਏ ਸੇਜ ਪਲੱਘ, ਸੁਰਖ ਆਸਣ ਦੇਣਾ ਲਿਟਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਵਜੇ ਮਰਦਂਗ, ਅਨਾਦੀ ਧੁਨ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਧਾਰ ਵਹੇ ਅਗਮੀ ਗੱਗ, ਜਗਤ ਸੁਰਸਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਦਾ ਸੁਹੇਲੇ ਇਕ ਇਕੇਲੇ ਏਹੋ ਮੰਗ ਰਹੇ ਮੰਗ, ਮਾਂਗਤ ਹੋ ਕੇ ਝੋਲੀ ਭਾਹੀਆ। ਦੀਨ ਦਿਨ ਦਿਨ ਬਖ਼ਾਨਿਧ ਬਖ਼ਾਨਿਧ, ਬਖ਼ਾਨਿਧ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕਿ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੂਨ੍ ਭਗਵਾਨ, ਦਰ ਦਵਾਰੇ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਆਉਣਾ ਲੱਘ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। (੧੬ ਮਾਘ ਸ਼ ਸਂ ਨੌਂ ਜਗੀਰ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੍ਰਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਅਨਾਦੀ ਬਚ੍ਚੇ, ਬਚਪਨ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਲੇਖੇ ਲਾ ਲੈ ਕਾਯਾ ਮਾਟੀ ਭਾਣਡੇ ਕਚ੍ਚੇ, ਕਾਂਚਨ ਗਢ ਦੇ ਸੁਹਾਈਆ। ਧੁਰ ਦੇ ਪਾਰ ਬਖ਼ਾਨਿਧ ਦੇ ਸਚ੍ਚੇ, ਸੁਚ੍ਚ ਸੰਜਮ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਮਨੁਆ ਉਠ ਨਾ ਦਹ ਦਿਸ਼ ਨਚ੍ਚੇ, ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਨਾ ਉਠ ਉਠ ਧਾਹੀਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅਗਨੀ ਤਤ ਮੂਲ ਨਾ ਮਚ੍ਚੇ, ਅਮ੃ਤ ਮੇਘ ਦੇਣਾ ਬਰਸਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਤਿ ਦੀ ਬਖ਼ਾਨਿਧ ਸਤੇ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਹੋਣਾ ਸਹਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਿਚਚ ਰਹੀਏ ਸਤੇ, ਰਤਨ ਅਸੋਲਕ ਹੀਰੇ ਲੈ ਬਣਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਸਦਾ ਜੈਕਾਰੇ ਭੰਕੇ ਵਜ਼ਣ ਫਤਿਹ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰਾਂ ਕਰਦੇ ਹਤਤੇ, ਹਤਿਆ ਰੂਪ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਸਤਥਰ ਲਥੇ, ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਗਾਈਏ ਤੇਰੀ ਕਥੇ, ਕਥਨੀ ਨਾਲ ਸਿਪਤ ਸਲਾਹੀਆ। ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਟੇਕੀਏ ਸਥੇ, ਮਰਤਕ ਧੂੜੀ ਰਖਾਕ ਰਮਾਈਆ। ਤੂਂ ਸਾਹਿਬ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥੇ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਸਾਡੇ ਸਗਲ ਵਸੂਰੇ ਜਾਇਣ ਲਥੇ, ਦਰ ਤੇਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈਆ। ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਬਖ਼ਾਨਿਧ ਦੇ ਵਥੇ, ਅਸੋਲਕ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਚ ਚਢਾ ਲੈ ਰਥੇ, ਰਥਵਾਹੀ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਨਿਰਧਨ ਹੋ ਕੇ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਢੁਟੇ, ਸਰਗੁਣ ਦੇਣੀ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਾਡੇ ਚੀਥੜ ਪੁਰਾਣੇ ਫਟੇ, ਓਢਣ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵੇਰਖੀਏ ਲਟ ਲਵੇ, ਜੋਤੀ ਜਾਤੇ ਦੇਣਾ ਚਮਕਾਈਆ। ਨਾਮ ਬਖ਼ਾਨਿਧ ਆਪਣੇ ਹਵੇ, ਸਚਰਖਣਡ ਦਵਾਰਿਉੱ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਸਾਡੇ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਪਿਛਲੇ ਜਾਣ ਠਧੇ, ਅਗੇ ਠਧੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਮੋਹਰ ਲਗਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਤੇਰਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪੇ, ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਨਾਲ ਧਿਆਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਸਾਤਮ ਰਿਸ਼ਤੇ ਕਰ ਲੈ ਪਕਕੇ, ਪਕਕੀ ਆਪਣੀ ਗੱਢੁ ਪਵਾਈਆ। ਦੁਨੀ ਵਿਚਚ ਮਿਲਣ ਨਾ ਧਕਕੇ, ਚੁਰਾਸੀ ਸਜ਼ਾ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਪੂਰਬਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿਚਚ ਅਕਕੇ, ਅਗੇ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਡੇ ਵੇਰਖ ਲੈ ਅਨਤਸ਼ਕਰਨ ਵਿਚਾਰ, ਵਿਚਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਤੂਂ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਰਤਾਰ, ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਿਉੱ ਭਾਵੇਂ ਤਿਉੱ ਲੈਣਾ

ਤਾਰ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਤੁੰ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਬਰਖਾਣਹਾਰ, ਰਹਮਤ ਆਪਣੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਮਾਂਗਤ ਦਰ ਮਿਰਖਾਰ, ਮਿਕਰਖਕ ਹੋ ਕੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ। ਤੇਰਾ ਅਤੋਟ ਅਤੁਛੁ ਭੰਡਾਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਦੇਣਾ ਵਰਤਾਈਆ। ਸਾਡੀ ਨਮੋ ਨਮੋ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ, ਨਿਰਮਾਣਤਾ ਵਿਚਿ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਤੇਰਾ ਆਤਮ ਧਾਰ ਪਰਿਵਾਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਬੰਸ ਸਰਬਕਾਰ ਦੇਣਾ ਸੁਹਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਕਰੀਏ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ, ਬੌਹੜੀ ਬੌਹੜੀ ਕਰ ਸੁਣਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਪਾਉਣੀ ਸਾਰ, ਸਰਗੁਣ ਮੇਲਾ ਮੇਲਣਾ ਸਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਏਕੱਕਾਰ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਤੇਰੇ ਹਤਥ ਵਡਧਾਈਆ। (੧੬ ਮਾਘ ਸ਼ ਸਂ ਨੌਂ ਦਲੀਪ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗ੃ਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਸਾਡੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰ ਦੇ ਆਸਾਂ, ਤ੃ਣਾ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਠਾਂਡੇ ਦਰ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਰਾਸਾ, ਝੋਲੀ ਨਾਮ ਦੇਣੀ ਭਰਾਈਆ। ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਬਰਖਾ ਭਰਵਾਸਾ, ਭਾਣਡਾ ਭਰਮ ਦੇਣਾ ਭਨਾਈਆ। ਜਾਪ ਜਪਾ ਸ਼ਵਾਸ ਸ਼ਵਾਸਾ, ਸਾਹ ਸਾਹ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾ ਖੁਲਾਸਾ, ਪਰਦਾ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚਿਆਂ ਤਠਾਈਆ। ਘਰ ਸ਼ਵਾਮੀ ਤੇਰੀ ਵੇਰਵੀਏ ਰਾਸਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ। ਲੇਖ ਮੁਕਾ ਆਕਾਸ਼ ਅਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਗਗਨਤਾਂ ਪਨਥ ਮੁਕਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਇਕਕੋ ਨੂਰ ਦਿਸੇ ਜੋਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਸਾਡੀ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦੇ ਮਨਸਾ, ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਵਿਕਾਰ ਗਵਾਈਆ। ਫੜ ਫੜ ਕਾਗ ਬਣਾ ਦੇ ਹੱਸਾ, ਸੋਹੱ ਸਾਚੀ ਚੋਗ ਚੁਗਾਈਆ। ਮਾਨਵ ਜਾਤੀ ਤੇਰਾ ਇਕਕ ਹੋਵੇ ਬੰਸਾ, ਇਕਕੋ ਘਰ ਦੇਣਾ ਵਸਾਈਆ। ਮਨ ਮਨੁਆ ਮਾਰ ਹੱਕਾਰੀ ਕੱਸਾ, ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਦੇਣੀ ਸਮਯਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਗਾੜੁੰਦੇ ਸਹੱਸ ਸਹੱਸਾ, ਸਹੱਸਰ ਮੁਰਖ ਸ਼ੇ਷ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਚ ਬਣਾ ਬਣਤਾ, ਘੜਨ ਭਨਨਹਾਰ ਹੋਣਾ ਆਪ ਸਹਾਈਆ। ਸਚਰਖਣਡ ਨਿਵਾਸੀ ਧੁਰ ਦੇ ਕਨਤਾ, ਕਨਤ ਕਨਤੂਲ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਹਉਮੇ ਗਢੁ ਤੋਡ ਦੇ ਹੁੰਗਤਾ, ਹੱ ਬੁਝ੍ਹ ਦੇ ਵੂਢਾਈਆ। ਬੋਧ ਅਗਧਾ ਬਣ ਕੇ ਪੱਭਤਾ, ਬੁਦਿ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦੇਣਾ ਸਮਯਾਈਆ। ਮੇਲ ਮਿਲਾਉਣਾ ਸਾਚੀ ਸੰਗਤਾ, ਸਗਲਾ ਸੰਗੀ ਇਕਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਲੇਖੇ ਲਾਉਣਾ ਭੁਕਖਾ ਨੰਗਤਾ, ਕੋਝਯਾਂ ਕਮਲਿਆਂ ਗੋਦ ਟਿਕਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਦਰਵੇਸ਼ ਤੇਰੇ ਦਰ ਦਾ ਮੰਗਤਾ, ਮਿਕਰਖਕ ਹੋ ਕੇ ਝੋਲੀ ਰਿਹਾ ਵਿਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਉਣਾ ਸਾਚੇ ਸੜਤਾ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬੁਝ੍ਹ ਬੁਝਾਦੀ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। (੧੬ ਮਾਘ ਸ਼ ਸਂ ਨੌਂ ਮੁਰਖਤਾਰ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗ੃ਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਠਾਕਰ ਸ਼ਵਾਮੀ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਧਾ ਤੋਡ ਜੰਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਮਾਤਲੋਕ ਕਰ ਸੰਭਾਲ, ਸਮੱਲ

ਦੇ ਸ਼ਵਾਸੀ ਹੋਣਾ ਆਪ ਸਹਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਸੱਤ ਸੁਹੇਲੇ ਬਣਾ ਆਪਣੇ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਵਿਚੋਲਾ ਬਖ਼ਥਾ ਦਲਾਲ, ਦੂਸਰ ਲੋਡ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਦਰਸਾ ਸਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਗ੍ਰਹ ਇਕਕੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਜੋਤੀ ਜਾਤੇ ਜਗੇ ਕਮਾਲ, ਬਿਨ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਹੋਏ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਨੌਜਵਾਨਾ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ ਅਗਮਾ ਦੇ ਧਨ ਮਾਲ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀਆਂ ਦੇ ਭਰਾਈਆ। ਭਾਗ ਲਗਾ ਦੇ ਤਨ ਵਜੂਦ ਮਾਟੀ ਰਖਾਲ, ਰਖਾਲਕ ਰਖਾਲਕ ਹੋਣਾ ਸਹਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਅਨਾਦੀ ਵਜੇ ਤਾਲ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਦੇਣਾ ਫੁਫ਼ਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਰਖ ਜਗਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਮੂੰ ਕਲਿਜੁਗ ਵੇਰਖ ਅਨਧੇਰੀ ਰੈਣ, ਚਾਰਾਂ ਕੁਣਟ ਅਨਧੇਰਾ ਛਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲੇ ਨਾ ਸਾਚੇ ਸੈਣ, ਸਾਕ ਸਜ਼ਜਣ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਤੇਰਾ ਗ੍ਰਹ ਸਚ ਦਵਾਰ ਹੋਧਾ ਤਰਫੈਣ, ਘਰ ਮਿਲੇ ਨਾ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਨੇਤ੍ਰ ਖੁਲ੍ਹੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨਿਝ ਨੈਣ, ਲੋਚਨ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਈ ਚਮਕਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਅਗਮਾ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਸੁਣੇ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਧਨ, ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਈ ਫੁਫ਼ਾਈਆ। ਸ੃ਢੀ ਦ੃ਢੀ ਅੰਦਰ ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਵਹਿੰਦਾ ਵਹਣ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਈ ਧਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਮੂੰ ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤ ਮਾਰ ਲੈ ਝਾਕੀ, ਸਚਰਵਣਡ ਨਿਵਾਸੀ ਧਿਾਨ ਲਗਾਈਆ। ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਅੰਤਰ ਖੁਲ੍ਹੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਤਾਕੀ, ਬਜ਼ਰ ਕਪਾਟੀ ਪਰਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਅਸੂਤ ਮਿਲੇ ਨਾ ਬੁੰਦ ਸਵਾਂਤੀ, ਨਿਝਾਰ ਝਿਰਨਾ ਕੱਵਲ ਨਾਭੀ ਨਾ ਕੋਈ ਉਲਟਾਈਆ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਵੇ ਨਾ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਤੇਰੀ ਬਾਤੀ, ਬਿਨ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਜਹੂਰ ਕੋਈ ਨਾ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਤੂੰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਪੁਰਖ ਕਰਤਾ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ, ਅਲਰਖ ਅਗੋਚਰ ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਤੇਰੇ ਹਤਥ ਵਡਧਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੁਡੇ ਕੋਈ ਨਾ ਨਾਤੀ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਲਾਈਆ। ਝਾਗੜਾ ਲੈ ਵੇਰਖ ਦੀਨ ਮਜ਼ਹਬ ਜਾਤ ਪਾਤੀ, ਊੱਚ ਨੀਚ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਮੰਜਲ ਚਢੇ ਕੋਈ ਨਾ ਘਾਟੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰਾ ਦਰਸ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਮੁਕਕੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਵਾਟੀ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪਨਥ ਨਾ ਕੋਈ ਚੁਕਾਈਆ। ਤੂੰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਸਭ ਦਾ ਕਮਲਾਪਾਤੀ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਮੂੰ ਸਾਚਾ ਸੁਹਾਏ ਕੋਈ ਨਾ ਬੰਕਾ, ਬੰਕ ਦਵਾਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਨਾ ਲਗੇ ਤਣਕਾ, ਤਨ ਵਜੂਦ ਨਾ ਵਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਮਨ ਕਾ ਫੇਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮਣਕਾ, ਮਨਸਾ ਮੋਹ ਨਾ ਕੌਂਝਿ ਗਵਾਈਆ। ਭੇਵ ਸਮਝੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਇਕਕੋ ਮਾਰਗ ਦਸ਼ਾ ਦੇ ਸਾਚੇ ਧਰਮ ਕਾ, ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਦੇ ਫੁਫ਼ਾਈਆ। ਝਾਗੜਾ ਮੇਟ ਦੇ ਵਰਨ ਬਰਨ ਕਾ, ਸ਼੍ਰਤੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਸਹਾਰਾ ਦੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਕਾ, ਚਰਨ ਚਰਨੋਦਕ ਆਪਣਾ ਜਾਮ ਦੇਣਾ ਪਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦਸ਼ਾ ਦੇ ਹਕੀਕੀ ਮੰਜਲ ਚਢ੍ਹਨ ਕਾ, ਅਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਦਸ਼ਾ ਦੇ ਪਢ਼ਨ ਕਾ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸ੃ਢੀ ਦ੃ਢੀ ਅੰਦਰ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਵਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਤੁਧ ਬਿਨ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸੀਤ, ਮਿਤ ਪਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਤੂਂ ਸ਼ਵਾਮੀ ਵਸ਼ਣਾ ਚੀਤ, ਚਿਤ ਠਗੇਰੀ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਹੋਵੇ ਗੀਤ, ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਲ ਮੇਲਣ ਸਹਜ ਸੁਬਾਈਆ। ਕਾਧਾ ਕਰਨੀ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਬੁਝਾਈਆ। ਪਾਪੀਆਂ ਕਰਨਾ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ, ਦੁਰਸਤ ਮੈਲ ਦੇਣੀ ਧਵਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਦਸ਼ਣਾ ਕਲਮਾ ਨਾਮ ਹਦੀਸ, ਹਜ਼ਰਤਾਂ ਤੋਂ ਕਰਨੀ ਬਾਹਰ ਪਢਾਈਆ। ਤੂਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਗਦੀਸ਼, ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਪਤ ਸਲਾਹ ਕਰਦੇ ਰਾਗ ਛਤੀਸ, ਸਿਪਤਾਂ ਵਾਲੇ ਸਿਪਤੀ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ। ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਉਮੀਦ, ਤ੃ਣਾ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚਚ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਸਚਰਖਣਡ ਨਿਵਾਸੀ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਦੇ ਨਾਮ ਅਗਮੀ ਵਸਤ, ਅਮੌਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ। ਸਚ ਖੁਮਾਰੀ ਹੋਈਏ ਮਸਤ, ਸਤਿ ਸੱਥ੍ਵ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਦੇ ਦੇ ਦਸਤ ਬਦਸਤ, ਕਰ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਰਹੇ ਵਰਖਾਈਆ। ਤੂਂ ਮਾਲਕ ਖ਼ਾਲੀਕ ਵਾਲੀ ਅਰਥ, ਅਈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਭਾਗ ਲਗਾ ਦੇ ਉਪਰ ਫਰਸ਼, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਸਾਡੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨੀ ਅੜਾ, ਆਰਜੂ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਰਖਾਈਆ। ਤੂਂ ਯੋਧਾ ਸੂਰਬੀਓ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਦ, ਬਲਧਾਰੀ ਵਡ ਵਡਧਾਈਆ। ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਯਾਂ ਵੱਡੀਂ ਦਰਦ, ਦੁਰਖੀਆਂ ਹੋ ਸਹਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਤਕਕੀਏ ਅਸਚਰਜ, ਅਚਰਜ ਲੀਲਾ ਦੇਣੀ ਵਿਰਖਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਛੁਰੀ ਸ਼ਰਅ ਲੇਖ ਮਿਟਾਉਣਾ ਕਰਦ, ਕਾਤਲ ਮਕਤੂਲ ਦਾ ਪਨਥ ਮੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕਂ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਣ੍ਣੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦੀ ਵੇਰਖਣੀ ਫਰਦ, ਬਿਨ ਅਕਰਵਰਾਂ ਹਰਫ ਹੁਲਕਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। (੧੬ ਮਾਘ ਸ਼ ਸਂ ਨੌ ਵਰਧਾਮ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗ੍ਰੂਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲੇ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸਤਿ ਸੱਥ੍ਵ ਵਰਖਾ ਆਪਣੀ ਸੂਰਤ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਜਣਾ ਤੂਰਤ, ਤੁਰੀਆ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਭੇਵ ਦੇਣਾ ਖੁਲਾਈਆ। ਸਾਡੀ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਕਰ ਪੂਰਤ, ਪੂਰਨ ਭੇਵ ਦੇਣਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਤੂਂ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਆਦਿ ਅਨੱਤ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰਤ, ਹਜ਼ਰਤਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਅਗਮ ਅਥਾਹੀਆ। ਤੇਰਾ ਜੋਤੀ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਨੂਰਤ, ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਦਾ ਪਨਥ ਮੁਕਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਬਖ਼ਾ ਦੇ ਚਰਨ ਧੂਡਤ, ਟਿਕਕੇ ਮਸਤਕ ਖ਼ਾਕ ਰਮਾਈਆ। ਨਾਤਾ ਤੋਡ ਦੇ ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਕੂੜਤ, ਸਤਿ ਸਚ ਸਤਿ ਸਮਝਾਈਆ। ਚਤੁਰ ਸੁਘੜ ਬਣਾ ਮੂਰਵ ਮੂਢਤ, ਪਰਦਾ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਉਠਾਈਆ। ਤੂਂ ਸੰਗ ਕਲਾ ਭਰਮੂਰਤ, ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਤੇਰੇ ਹਤਥ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਅਗਮ ਅਥਾਹੀਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਸਾਡੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲੇ ਅਨਤਰਜਾਮੀ, ਅਨਤਸ਼ਕਰਨ ਵੇਰਖਣਾ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਆਤਮ ਧਾਰ ਸਤਿ ਸ਼ਵਾਮੀ, ਪਾਰਬ੍ਰਾਹਮਿਕ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰਝਣ ਸਦਾ ਨਿਹਕਾਮੀ, ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਤੇਰੀ ਵਜ਼ਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈਆ। ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰਝਣ ਕਰਨੀ ਮੇਹਰਵਾਨੀ, ਮਹਿਬੂਬ ਮੁਹਿਬਤ ਵਿਚਚ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਆਦਿ ਨਿਰਝਣ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਮਹਾਨੀ, ਮਹਿੰਮਾ ਅਕਥਥ ਕਥੀ ਨਾ ਜਾਈਆ।

ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੀ ਸਤਿ ਦੀ ਸਤਿ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਜਗਤ ਨੇਤ੍ਰ ਲੋਚਨ ਨੈਣ ਵੇਰਖਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਦੋ ਜਹਾਨੀ, ਦੁਹਰੀ ਆਪਣੀ ਕਲ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਇਕਕੋ ਬਖ਼ਣਾ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਦੇਣੀ ਮਾਣ ਵਡਯਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਗਹਰ ਗਮ੍ਭੀਰ ਬਣਨਾ ਧੂਰ ਦਾ ਬਾਨੀ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਅਗਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ। ਨਿਰਅਕਰਵਰ ਧਾਰ ਬਿਨਾਂ ਅਕਵਰਾਂ ਤੋਂ ਸੁਣੀਏ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ, ਅਣਧਾਲਾ ਤੀਰ ਦੇਣਾ ਲਗਾਈਆ। ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਅਮ੃ਤ ਰਸ ਪੀਏ ਪਾਣੀ, ਬੁੰਦ ਸਵਾਂਤੀ ਦੇਣੀ ਟਪਕਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਜਲਵਾ ਜੋਤ ਤਕਕੀਏ ਕਾਧ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੀ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਦੇਣਾ ਉਠਾਈਆ। ਤੂੰ ਰਹੀਮ ਰਹਮਤਾਂ ਵਾਲਾ ਰਹਮਾਨੀ, ਖਾਲਕ ਖਾਲਕ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਜਗਤ ਝਾਗੜਾ ਮੇਟ ਜਿਸਮ ਜਿਸਮਾਨੀ, ਜਿਸਮ ਜਮੀਰ ਬੇਨਜੀਰ ਅੰਦਰਾਂ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ। ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਮੁਕਾਮੇ ਹਕ ਸਚਖਣਡ ਦਵਾਰ ਤੇਰਾ ਦਰਸ ਕਰੀਏ ਨੌਜਵਾਨੀ, ਜੋਬਨਵਨਤਾ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਨ ਤਾਂ ਧੂਰ ਦਾ ਕਨਤਾ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੂਰ ਦਾ ਵਰ, ਵਰ ਦਾਤੇ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਤੂੰ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਦੇ ਦੇ ਵੱਥ, ਵਾਸਤਵਿਕ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ। ਕਾਧ ਅੰਦਰ ਟਿਕਾਉਣੀ ਬਿਨਾ ਹਤਥ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਖੁਝੀ ਬਣਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਸਤਥਰ ਜਾਈਏ ਲਥ, ਧਾਰੜਾ ਗੋਬਿੰਦ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਮਹਿੰਸਾ ਸਦਾ ਗਾਈਏ ਅਕਥਥ, ਕਥਨੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਣੀ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੂਰ ਦਾ ਵਰ, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਅੱਤ ਅਰਖੀਰੀ ਇਕਕੋ ਓਟ, ਓੜਕ ਤੇਰਾ ਧਿਨ ਲਗਾਈਆ। ਨਾਮ ਨਿਧਾਨੇ ਲਾ ਦੇ ਚੋਟ, ਚੋਟੀ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਲਭਦੇ ਕੋਟੀ ਕੋਟ, ਖੋਜਿਆਂ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤਕੀਏ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਜਾਤੇ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਦੇਣਾ ਖੁਲਾਈਆ। ਆਤਮ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਇਕਕੋ ਗੋਤ, ਦੂਸਰ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਮਨ ਮਨਸਾ ਦੀ ਅੰਦਰਾਂ ਕੁਛੁ ਕੇ ਖੋਟ, ਖੋਟੇ ਖਵਰੇ ਲੈ ਬਣਾਈਆ। ਸਦੀ ਚੌਥਵੀਂ ਸਾਰੇ ਆਲਣਿਉੱਂ ਡਿਗ ਬੋਟ, ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਉਠ ਵੇਰਖ ਸਂਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ। ਨਵ ਸਤ ਤੇਰਾ ਆਤਮ ਧਾਰ ਇਕਕ ਸਲੋਕ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਢੋਲਾ ਦੇਣਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਸਾਡੀ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧੋ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਆਪਣੀ ਦਧਾ ਕਮਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਸੁਣੀਏ ਸੋ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੀ ਵਜ਼ਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈਆ। ਤੁਧ ਬਿਨ ਸਹਾਇਕ ਨਾਇਕ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਅ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਹਤਥ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਆਤਮ ਧਾਰ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਜਾਵੇ ਛੋਅ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਦੇਣਾ ਰੰਗਾਈਆ। ਕਾਧ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਤੇਰਾ ਜੋਤ ਦਾ ਹੋਵੇ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਅਗਮੀ ਲੋਅ, ਦੋਏ ਲੋਚਨਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਸੂਣੀ ਨਾਲਾਂ ਦੂਣੀ ਹੋਵੇ ਨਿਰਮਾਹ, ਮੁਹਬਤ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਪੱਚ ਵਿਕਾਰ ਰਹੇ ਨਾ ਗਿਰੋਹ, ਕੂੰਡੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਦੇਣੀ ਗਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮਾਲਕ ਖਾਲਕ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਆਪੇ ਹੋ, ਹੈਕਾ ਸੁਣਨਾ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ।
(੧੬ ਮਾਘ ਸ਼ ਸਂ ਨੌਂ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੍ਰੁ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਬੜਾ ਦਿਆਲੂ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਕਿਰਪਾਨਿਧ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲੂ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਵਡ ਵਡਯਾਈਆ। ਜੋ ਸਭ ਦੀ ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲੂ ਵੇਰਵਣਹਾਰਾ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਰਗ ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਹੋਵੇ ਚਾਲੂ ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦਿਤਾ ਪੁਤ ਕਾਲੂ ਕਲਮਧਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੱਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੁਗ ਜੁਗ ਭਗਤ ਉਧਾਰਦਾ, ਉਦਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਸੁਕਾਈਆ। ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਕਿਤ ਉਤਾਰਦਾ, ਮਕਰਘ ਹੋ ਕੇ ਖੇਲ ਰਿਖਲਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜਗਤ ਵਿਵਹਾਰ ਦਾ, ਵਿਵਹਾਰੀ ਹੋ ਕੇ ਪਰਦਾ ਲਾਹੀਆ। ਸਤਿ ਸੱਚ੍ਚ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਇਕਕੋ ਸਚੀ ਸਰਕਾਰ ਦਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਾ ਕੋਈ ਸਕੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ ਪੈਗਾਗਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦਾ, ਅਵਤਰੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੱਚ ਦੀ ਖੇਲ ਆਪ ਰਿਖਲਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸੂਰਾ ਸਰਬਾਂਗ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਲੇਖੇ ਜਾਏ ਲਗਗ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਖ਼਼ੋਂ ਚਰਨ ਸਚੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਜਗਤ ਤ੃ਣਾ ਰਹੇ ਨਾ ਅਗਗ, ਅਗਨੀ ਤਤਤ ਨਾ ਕੋਈ ਤਪਾਈਆ। ਕੂਡੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਮੇਟੇ ਹਵਦ, ਹਵਦ ਆਪਣੀ ਦਏ ਵਿਖਵਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸੂਰਾ ਸਰਬਗ, ਲਹਣੇ ਦੇਣੇ ਦਏ ਸੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੱਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤ ਕਦੇ ਨਾ ਮਰਦਾ, ਸੱਚਰਖਣਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਉਹ ਨਿਵਾਸੀ ਉਸ ਘਰ ਦਾ, ਜਿਥੇ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਪਢਦਾ, ਆਤਮ ਧਾਰ ਵਜ਼ਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈਆ। ਦਰਸਨ ਕਰੇ ਨਰਾਯਣ ਨਰ ਦਾ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਨਜਰੀ ਆਈਆ। ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਸੱਚ ਸਰਨਾਈ ਪਰਦਾ, ਬਿਨ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ਼ ਝੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਵਿਖਵਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਸੱਚ ਦਵਾਰੇ ਵਸਦਾ, ਸੱਚਰਖਣਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਬੁਲ੍ਲੀਆਂ ਹਸ਼ਸਦਾ, ਆਤਮ ਢੋਲੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਗਾਈਆ। ਪਾਸਾ ਬਣ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਜਸ ਦਾ, ਸਿਪਤ ਸਿਪਤਾਂ ਨਾਲ ਸਲਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਪੈਜ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਰਕਖਦਾ, ਦਰ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਯਾਈਆ। ਉਹ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚਕ ਕਦੇ ਨਾ ਤਪਦਾ, ਜੂਨੀ ਜੂਨ ਨਾ ਕੋਈ ਭਵਾਈਆ। ਸੋ ਸੋਹੌਂ ਢੋਲਾ ਧੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਜਪਦਾ, ਤਿਸ ਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਵੇ ਧੁਰ ਦੇ ਬਾਧ ਦਾ, ਪਿਤਾ ਪੂਰ ਗੋਦ ਤਠਾਈਆ। ਜਗਤ ਨਾਤਾ ਜਗਤ ਰਹਿ ਜਾਏ ਤਤਤ ਦਾ, ਅਗਨੀ ਖਾਕ ਰੂਪ ਦਰਸਾਈਆ। ਆਤਮ ਸੱਚਰਖਣਡ ਦਵਾਰੇ ਫਿਰੇ ਨਭੁਦਾ, ਉਛਲੇ ਕੁਦੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਵੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਤ ਦਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲ ਕੇ ਵਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਝਗੜਾ ਰਹੇ ਨਾ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਹੜ੍ਹ ਮਾਸ ਨਾਡੀ ਰਤ ਦਾ, ਰਤਨ ਅਮੋਲਕ ਹਰਿਜਨ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਏਹ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਦਾ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਆਪ ਵਡਯਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਨਾਤਾ ਸਦਾ ਸਤਿ ਦਾ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਿਚਕ ਸਮਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਪਕਕ ਦਾ, ਪਕਕੀ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਨਾਲ ਪਕਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਆਤਮਾ

ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਲੇਖਵਾ ਅਗਸ਼ਮ ਅਕਥਥ ਦਾ, ਕਥਨੀ ਕਥ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ। ਜੋ ਰਥਵਾਹੀ ਧੁਰ ਦੇ ਰਥ ਦਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਮਾਤ ਚਲਾਈਆ। ਹਰਪਾਲ ਕਹੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦਵਾਰੇ ਵਸ਼ਸਦਾ, ਜਿਥੇ ਵਸਲ ਮਿਲੇ ਧਾਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਮੇਰਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਅਗੇ ਅਲਕਰਵ ਦਾ, ਅਲਕਰਵ ਅਗੋਚਰ ਹੋ ਕੇ ਵੇਰਵ ਵਿਰਖਾਈਆ। ਜੋ ਲਕਰਵ ਚੁਰਾਸੀ ਸਥ ਦਾ, ਸਥਣਹਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਉਹ ਮੇਰਾ ਬੂਟਾ ਪਾਲੇ ਸਚ ਦਾ, ਸਚ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਹਾਰਾ ਬਣ ਕੇ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਕਚਵ ਦਾ, ਕਚਨ ਗੱਢ ਦੇਏ ਵਿਰਖਾਈਆ। ਜੋ ਲੂੰ ਲੂੰ ਅੰਦਰ ਰਚਦਾ, ਰਚਨਾ ਆਪਣੀ ਦੇਏ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਛੁੰਬ ਭਗਵਾਨ, ਖੇਲ ਖੇਲੇ ਆਪ ਸਮਰਥ ਦਾ, ਦੂਸਰ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। (੧੬ ਮਾਘ ਸ਼ ਸਾਂ ਨੌਂ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਜੇਠੂਵਾਲ ਹਰਪਾਲ ਸਿੱਘ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਵਸਣਾ, ਵਸਨੀਕ ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਰੱਕਾਰ ਹੋ ਕੇ ਮਾਰਗ ਦੱਸਣਾ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਤੋਂ ਮੇਹਰਵਾਨ ਦੇਣਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਅਸੂਤ ਧਾਰ ਦੇਣਾ ਰਸਨਾ, ਰਸਨਾ ਰਸ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਕੂਡ ਵਿਕਾਰ ਹੱਕਾਰ ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਸਥਣਾ, ਤਨ ਵਜੂਦ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤ ਜੋਡਨਾ ਨਤਨਾ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋ ਕੇ ਹੋਣਾ ਸਹਾਈਆ। ਸਾਨੂੰ ਵਰਵਾਤਣਾ ਆਪਣਾ ਵਤਨਾ, ਬੇਵਤਨ ਹੋ ਕੇ ਦੰਝੇ ਦੁਹਾਈਆ। ਤ੍ਰਿੰ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰਥਣਾ, ਸਮਰਥ ਤੇਰੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਹਉ ਬਾਲੇ ਅੰਝਾਣੇ ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਤੇਰੇ ਫੜ੍ਹੁਣਾ, ਫਹ ਫਹ ਧੂੜੀ ਰਖਕ ਰਮਾਈਆ। ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਲਰਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਂਸੀ ਰਹੇ ਨਾ ਰਟਨਾ, ਗੇੜਾ ਗੇੜਿਆਂ ਵਿਚ੍ਚੋਂ ਦੇਏ ਮਿਟਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰ ਦੇ ਜੋ ਕੌਲ ਇਕਰਾਰ ਕੀਤਾ ਨਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਵਿਚਿ ਪਟਨਾ, ਪਾਟਲ ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਦਵਾਰੇ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਹਸ਼ਸਣਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵਜ਼ਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈਆ। ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨੇ ਨੌਜਵਾਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਤ੍ਰਿੰ ਤੀਰ ਨਿਰਾਲਾ ਕਸਣਾ, ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ ਬੇਨਜੀਰ ਆਪਣਾ ਦੇਣਾ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਮਾਲਕ ਹੋਣਾ ਆਪ ਸਹਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਡੇ ਵਸ ਜਾ ਅੰਦਰ ਹਿਰਦੇ, ਹਾਰਦਿਕ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਤੈਥੋਂ ਵਿਛੜੇ ਚਿਰ ਦੇ, ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨੇ ਲੈ ਮਿਲਾਈਆ। ਦਰਸਨ ਕਰੀਏ ਅਗਸ਼ਮੇ ਪਰ ਦੇ, ਘਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤਕਕੀਏ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਤੇਰੇ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗੇੜੇ ਰਹੇ ਗਿੜਦੇ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਭਜ਼ਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਸਾਨੂੰ ਅਗੇ ਪੈਂਡੇ ਦਿਸਦੇ ਨੇੜ ਦੇ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪਨਥ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਲੇਖਵਾ ਲੋਕਮਾਤ ਮਾਰ ਝਾਤ ਆਪ ਨਿਬੇੜ ਦੇ, ਦੂਸਰ ਹਤਥ ਨਾ ਕਦੇ ਫੜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਰਖ ਜਗਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਸਾਡਾ ਅਨਤਸ਼ਕਰਨ ਵੇਰਵ ਲੈ ਆਪ, ਜਗਤ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਤੈਗੁਣ ਮਾਧਾ ਮੇਟ ਦੇ ਤਾਪ, ਅਗਨੀ ਤਤਤ ਨਾ ਕੋਈ ਜਲਾਈਆ। ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਦਸ਼ਦੇ ਜਾਪ, ਨਿਰਅਕਰਵਰ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰ ਦੇ ਭਵਿਖਕ ਵਾਕ, ਵਾਕਿਆ ਵੇਰਵ ਖ਼ਲਕ

ਖੁਦਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰੋਂ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇ ਤਾਕ, ਪਰਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ। ਘਰ ਸ਼ਵਾਮੀ ਜੋੜਨਾ ਨਾਤ, ਵਿਛੋੜਾ ਅਗਲਾ ਦੇਣਾ ਮਿਟਾਈਆ। ਤੂਂ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਸੁਲਤਾਨਾ ਮੈਂ ਬਾਲ ਅੰਜਾਣਾ ਆਤਮ ਤੇਰੀ ਜਾਤ, ਅਜਾਤੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਰਖਾਈਆ। ਮੇਹਰਵਾਨ ਮਹਿਬੂਬ ਹੋ ਕੇ ਪੁਚ਼ ਵਾਤ, ਵਾਰਸ ਹੋ ਕੇ ਵੇਰਖ ਵਿਰਖਾਈਆ। ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾ ਬਿਨ ਹਤਥਾਂ ਤੋਂ ਜੋੜੇ ਹਾਥ, ਹਥੇਲੀ ਹਥੇਲੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਹਤੱ ਬਾਲ ਅੰਜਾਣੇ ਅਨਾਥਾਂ ਅਨਾਥ, ਤੂਂ ਦੇਵਣਹਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸਗਲੇ ਸ਼ਵਾਮੀ ਹੋਣਾ ਸਾਥ, ਆਪਣਾ ਸਾਂਗ ਬਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਸਚ ਵਰਤ ਨਾਮ ਵਰਤਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭੂ ਜਗਦੀਸ਼, ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਤੇਰੇ ਕਦਮਾਂ ਝੁਕੇ ਇਕਕੇ ਸੀਸ, ਦੂਜਾ ਓਟ ਨਾ ਕੋਈ ਤਕਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਤੀਸ ਬਤੀਸ, ਛੱਤੀਸਾ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਇਕਕੇ ਹੋਵੇ ਹਦੀਸ, ਹਜ਼ਰਤਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਣਾ ਸਮਯਾਈਆ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਦਸ਼ਾਣੀ ਰੀਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਜੋੜ ਜੁਡਾਈਆ। ਝਗੜਾ ਰਹੇ ਨਾ ਮਨਦਰ ਮਸੀਤ, ਕਾਅਬਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਣਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਤੂਂ ਸ਼ਵਾਮੀ ਤੈਗੁਣ ਅਤੀਤ, ਤੈਭਵਣ ਧਨੀ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸਾਡੀ ਕਾਧਾ ਕਰਦੇ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤਤ ਨਾ ਕੋਈ ਤਪਾਈਆ। ਹਰ ਹਿਰਦੇ ਵਰਸਣਾ ਚੀਤ, ਮਨ ਚਿਤ ਠਗੋਰੀ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਮੇਹਰਵਾਨ ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਕਰ ਬਖ਼ਸ਼ੀਸ਼, ਰਹਸਤ ਆਪਣੀ ਸਾਡੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਤੁਧੁ ਬਿਨ ਅਵਰ ਦੀਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮੀਤ, ਮਿਤ੍ਰ ਪਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। (੧੭ ਮਾਘ ਸ਼ ਸਾਂ ਨੌਂ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੍ਰਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਸਾਡੇ ਉਤਸ ਕਰ ਭਾਗ, ਭਗਵਨ ਭਾਗਸ਼ਾਲੀ ਦੇ ਬਣਾਈਆ। ਦੁਰਸਤ ਮੈਲ ਧੋ ਦਾਗ, ਪਤਤ ਪੁਨੀਤ ਹੋ ਸਹਾਈਆ। ਅਨੱਤਰ ਉਪਜੇ ਇਕਕ ਵੈਰਾਗ, ਵੈਰੀ ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕਛੂਈਆ। ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਕਰੀਏ ਤਾਗ, ਤੈਗੁਣ ਅਤੀਤੇ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਅਨੱਤਸ਼ਕਰਨ ਉਪਜੇ ਤੇਰਾ ਪਾਰ ਮੇਲਾ ਹੋਏ ਕਨਤ ਸੁਹਾਗ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਤੇਰੇ ਪਾਰ ਦੀ ਵਜ਼ਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਜੀਵ ਹੱਸ ਬਣਾ ਕਾਗ, ਤੂਂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਾਣਕ ਮੌਤੀ ਚੋਗ ਚੁਗਾਈਆ। ਮਾਧਾ ਮਮਤਾ ਡੱਸੇ ਨਾ ਡੱਸਣੀ ਨਾਗ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਦੇਣਾ ਵਰਤਾਈਆ। ਨਿੜ ਨੇਤਰ ਲੋਚਨ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਣੀ ਜਾਗ, ਅਨੁਭਵ ਦ੃ਢਟੀ ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਦੇਣਾ ਉਠਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਸਰਨਾਈ ਇਕਕੋ ਜਾਈਏ ਲਾਗ, ਦੂਜਾ ਇਛਟ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਬਣਾ ਲੈ ਸਾਧ, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਣ ਆਪਣੀ ਦਧਾ ਕਮਾਈਆ। ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਤੈਨੂੰ ਲਈਏ ਅਰਾਧ, ਸਿਮਰਨ ਇਕਕੋ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਅਨੱਤਰ ਰਹੇ ਨਾ ਵਾਦ ਵਿਵਾਦ, ਵਿਰਖ ਕੂੜੀ ਬਾਹਰ ਦੇਣੀ ਕਛੂਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਚਵ ਹੋਵੇ ਵਿਸਮਾਦ, ਬਿਸ਼ਿਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਮੇਲਾ ਲੈਣਾ ਮਿਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਦੀ ਦੇ ਦੇ ਧੁਨ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਜਣਾਈਆ। ਸਾਡੀ ਅੰਦਰੋਂ ਖੁਲ੍ਹੇ ਸੁਨਨ, ਜਗਤ ਸਮਾਧੀ ਲੋਡ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦਸਸ ਦੇ ਆਪਣਾ ਗੁਣ,

गुणवन्त धुरदरगाहीआ । सच स्वामी अन्तरजामी भगत सुहेले आप चुण, लक्ख चुरासी विच्छों वेरव विरवाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा धुरदा वर, दर ठांडे मंग मंगाईआ ।

जन भगत कहण प्रभ अन्तर आत्म बख्शा दे ठंड, त्रैगुण अगनी तत्त बुझाईआ । पारब्रह्म आपणे नाल पा लै गंडु, ब्रह्म आपणा संग निभाईआ । तेरा खेल वेरवीए विच्छ ब्रह्मण्ड, ब्रह्मांड ध्यान लगाईआ । झागङ्गा मेटणा जेरज अंड, उत्भुज सेतज पन्ध मुकाईआ । कूड़ी क्रिया करनी खण्ड खण्ड, खण्डा खड़ग नाम हथ्य उठाईआ । शब्दी धार इकको चमके चंड, प्रचंड रूप बदलाईआ । जगत वासना देणा दंड, सिर सके ना मूल उठाईआ । भेव खुलाउणा तत्त पंज, पंचम नाद धुंन शब्द कर शनवाईआ । अन्तर रहे ना अगम्मी रंज, सति सतिवाद आपणा रंग वरवाईआ । जगत जहान मंजल जाईए लँघ, बिन कदमां कदम उठाईआ । सच स्वामी अन्तरजामी परम पुररव बरखणा आपणा इकक अनन्द, अनन्द अनन्द विच्छों प्रगटाईआ । नूर नुराना चाढ़ना चन्द, निज घर करनी आप रुशनाईआ । साडा खुशी होवे बन्द बन्द, तेरी बन्दगी विच्छ आपणा आप समाईआ । आत्म सेज सुहाउणी पलँघ, सच सिंधासण डेरा लाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा साचा वर, सच मेला लैणा मिलाईआ ।

जन भगत कहण प्रभ साचे नाम दी दे दे दाती, दयावान दया कमाईआ । निगाह मार लै लोकमाती, चारों कुण्ट वेरव वरवाईआ । जिधर तक्कीए अन्धेरी राती, साचा चन्द ना कोई चमकाईआ । तेरे नाम दी भुल्ली गाथी, रसना जेहवा कूड़ लोभ हलकाईआ । आत्म परमात्म बणाए कोई ना साथी, सगला संग ना कोई बणाईआ । तूं किरपानिध अनाथ अनाथी, दीनण दीना लैणा मिलाईआ । साड़ी भुल्ल बरखा गुस्तारखी, होणा आप सहाईआ । दर ठांडे मंगीए मुआफी, मुआफ करना आप गुसाईआ । सति धर्म करनी इन्साफी, अदल धुर दा इकक जणाईआ । शंकर नाल मिलाउणा कैलाशी, ब्रह्मा ब्रह्म धार वडयाईआ । विष्नुं शिव दी तक्के अयाशी, नव नौं दा भेव चुकाईआ । तूं परम पुररव अबिनाशी, हरि करता धुरदरगाहीआ । दीन दुनी तक्क बदमवासी, घट घट अंदर वेरव विरवाईआ । प्रेम प्यार दा दिसे ना कोई अभिलाशी, अबला होई लोकाईआ । चुरासी विच्छों तुध बिन करे ना कोई खुलासी, खालक रंग ना कोई रंगाईआ । साचे मण्डल दिसे कोई ना रासी, सुरती शब्दी गोपी काहन ना कोई नचाईआ । मेहरवाना नौजवाना श्री भगवाना लोकमात मार झाती, परदा परदिआं विच्छों उठाईआ । बिन तेरी किरपा बजर कपाटी खुली किसे ना ताकी, तकवा हक्क ना कोई वरवाईआ । झागङ्गा वेरव लै मानस मानुख खाकी, तन वजूद हक्क हक्क महिबूब दीन मजहब विच्छ लड़ाईआ । तेरे नाम कलमयां झागङ्गा पाया भरांती, भाण्डा भरम ना कोई भन्नाईआ । अमृत बूंद निझर झिरने किसे ना मिले स्वांती, नाभी कँवल ना कोई उलटाईआ । जिंदगी विच्छों जीवन बदले ना किसे हयाती, हिरदे हरि ना कोई वसाईआ । तूं सभ दा परम पुररव कमलापाती, पतिपरमेश्वर इकक अखवाईआ । चरन कँवल उपर धवल जोड़ लै नाती, मेल मिलाउणा सैहज सुभाईआ । दिवस रैण सदा साड़ी रहे प्रभाती, प्रभू आपणा

ਰੰਗ ਦੇਣਾ ਰੰਗਾਈਆ। ਸਾਡੀ ਮਨਸਾ ਕੂਡ ਰਹੇ ਨਾ ਨਾਰ ਕਮਜਾਤੀ, ਕਨਤ ਸੁਹਾਗ ਲੈਣਾ ਜੁੜਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਸਾਡੀ ਪੁਚ਼ਣੀ ਵਾਤੀ, ਗ੍ਰਹ ਗ੍ਰਹ ਹੋਣਾ ਆਪ ਸਹਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਕਲਮਾ ਇਕਕੋ ਹੋਵੇ ਸਫਾਤੀ, ਸਿਪਤਾਂ ਨਾਲ ਤੇਰੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਲੇਖ ਰਹੇ ਨਾ ਕਾਗਜਾਤੀ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਮੇਲਾ ਲੈਣਾ ਮਿਲਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਜਹੂਰ ਤਕਕੀਏ ਬ੍ਰਹਮਾਦੀ, ਬ੍ਰਹਮਾਣਡ ਤੇਰਾ ਪਰਦਾ ਦੇਣਾ ਉਠਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣੀਏ ਅਹਿਲਾਦੀ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਕਰਨੀ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਅੱਤ ਕਲਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਇਕ ਇਮਦਾਦੀ, ਦੂਸਰ ਓਟ ਨਾ ਕੋਈ ਤਕਾਈਆ। ਬਿਨ ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣ ਤੇਰੇ ਪਾਰ ਦੀ ਲਗਗੀ ਰਹੇ ਸਮਾਧੀ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਲੇਖਵਾ ਬਾਹਰ ਇਸ਼ਕ ਹਕੀਕੀ ਤੇ ਮਜਾਜੀ, ਮਜਾ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਦੇਣਾ ਚਰਖਾਈਆ। ਸ਼ਰਅ ਦਾ ਝਗੜਾ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪੱਭਤ ਕਾਜੀ, ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਲੇਖਵਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੂਰ ਦਾ ਵਰ, ਸਚ ਵਸਤ ਨਾਮ ਵਰਤਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਹਰ ਹਿਰਦੇ ਜਾਣਾ ਵਸ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਵਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇਣਾ ਦੱਸਿ, ਦਹਿ ਦਿਸਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਣਾ ਪਢਾਈਆ। ਤੀਰ ਅਣਯਾਲਾ ਮਾਰਨਾ ਕਸ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਆਪ ਚਲਾਈਆ। ਨਿੜਰ ਧਾਰੋਂ ਬਖ਼ਾਣਾ ਰਸ, ਅਮ੃ਤ ਜਾਮ ਦੇਣਾ ਪਾਈਆ। ਮਨੁਆ ਸਾਡਾ ਹੋਵੇ ਵਸ, ਵਸਲ ਧਾਰ ਦੇਣਾ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚਚ ਢੋਲੇ ਗਾਈਏ ਜਸ, ਸਿਪਤਾਂ ਨਾਲ ਸਿਪਤ ਸਲਾਹੀਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਟ ਅਨਧੇਰੀ ਮਸ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਚ ਚਨਦ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਝੁਕਦੇ ਰਵ ਸਸ, ਸੂਰਧਾ ਚਨਦ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਮਣਡਲ ਮੰਡਪ ਰਹੇ ਹਹਸਸ, ਢੋਲੇ ਸੋਹਲੇ ਰਾਗ ਦੂਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਮੇਲਾ ਲੈਣਾ ਮਿਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਸਾਡਾ ਅੱਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇ ਰਾਜ, ਰਾਜਕ ਰਹੀਮ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ। ਸੂਫੀ ਕਹਣ ਝਗੜਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰੋਜ਼ਾ ਨਿਮਾਜ, ਬਾਂਗ ਸਦਾ ਇਕਕੋ ਦੇਣੀ ਸੁਣਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਹਕੀਕੀ ਕਲਮੇ ਦੀ ਸੁਣੀਏ ਆਵਾਜ, ਬਿਨ ਕਨਾਂ ਦੇਣੀ ਜਣਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਸਾਨੂੰ ਨਾਜ, ਸਾਡਾ ਅੰਦਰੋਂ ਨਿਯਾਮ ਦੇਣਾ ਬਦਲਾਈਆ। ਸਤਿ ਦਾ ਸਚ ਕਰਨਾ ਕਾਜ, ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਦੇਣੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਲੋਕਮਾਤ ਰਕਖਣੀ ਲਾਜ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ਼ ਤਕਕੀਏ ਤਾਜ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਉਡਾ ਦੇ ਬਾਜ, ਬਾਜੀ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਉਲਟਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਧਰਮ ਦਾ ਹੋਵੇ ਇਕ ਸਮਾਜ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਦੀਨ ਮਜ਼ਹਬ ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੂਰ ਦਾ ਵਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਤੇਰੀ ਵਡਧਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰੋਂ ਕਢੁ ਦੇ ਰੋਗ, ਹਉਮੇ ਹੁੰਗਤਾ ਦੇ ਮਿਟਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਹੋਵੇ ਸਚ ਸੰਜੋਗ, ਵਿਛੋਡੇ ਵਿਚਚ ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤ ਬਖ਼ਾ ਦੇ ਜੋਗ, ਜੁਗੀਸ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਮੇਲਾ ਲੈਣਾ ਮਿਲਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਹੋਵੇ ਰੋਜ, ਨਿਰਗੁਣ ਮਿਲਣਾ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਬਿਨ ਤਤਾਂ ਤੋਂ ਕਰਨਾ ਭੋਗ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰਸ ਬਣਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਰਕਖਣਾ ਆਪਣੀ ਗੋਦ, ਫਡ ਬਾਹੋਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਅੱਤਸ਼ਕਰਨ ਆਪੇ ਸੋਧ, ਸੁਦੀ ਵਦੀ ਦਾ ਲੇਖਵਾ ਦੇਣਾ ਸੁਕਾਈਆ। ਤ੍ਰੂ ਮਾਲਕ ਜੋਧਨ ਜੋਧ, ਸੂਰਬੀਰ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਬੁਦ्धਿ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦਾ ਕਰਨਾ ਬੋਧ, ਅਕਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਣਾ ਦੂਢਾਈਆ। ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਗੋੜ, ਪਰਦਾ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਚੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੇ ਮਨਦਰ ਹੋਣਾ ਸਹਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਡਾ ਸੁਹਾ ਦੇ ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ, ਤਨ ਅੰਦਰ ਵਜ਼ਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈਆ। ਭਾਗ ਲਗਾ ਦੇ ਅੰਧੇਰੀ ਕੰਦਰ, ਬਿਨ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਬਜ਼ਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਦੇ ਜੰਦਰ, ਪਰਦਾ ਪਰਦੇ ਵਿਚਿੱਦੋਂ ਉਠਾਈਆ। ਮਨੁਆ ਦਹਿ ਦਿਸਾ ਨਾ ਉਠ ਉਠ ਧਾਏ ਬਨਦਰ, ਬਨਦਗੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚਵ ਲਗਾਈਆ। ਸ਼ਰਅ ਜਗਤ ਰਹੇ ਨਾ ਕਲਾਂਦਰ, ਕਲਮਾ ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਢੂਢਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਦਰ ਠਾਂਡਾ ਆਏ ਮਾਂਗਣ, ਮਾਂਗਤ ਹੋ ਕੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ। ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਚਾਢ ਦੇ ਰੰਗਣ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਤਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਖ਼ਥ ਦੇ ਅਨਨਦਨ, ਅਨਨਦ ਅਨਨਦ ਵਿਚਿੱਦੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਧੂੰਫੀ ਰਖਾਕ ਰਮਾ ਦੇ ਚਨਦਨ, ਮਸਤਕ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਛੁਹਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਤੇਰਾ ਦਰਸ ਕਰਨ ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਤੇਰੇ ਲੱਘਣ, ਅਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। ਪਨਥ ਸੁਕਾ ਦੇ ਆਕਾਸ਼ ਪਤਾਲ ਪੁਰੀ ਲੋ ਗਗਨ ਗਗਨਾਂਤਰ ਜਗਤ ਬ੍ਰਹਮਣਡਣ, ਪਾਨਧੀਆ ਪਨਥ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਸਚਰਖਣਡ ਦਵਾਰ ਏਕਕਾਰ ਆਤਮ ਧਾਰ ਦਾ ਹੋਵੇ ਸਾਗਨ, ਪਰਮਾਤਮ ਖੇਲ ਵਰਖਾਉਣਾ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਜਿਸ ਵਿਚਵ ਹੋਈਏ ਮਗਨ, ਮਸਤੀ ਤੇਰੇ ਵਿਚਵ ਸਮਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਲੇਖੇ ਲਾਉਣਾ ਬਨਦਗੀ ਵਾਲਾ ਕੀਤਾ ਭਜਨ, ਮਧ ਮੰਜਨ ਦੇਣੀ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਤੂਂ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਸ਼ਵਾਮੀ ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਇਕ ਨਿਰਭਣ, ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਰੱਕਾਰ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੂਨ੍ਹ ਭਗਵਾਨ, ਮੂਰਤ ਗੋਪਾਲ ਮੋਹਣ ਮਾਧਵ ਮਦਨ, ਮਾਧਵ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਦੇਣੀ ਕਮਾਈਆ। (੧੬ ਮਾਘ ਸ਼ ਸੰ ੬ ਸੇਵਾ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੃ਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਡੇ ਧੁਰ ਦੇ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ। ਮੇਹਰਵਾਨਾ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਆਪ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਤੂਂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਪਾਉਣਾ ਜਾਪ, ਜਗ ਜੀਵਣ ਦਾਤੇ ਦੇਣੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੇਲ ਮਿਲਾਉਣਾ ਤੀਨੋ ਤਾਪ, ਤੈਗੁਣ ਅਤੀਤੇ ਹੋਣਾ ਸਹਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਨੀ ਲੋਕਮਾਤ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਤੱਤੇ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਜਨਮ ਦੇ ਮੇਟਣੇ ਪਾਪ, ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਕਰਾਈਆ। ਦੁਃਖ ਰੋਗ ਨਾ ਰਹੇ ਸਨਤਾਪ, ਸੁਕਰਖ ਸਾਗਰ ਵਿਚਵ ਸਮਾਈਆ। ਅੰਦਰੋਂ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਚਨਦ ਦੇ ਚਮਕਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਪੁਚ਼ਣੀ ਵਾਤ, ਸਰਗੁਣ ਹੋਣਾ ਆਪ ਸਹਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾਤ, ਰਿਸ਼ਤਾ ਅਗਸ਼ ਦੇਣਾ ਬਣਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੀਏ ਬਹੁਭਾਂਤ, ਬਹੁਭਾਂਤੀ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਨੀ ਇਕਾਂਤ, ਇਕ ਇਕਲਲੇ ਦੇਣੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਭ ਦੀ ਅਨਤਮ ਪੁਚ਼ਣੀ ਵਾਤ, ਵਾਤਾਵਰਨ ਵੇਰਖਣਾ ਜਗਤ ਲੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਨਾਤ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਦੁਕਰਖਡਾ ਕਛੁ ਦੇ ਰੋਗ, ਹਉਮੇ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਦੀ ਬਰਖ਼ਸ਼ ਦੇ ਚੋਗ, ਚੁਗਲੀ ਨਿੰਦਿਆ ਵਿਚਿੱਦੋਂ ਬਾਹਰ ਰਖਾਈਆ। ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਰਹੇ ਨਾ ਸੋਗ, ਚਿਰਖਾ ਕੂੜ ਨਾ ਅਗਨ ਜਲਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਚੁਣੀਏ ਚੋਗ, ਰਸ ਅਮ੃ਤ ਦੇਣਾ ਚਰਖਾਈਆ। ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤ ਬਖ਼ਥਣਾ ਜੋਗ, ਜੁਗੀਸ਼ਰਾਂ ਬਾਹਰ ਪਢਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਕਰੀਏ ਦਰਸ ਅਮੋਘ, ਅਮੁਲਲ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਖੇਲ ਕਰੀਏ ਚੋਜ, ਚੋਜੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੇਰੇ ਹਤਥ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਚ ਦਾ ਬਖ਼ਥ ਦੇ ਜੋਗ, ਮਿਚ਼ਧਾ

ਸਚ ਵਾਲੀ ਵਰਤਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਮਾਣੀਏ ਸੌਜ, ਮਜ਼ਲਸ ਭਗਤਾਂ ਦੇਣੀ ਬਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਧਾਈਏ ਸੁਖ, ਰਸਨਾ ਸਿਪਤ ਸਲਾਹੀਆ। ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਰਹੇ ਨਾ ਦੁਖ, ਤ੃ਣਾ ਦੇਣੀ ਮਿਟਾਈਆ। ਅਮੂਤ ਧਾਰ ਮਿਟਾਉਣੀ ਭੁਕਖ, ਹਉਮੇ ਹੁੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਤੁੜਾਈਆ। ਸੁਫਲ ਕਰਾਉਣੀ ਜਨਨੀ ਕੁਕਖ, ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਜਣੇਂਦੀ ਮਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਪੈਂਡਾ ਜਾਵੇ ਸੁਕਕ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਗਾਈਏ ਤੁਕ, ਤੇਰੀ ਸਿਪਤ ਸਿਪਤ ਸਲਾਹੀਆ। ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ਼ ਜਾਵੇ ਝੁਕ, ਧੂੜੀ ਰਖਾਕ ਰਮਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਪੈਂਡਾ ਪਨਘ ਜਾਏ ਸੁਕਕ, ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚਵ ਨਾ ਕੋਈ ਭਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕਂ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੁੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਸਾਡੇ ਤਾਂ ਪਰ ਤੁਠ, ਸੁਢੀ ਭਰ ਸਾਰੇ ਲੈ ਤਰਾਈਆ। (੨੬ ਮਾਘ ਸ਼ ਸਾਂ ਨੌਂ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਮਨਜੀਤ ਕੌਰ ਨੂਰਪੁਰ)

..... ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲ, ਗੋਪਾਲਨ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਉਠ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਵੇਰਖ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਸੁਖ ਸੁਖੜਾ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ। ਜਿਸ ਨੀਹਾਂ ਹੇਠਾਂ ਦਿਤੇ ਬਾਲ, ਸੋ ਬਾਲੇ ਬਾਲਿਆਂ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ। ਆ ਕੇ ਸੁਣੇ ਸੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਸੁਸ਼ਰਦ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਬਣੇ ਦਲਾਲ, ਸਚ ਦਲਾਲੀ ਇਕਕ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਵੇਰਖਣਹਾਰਾ ਹਕ ਹਲਾਲ, ਹਕੀਕਤ ਘਰ ਘਰ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ। ਭਜ਼ਾ ਫਿਰੇ ਮਥਰਿਕ ਮਗਰਿਬ ਜਨੂਬ ਸਮਾਲ, ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਆਪਣੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਮਯਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕਕ ਸਮਯਾਇੰਦਾ।

ਸਚਿਆ ਮਾਰਗ ਪ੍ਰਭ ਸਿਕਦਾਰ, ਤੇਰਾ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਬਣੇ ਰਹੇ ਸਦਾ ਹਕਦਾਰ, ਹਕ ਆਪਣਾ ਤੇਰੇ ਘਰ ਰਖਾਈਆ। ਤੁਂ ਦੇਵਣਹਾਰ ਦਾਤਾਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਆਪਣਾ ਖੋਲ੍ਹ ਬਨਦ ਕਿਵਾਡ, ਬਨਦ ਤਾਕੀ ਕਿਉਂ ਕਰਾਈਆ। ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬਹੱਤਰ ਨਾਡ, ਨਿਜ ਨੂਰ ਮਿਲੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਬਿਰਹਲ ਵਿਛੋਡੇ ਤੇਰੇ ਦਿੱਤਾ ਸਾਡ, ਅਗਨੀ ਅਗਗ ਰਹੀ ਤਪਾਈਆ। ਆ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਕਰ ਪਾਇਆ, ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕਕੋ ਭਾਈਆ। ਲਾਰਧਾਂ ਵਿਚਵ ਲਾਂਘੇ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਢਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਬੈਠੇ ਪਨਘ ਸੁਕਾਈਆ। ਅਨੱਤਮ ਵੇਰਖ ਆਪਣੀ ਧਾਰ, ਧਾਰ ਧਾਰ ਵਿਚਵਾਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਬਖ਼ਣਹਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦਾਤਾਰ, ਬਖ਼ਣੀਅਤ ਆਪਣੀ ਦੇ ਵਰਤਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਸਦਾ ਨਿਰੱਕਾਰ, ਨਿਰਵੈਰ ਰੂਪ ਆਪ ਸਮਯਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਮਾਂਗਣ ਚਾਈ ਚਾਈਆ।

ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਮਾਂਗੇ ਮਾਂਗ, ਮਾਂਗਤ ਸਚ ਰੂਪ ਜਣਾਈਆ। ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸੂਰਾ ਸਰਬਾਂਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚਿਆ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਇਕ ਅਨਨਦ, ਅਨਨਦ ਆਤਮ ਵਿਚਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਪਰਮਾਨੰਦ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਹਤਥ ਵਡਿਆਈਆ। ਗੀਤ ਸੁਣਾਏ ਆਪਣਾ ਛਨਦ, ਸੋਹੱਫ਼ ਢੋਲਾ ਇਕ ਅਲਾਈਆ। ਦੂਰੀ ਛੁੱਤੀ ਢਾਹੇ ਕਂਧ, ਭਾਣਡਾ ਭਰਮ ਭਉ ਭਨਾਈਆ। ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਨਾ ਹੋਵੇ

ਰੰਡ, ਸ਼ਬਦੀ ਕਨਤ ਇਕ ਮਿਲਾਈਆ। ਘਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰੇ ਚਨਦ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਨੂਰ ਰੁਧਨਾਈਆ। ਲੇਖਾ
 ਚੁਕਕੇ ਬਤੀ ਦਨਦ, ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਸਿਪਤ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਕਾਧਾ ਚੋਲੀ ਚਢੇ ਰੰਗ, ਰੰਗ
 ਰੰਗੀਲਾ ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਦਾਏ ਰੰਗਾਈਆ। ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਵੇ ਭੰਗ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੰਦ ਕਟਾਈਆ।
 ਲੇਖਾ ਚੁਕਕੇ ਵਿਚਚ ਵਰਭੰਡ, ਬ੍ਰਹਿਣਡ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਈਆ। ਅਨੱਤਰ ਅਨੱਤਮ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਿਤਾ
 ਪੂਤ ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਸਚਰਖਣਡ, ਜਿਸ ਖਵਣਡ ਵੇਖਣ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ
 ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਦਾ ਬਰਖਾਂਦ, ਬਖ਼ਿਆਸ਼ ਰਹਮਤ ਰਹੀਸ ਰਹਮਾਨ ਰਾਮ ਆਪਣੀ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ।
 (੪ ਅੱਸ਼ੂ ੨੦੨੦ ਬਿ ਬਲਵਨਤ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੃ਹ)

